ROMAN

TIM PARKS

Sevgili Mimi

KANAT

TIM PARKS, 1954'te Manchester'da doğdu. On yaşında ailesiyle birlikte Londra'ya taşındı. Cambridge ve Harvard'da öğrenim gördü. İtalyan olan eşiyle birlikte 1981 yılında Kuzey İtalya'ya, Verona'ya yerleşti. Halen eşi ve üç çocuğuyla orada yaşıyor, üniversitede çeviri dersleri veriyor. Alberto Moravia, Italo Calvino, Antonio Tabucchi, Roberto Calasso gibi İtalyan yazarların eserlerini İngilizceye çeviren Parks'ın düzyazıları ve öyküleri de bulunmaktadır. Romanlarından bazıları: *Tongues of Flame* (1985), *Loving Roger* (1986), *Goodness* (1991), *Judge Savage* (2003), *Rapids* (2005), *Cleaver* (2006).

Tim Parks'ın *Kader* ve *Europa* adlı romanları daha önce Kanat Kitap tarafından yayımlanmıştı. *Sevgili Mimi*'nin devamı niteliğindeki *Mimi'nin Hayaleti* de yayına hazırlanmaktadır.

ASLI MERTAN, 1976 yılında Samsun'da doğdu. Üniversite öğrenimini İngiltere'de, Bristol Üniversitesi Drama Bölümünde tamamladı. 2004'te Best Publishing yayınevinin düzenlediği çeviri yarışmasında Türkçeden İngilizceye yaptığı çevirisiyle ikincilik ödülünü aldı. 2006'da, Anthony Neilson'un *Sansürcü* adlı oyununun çevirisiyle *Tiyatro Tiyatro* dergisinin Yılın Çevirmeni ödülüne aday gösterildi. Çeşitli tiyatroların repertuarlarına alınan diğer oyun çevirileri arasında, Sarah Kane'in *Phaedra'nın Aşkı* Philip Ridley'nin *Cam Yaprakları*, Meltem Arıkan'ın *Oyunu Bozuyorum* adlı eserleri sayılabilir. Halen serbest çevirmen ve dramaturg olarak hayatını sürdürmektedir.

Sevgili Mimi

TIM PARKS

ROMAN

Çeviren

ASLI MERTAN

KANAT

Kanat Kitap 77
Edebiyat dizisi 49
SEVGİLİ MİMİ
TİM PARKS
Roman
1. Baskı: Haziran 2008
ISBN 978-975-8859-77-1

© Tim Parks, 1990, 1995,
Akçalı Telif Hakları Ajansı
Özgün adı: *Cara Massimina*
© Türkçe yayın hakları Pusula Yayıncılık Ltd. Şti., 2004
Kanat Kitap, bir Pusula Yayıncılık Ltd. kuruluşudur.

İngilizceden çeviren: Aslı Mertan
Yayına hazırlayan: Zeynep Doğukan
Düzelti: Ceylan Usanmaz
Sayfa düzeni: Özgür Güder
Kapak tasarımı: Mehmet Öztürk
Kapak resmi: Gian Lorenzo Bernini,
Apollon ve Daphne (1622-24) heykelinden ayrıntı.

Baskı: İdil Matbaacılık, tlf. (0212) 674 66 78

Kanat Kitap
İnönü Cad. Dumen Sok. No: 1/4 Gümüşsuyu 34427 İstanbul
tlf. (0212) 252 42 80 pbx • faks (0212) 293 15 44
e-posta: kanat@kanatkitap.com
www.kanatkitap.com

"Düşünce, felsefe ve tin evrenleri,
adlandırılmaz olanı,
Ben'e çarpıcı parçalanmalar."

Max Stirner, "Biricik ve Mülkiyeti"

1

Morris arzu ettiğinden çok daha hızlı adımlarla meydanı boydan boya geçti. İkindi yağmurunun tazeliği ve günün son ışıklarını delip geçen ilk sokak lambaları alacakaranlığa tuhaf bir akışkanlık hissi veriyordu. Morris bu anın acele etmek için doğru zaman olmadığını düşündü. Böyle bir anda, insan bir barın önünde, elinde bir kadeh beyaz şarapla tembelce salınmalı, nesneler arasındaki boşluğu, onların ağırlığını, varlığını içine çekmeliydi. Böyle bir anda, gün ışığı kan kaybedip sokak lambalarının ışığı güç kazanırken, gölgelerin ağır ağır, serinkanlılıkla belirginleşmesini seyretmeliydi – sıvalı duvarların, parlak neon ışığında renklerini yitirmesini seyretmeliydi. Öylesine büyülü bir andı.

Ama Morris hızını kesmedi, meydanı geçip ötedeki dar sokakların labirentine daldı. Aceleden nefes nefese kalmıştı. Gün içinde dördüncü keredir şehri baştan başa katediyordu. Bugün işlerini iyi planlayamadığını düşündü. Paola'nın evinden Patrizia'nınkine giderken o şekilde ıslanması mesela. Sağ ayağı, ayakkabısının içinde üşümüş ve ıslaktı, pantolonu desen sırılsıklamdı, paçaları iyice ağırlaşmıştı. Morris bir an soluklanmak için

durdu, sonra zile abanıp uzun uzun çaldırdı. Aynı anda dudakları ağır ağır "ırgat" kelimesini şekillendiriyordu. Bir kez de sesli söyledi, "ırgat!"; "r"yi yuvarlamaya çalışıyordu ama, bayağı zordu. Tekrar denedi, sonra "bıktırıcı"ya geçti ki buradaki "r"yi çoktandır mükemmelen yuvarlayabiliyordu. "Bıktı-r-rrrrıcı." Tekrar zile abandı. Canları cehenneme!

Morris, kararmış ahşaptan kocaman bir kemerli kapının dışında duruyordu, yandaki taş duvara raptedilmiş bir dizi zilin altındaki küçük hoparlör nihayet hışırdayarak hayat belirtisi gösterdi.

"*Chi è?*"*

"Morris."

Sessizlik.

"*Chi?*"

"Morris." Bir itirafta bulunmaya hazırlanırmış gibi derin bir nefes aldı. "İngilizce öğretmeni." Kelimeler Morris'in dudaklarını yakıyordu adeta.

"Ah, Gregorio evde mi bir bakayım."

Elbette evdeydi, Allahın belası! Ders saatiydi. Yoksa İngilizce öğretmeni niye gelsin? Ne diye kapıyı hemen açmazdı şu kadın? Ne şüpheci ırk! Morris sabırsızca saatine göz attı. Altıya on vardı. Bu dersten sonra da acele etmesi gerekecekti.

Tiz bir vızıltıyla kilit açıldı. Morris içeri daldı, enfes koyu gölgede, sularını çıplak Faunus heykellerinin üzerine fışkırtan bir çeşmenin bulunduğu avluya göz ucuyla bir bakış atıp aceleyle yürüdü, arzu ettiğinden daha hızlı adımlarla mermer merdivenleri tırmandı. Her zaman arzu ettiğinden daha hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Aceleden nefes nefese kaldığı için, Signora Ferroni kapıyı açtığında, İtalyancası hiç de mükemmel değildi. Signora Ferroni anlayışla gülümseyince Morris onun karşısında kendini küçük düşmüş hissetti. Kadının üzerinde, yumuşak gri yünden fevkalade zevkli bir elbise vardı; bedeninin duruşu son derece zarif, makyajı kusursuz, hali tavrı, görgüsü de aynı derecede mükemmeldi. Acaba Morris'e içecek bir şey ikram edebilir

*Kim o? –ç.n.

miydi? Çay, portakal suyu? Hayır, edemezdi. Kendisini pasaklı ve pis hisseden Morris, teklifi geri çevirdi. İçinde saçlarının berbat göründüğüne dair şiddetli bir sezgi uyanmıştı.

Gregorio geldi –saçları jöleye batmıştı, buram buram tıraş losyonu kokuyordu– Morris'i oturma odasına aldı; fresklerle bezeli tavanın altındaki cam masaya karşılıklı oturdular. Morris kitaplarını çıkarmak için deri evrak çantasına uzandığında, onun da sınlsıklam olduğunu fark etti. Sahip olduğu tek güzel şey bu çantaydı. Kitabın sayfaları nemlenmişti.

"Hafta sonunda ne yaptın, Gregorio?" Pazartesi derslerinin açılış hamlesi buydu. Bugün beş yüz defa sormuştu bile. Kendisini bezgin ve değersiz hissediyordu.

"Dağa gittim."

"Dağlara. Belirli bir dağdan bahsetmiyorsak tekil kullanmayız."

"Dağlara gittim."

"Oraya nasıl gittin?"

"Kiminle?"

"Ne yapmak için?"

"Tam olarak nereye?"

"Ne yedin?"

"Hava nasıldı?"

"Hepsi kaça mal oldu?"

"İyi vakit geçirdin mi?"

"Ne zaman geri döndün?"

Anlaşılan Gregorio kayak yapmıştı. Babasının Alfa Romeo'suyla ailesinin ikinci veya üçüncü, hatta belki dördüncü evinin bulunduğu Val Gardena'ya gitmiş, geceyi orada arkadaşıyla geçirmişti. "Ben ve arrrkadaşım," diyerek sıntı –belli ki bütün İtalyanlar gibi o da bu kelimenin İngilizcesini kullanırken kişinin erkek mi kadın mı olduğunu belirtmesi gerekmediği için keyiflenmişti– sanki Gregorio'nun küçük seyahatinin cinsel bir deneyim içerip içermemesi Morris'in çok umurundaymış gibi! Yine de, öğrencisine aydınlık bir gülümsemeyle karşılık verdi. Hafta sonu rutini, neresinden baksan, dersin en az on dakikasını rahat rahat alıyordu ki, bu da bir saatin yüzde 16,666'sıydı ya da bu

ders için alacağı on beş bin liretin –zenginlerden daha yüksek ücret talep ederdi– tam iki bin beş yüzüne denk geliyordu.

Gregorio'nun okul kitaplarına geçtiler. Dönem sonu sınavları yaklaşıyordu ve Gregorio'nun akıbeti belirsizdi. Bir kere sınıfta kalmıştı zaten, bu sefer mutlaka geçmeliydi. Morris oğlanı cesaretlendirmeye çalışıyordu. Birlikte halledeceklerini söyledi. En son nerede kalmışlardı. Ah evet. Göz ucuyla, bar tezgâhının arkasındaki freskte vücudunu incecik bir ağaç gövdesine dolamış tanrıçaya baktı. Sağında ise, kolları havada, göğsü zaferle şişmiş, küçük, bronz bir orman perisi bir kaidenin üzerinde gösterişle sergileniyordu. Burası milyonlar değerinde olmalı, diye düşündü Morris –liret hesabıyla, milyarlar– ve bu zavallı oğlan, sanki çok önemliymiş gibi, sınavları için ter dökü yor. Geçmek için gereken zekânın yarısına sahip olsa, bunca zenginliğin gölgesinde sınavların ne denli önemsiz kaldıklarını da görürdü.

Antikacı Dükkânı'ndan bir bölüm okudular. İhtiyar adam ve Nell, evsiz ve aç bir vaziyette, canavarları andıran makinelerle dolu bir fabrikaya sığınmış, önceki günden kalma kömürün küllerinde uyuyorlardı. Gregorio'nun tuzu kuru, pembe dili, zor sözcüklerde sürçüyordu haliyle.

Oğlanın hardal rengi gömleğinin Standa'dan alınmış olduğunu fark etti Morris. Standa, Kuzey İtalya'nın Marks & Spencer'ıydı. Şu zenginlerin hesapçılığının sonu yok muydu, Tanrı aşkına? Morris bir an durup, en ufak bir utanma duymadan saatine baktı. Beş dakika kalmıştı. Gerçekten gökgürültüsü gibi patlayacak bir osuruğu tutmaya çalışıyordu.

Bitmişti. Morris kitabını masadan alıp evrak çantasına attı. Deniye özel ilgi göstermek gerekecekti anlaşılan. Su birikintilerinin, çakıl taşlarının arasında oraya buraya koştururken, ona profesyonel görüntüsü veren tek şey buydu. Sırtı dimdik, kıpırdamadan oturuyordu şimdi, ellerini sakince masanın üzerinde kavuşturmuş, kaşlarını çekici olduğunu bildiği bir ifadeyle, soru sorarcasına kaldırmış, gülümsuyordu. Gregorio her zamanki zarif, tıraş losyonlu boş ifadesiyle karşılık veriyordu ona. Arkasındaki karanlık tualde İsa, on dördüncü asırda yaşamış bir ressam tarafından hun-

harca çarmıha gerilmişti. Bunun o evdeki yegâne zevksizlik alameti olduğunu aklından geçirdi Morris, büyük ihtimalle aile yadigârıydı. Oğlanın vaziyeti çakmasının ne kadar süreceğini görmek için içinden saymaya başladı. "On, on bir, on iki..." Her geçen saniye inim inim inleyen bağırsaklarındaki baskı artıyor, nefesi giderek hızlanıyordu, yeniden sırılsıklam ayakkabılarla şehirde koşuşturması gerekecekti; ama bugünün tarihini soracak kadar alçalması gerekse bile, vaktinden önce ayrılması söz konusu olamazdı. "Yirmi iki, yirmi üç.. " Avazı çıktığı kadar otuz bir diye bağırmalı mıydı?

"Ah, size ödeme yapmalıyım, ay sonu geldi," diye haykırdı Gregorio ve annesiyle konuşmak üzere hızla çıktı. Bir hizmetçi bir kucak dolusu süpürgeyle odayı katederken Morris'i şüpheli bakışlarla süzdü. "Ödeme" kelimesini işitmişti belki de Morris onu dünya tatlısı bir gülümsemeyle, bir "*Buona sera, Signora*"* ile, hatta sarışın başının küçük bir selamıyla ödüllendirmekte tereddüt etmedi. Ne de olsa aynı taraftaydılar. Fakat kadın, dudakları sıkı sıkıya muhürlü, paldır küldür mutfağa yollandı. Bir de bakarsın, diye düşündü Morris, kendi mıntıkası olduğunu göstermek için oraya buraya çişini yapmış. Aptal kocakarı. Ailenin bir parçası olduğunu falan söylemişlerdi herhalde.

Gregorio çabucak döndü. Derslerinin dışında her şey tam gaz gırlaydı, anlaşılan. Dışarı çıkıp, "a-rrkadaş"ını görmek için acele ediyordu muhtemelen. Elinde bir çek tutuyordu. Bir bu eksikti. Altmış bin lireti de çekle mi ödüyorlardı yani! Ne istiyorlardı ondan? Vergi falan mı vermesini istiyorlardı? Nakit ödemeye indirim yapmasını mı bekliyorlardı? BANCO NAZIONALE DEL LAVORO. Tahsil etmeleri en az beş gün sürecekti, doğal olarak. Morris çeki aldı, dişlerini gösteren yırtıcı gülümsemesi Gregorio'nun başını önüne eğmesine sebep olmamıştı. Signora Mamma'nın televizyonun gürültüsünü bastıran *arrivederci*'sı** eşliğinde, oda kapısına vardı.

"*Buona sera, Signora.*"

* "İyi akşamlar, hanımefendi " –ç.n.

** Gule gule –ç n.

"Bu arada, bu cuma dersi iptal etmemiz gerek, Cortina'ya gidiyorum," dedi Gregorio.

Alplerin donmuş karlarında kaybolan on beş bin liret.

"Önemli değil. Pazartesiye görüşürüz. İyi eğlenceler!" Allah belanı versin. Merdivenlerden aşağı seğirtmeye başlamıştı bile, avludaki çeşme şimdi güneş ışınlarından dokunmuş zarif bir ağın içinde oynaşıyor, kimi zaman bir Faunus'un böğrünü, kimi zaman yüzünü gümüşten bir sağanağın altında bırakıyordu; tek bir şua, parıldayan su damlalarını parabolün tepe noktasında zaptetmişti. Morris oracıkta osuruğunu koyverdi. İçinden tükürmek geliyordu. "Irrrrrrgat!" Tanrım, şu "r"yi yuvarlamak ne zordu. "Irrrrrrgatlar garrrrrrez bağlar." Çevik adımlarla okula ve son dersine gitmek üzere, Via Quattro Spade'ye, Via Mazzini'ye ve Vicolo San Nicolò'ya saptı. Hafta sonunda ne yaptın, oraya nasıl gittin, kiminle, ne yapmak için, tam olarak nereye, ne yedin, hava nasıldı, hepsi kaça mal oldu, iyi vakit geçirdin mi, ne zaman geri döndün? Pazartesi dersleri bitmek üzereydi.

Neden sonra Morris, Stradone San Fermo'daki otobüs durağında dikilmiş, yağmura ve rüzgâra kafa tutarcasına –ne yağmur vardı ne de rüzgâr– dişlerini sıkıyordu. Massimina'yı görmek için uygun bir gece değil, diye düşündü, özellikle pantolonu ıslak, ayakkabıları aşınmış, güzelim evrak çantası yıpranmış durumdayken. Sabah ona çiçek göndermişti, şikâyet edecek hali yoktu ya, hem eve dönünce kızı arayabilirdi pekâlâ. Bu hareket, niyetinin ciddi olduğu izlenimini verirdi; bütün gün çalışmaktan bitkin düşmüş, ama yine de *signorina fidanzata*'sının* tatlı dedikodularını dinlemek için telefonun başına geçmiş. İyi bir başlangıç yaptığını düşündü Morris. Belki de bu seferki tutacaktı.

"Selam ahbap! Dostum Morris! N'abersin?"

Aksan İngilizdi – ya da büyük olasılıkla Amerikalı. Farları çalışmayan, külüstür bir bisiklete binmiş sakallı genç adam, ayaklarını pedallara yerleştirebilmek için dizlerini iki yana açmış, teh-

* Nişanlı, sözlü, kız arkadaş. –ç.n.

likeli bir biçimde yalpalayarak sokaklarda ilerliyordu. Morris bu karşılaşmadan rahatsız olmuştu.

"Nerede oturuyorsun bakayım? Şehir dışında mı?" Stan okuldan tanıdığı bir öğretmendi. Californiaʼlıydı.

"Montorioʼda."

"Montorio mu?" Amerikalının aksanı kelimeyi katlediyordu. Üstelik benden çok daha uzun zamandır İtalyaʼda yaşıyor, diye düşündü Morris. Hoş bir üstünlük duygusu hissetti. Biraz cana yakınlık göstermesine yetecek kadar.

"Neresiymiş orası?"

Otobüs hattının sonunda, yedi kilometre uzaklıkta olduğunu söyledi Morris.

"Oralarda tek başına yalnız hissetmiyor musun, ahbap? Sana merkezde bir yer ayarlayabilirim istersen. Susieʼnin evinde boş bir yatak var. Ev arkadaşı arıyor. Hem de ucuz. Cıvıl cıvıl bir kız. Eğlenirsin biraz."

Stan arkadaşça davranmaya çalışıyordu, Morris müteşekkir olmalıydı. Amerikalı samimi denilebilecek bir ifadeyle sırıtıyordu; besbelli Morrisʼin yalnızca biraz çekingen olduğu kanaatindeydi. "Biz göçmenler, birbirimize destek olmalıyız," diyerek güldü. "İngilizler, Amerikalılar; sonuçta aynı takımdayız. Yoksa bu makarnacıların arasında kaybolur gideriz."

Morris sükûnetini bozmadı.

"Birkaç arkadaş paskalyada Napoliʼye gidiyoruz. Gelmek ister misin?"

"Nasıl yolculuk edeceksiniz?" diye sordu Morris, nezaketle.

"Çiftlere ayrılıp, otostop çekeceğiz, sonra orada buluşacağız. Ama şu anda bir kız fazlamız var. Eğer takılmak istersen..."

Otobüsün gelişi Morrisʼi bir kere daha red cevabı vermekten kurtardı. İçeri atladı, dik basamakları zıplayarak çıkarken bedeninin keyif verici hafifliğinin tadını çıkardı, biletini deldirdi, oturdu ve gözlerini kapadı.

Montorioʼda yaşamayı tercih etmesinin asıl nedeni oranın İngiliz topluluğundan yalıtılmış olmasıydı. Bu insanların çoğu şehir merkezine yakın, son derece bakımsız ve harap bir bölgede

oturuyorlardı. Merkezde oturmakla ilgili bir takıntıları vardı, eski İtalya'nın bir parçası gibi hissetmek, sanat müzelerine ve şık mağazalara yakın olmak (yoksa ne diye kalkıp buralara gelmiş olsunlardı ki?), merkezin cazip mahallelerindeki evlerin fahiş fiyatlarını görünce, Ponte Pietra dolaylarında, çoğunlukla pis kokan yıkık dökük mahallelerdeki kasvetli odalara memnuniyetle fit olmuşlardı. Morris de merkezde oturmayı çok isterdi, ama yalnızca hali vakti yerinde olan zevk sahibi insanların oturduğu, silik göçmen yoldaşlarından uzakta bir yer olmalıydı. Montorio'daki evi seçmesinin nedeni modern ve pratik olması, İtalyan standartları göz önüne alındığında, dekorasyonun fazla korkunç olmamasıydı. Taşınır taşınmaz, duvarlardan bütün ucuz Meryem Ana'larla, süpermarket malı haçları indirmişti. Zengin bir öğrencisinin verdiği bir iki zarif poster ve mekânı aydınlatıp bembeyaz yapmak için her köşeye yerleştirdiği spot ışıkları dışında, duvarlar çıplaktı.

Morris, bir kadeh Valpolicella şarabıyla parmesan peyniri ve küru ekmekten oluşan akşam yemeğini tezgâhın üzerinde yemek için yüksek mutfak taburesine oturdu. Eski bir lambalı radyoyu kurcaladı, BBC World Service'te yayınlanan yarışma programını dinlemeye koyuldu. Bu gece ses kalitesi pek iyi değildi, program da berbattı. Anlamsızlığı Morris'in içini kaldırıyordu, ama ilaç niyetine kendisini dinlemeye zorluyordu. Oraları terk etmekle en doğrusunu yaptığını kendisine hatırlatmak için bundan iyisi olamazdı.

Daha sonra, saat ona çeyrek kala, Massimina'yı aradı. Biraz daha beklese, aramak için çok geç kalmış olacaktı; Massimina her an yatabilirdi. Dinlendikten, yemeğini yiyip çoraplarını değiştirdikten sonra, İtalyancası hemen hemen mükemmel seviyeye gelmişti, sorun çıktığı takdirde kızın annesiyle baş edebilecek durumdaydı.

Morris okulda verdiği derslerden birinde tanışmıştı Massimina'yla; sergilediği gayretkeşliğe ve Liceo'da onu bekleyen korkunç sınava rağmen, umutsuz bir öğrenciydi. Eve dönerken Morris'le aynı duraktan otobüse biniyordu; kızın ondan çok hoş-

landığını fark eden, terbiyeli, çekingen ve hoş olduğunu da kaydeden Morris, yarım saatlik otobüs bekleme süresini değerlendirmek için, yakında bir barda ona bir kadeh şarap ikram etmeyi alışkanlık edinmişti. Massimina'nın dostane ifadeli, geniş, aydınlık, çillerle kaplı bir yüzü vardı, Morris'in evi ve ailesine ilişkin sorularına karşılık, taşranın zenginlikleriyle ilgili öylesine açık sözlü açıklamalarda bulunuyordu ki, Morris onu birkaç sefer sinemaya götürmüş (kendisinin özellikle görmek istediği bir film olduğu zaman), veda ederken, her seferinde kızı ellerinden tutup, çillerle kaplı çekingen yanaklarından dikkatle öpmüştü. "Morrees!" derdi. "*Morrees, quanto sei dolce*!"* Henüz on yedi buçuk yaşındaydı, vücudu ince fakat kadınsıydı ve Liceo Classico'da bütün derslerden kalmak üzereydi.

Evvelki cuma akşamı, Morris ona *fidanzata*'sı olmasını teklif etmişti.

Telefona cevap veren, ablası Antonella oldu.

"Çiçekleri gönderen siz miydiniz?" diye sordu. Hayli soğuk, diye düşündü Morris. Hem başka kim göndermiş olabilirdi ki?

"Beğendi mi?" diye sordu, ses tonunu çok iyi tutturduğunu düşündü. Hevesli, hafif nefes nefese. Ablanın düşüncelerine karşı gayet kayıtsız.

Ama besbelli Massimina çiçekleri beğenmişti, çünkü telefonu ablasının elinden almak için onunla boğuşuyordu.

"*Morris!*"

"*Cara!*"

"*Ti ringrazio tantissimo, tantissimo, sono bellissimi, mai visto fiori così belli.*"**

İki derse bedel, diye düşündü Morris. Gül almak için en uygunsuz mevsim. Ama en azından işe yaramış görünüyordu. Kızın ailesi o kadar ileri gitmesine izin verse bile, Morris Massimina'yla evlenir miydi bilmiyordu. Büyük ihtimalle evlenmeyeceğini tahmin ediyordu. Çıldırmış olması gerekirdi. Yine de kendini

* "Morrees ne kadar tatlısın!" –ç.n.

** "Çok teşekkür ederim. Çok güzeller. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel çiçekler." –ç.n.

boş yere gaza getiriyordu. Tam anlamıyla muzırlık sayılmazdı aslında, sahiden değildi. Fikir edinmek, böyle bir şeyin mümkün olup olamayacağını, son tahlilde kendini bu şekilde kurtarıp kurtaramayacağını görmek istemişti. Son zamanlarda içinde bir şeylerin değiştiğini, yeni hareket yollarının, geçmişte hayal bile etmediği yolların kendisine açıldığını daha güçlü bir şekilde sezer olmuştu. O aptal evrak çantası vakası, mesela. Sanki çok temel bir çekince, nihayet beraraf edilmişti.

"*Scusami, cara?*"* Massimina'nın söyledikleri bir kulağından girmiş, ötekinden çıkmıştı.

Annesi onunla tanışmak, olan biten hakkında konuşmak istiyordu.

"Olur. Ne zaman?"

"En kısa zamanda diyor, Morrees. Mesela yarın gece. Seni yemeğe davet ediyor. Biraz endişeli, seninle tanışmamış olmasından falan."

Morris yarın gece geç vakte kadar çalıştığını söyledi. Böyle bir izlenim vermesi gerekiyordu elbette. Çalışkan adam.

"Sonraki gece o zaman, ya da cuma?"

Morris hızla düşündü. Belli ki, huysuz kocakarının aklını başından alması gerekecekti. Bunu yapabilirdi. Gerçekten yapabilirdi. Şu sıralar o konuda kendine güveni tamdı. Tek bir şey vardı, *kendisi* ne zaman hazır hissederse, o zaman gitmeliydi. Onlar istedikleri zaman değil.

"Annem, seni görüp onaylayana kadar, derslere gidemeyeceğimi söylüyor!" diye ağlıyordu Massimina, çok üzüldüğü belliydi. Morris kızdan gerçekten hoşlanmaya başlamıştı. İnsanın öğrenciyken kur yapmak zorunda kaldığı tüvit etekli, burnu büyük kızlara benzemiyordu hiç, hani şu her an her konuda sabit fikirli fikirler yürütmeye can atan, aynısını siz yapmaya kalktığınızda, pudralı Oxbridge tenlerinin altındaki çelişki ruhu her an ayaklanmaya hazır kızlar. Morris çarşamba günü orada olacağına söz verdi, en yumuşak sesiyle. Ya da en geç perşembe.

*"Ne diyordun sevgilim?" –ç.n.

2

Morris'in mavi maroken kapaklı büyük ajandası 1977 tarihliydi, ama haftanın günleri 1983'ünkilere denk düşüyordu. Bir önceki kiracının geride bıraktığı çeşitli kâğıtlarla birlikte, bunu da küçük dairesinde bulmuştu. Verdiği dersleri ve edindiği kazancı kaydettikten sonra, Morris küvetin içinde oturup yarını düşünmeye koyuldu. Şehrin içinde aynı koşuşturma. İki kere okul, sonra Alberto, sonra tekrar okul, Matilde, tekrar okul. Sabahleyin, en iyi pantolonunun fermuarını tamir etmeli, evrak çantası için pomat, yiyecek bir şeyler, peynir, ekmek, bulaşık deterjanı, saçındaki kepek için bir şey (Morris gibi birinin saçında kepek olur muydu!) ve tabii birkaç otobüs bileti almalıydı. Hayali şehir haritasının üzerinde ona zaman kazandıracak güzergâhlar çizerken, tıraş ettiği koltukaltlarını sabunladı.

Hayır, bu korkunç bir şeydi. Kıt kanaat geçiniyor, gündelik yaşıyordu, haftalar geçiyor, ayın sonunu nasıl getireceğini hiç bilmiyordu. Kariyer, sosyal gelişim, maddi kazanç açısından, son iki buçuk sene tamamen çarçur olmuş sayılırdı. Üstüne üstlük, bu sürede fiziksel anlamda tükenmiş, verdiği aptal dersler yüzünden serseme dönmüş, can sıkıntısı ve vasatlıkla kuşatıl-

mıştı. Bir tane parlak öğrencisi var mıydı? Tek bir tane bile? Morris'in sıradışı yeteneklerinin (doğaçlama egzersizler uydurabilmesi, dinleyerek kavrama dersleri için icat ettiği çılgın hikâyeler) farkında olan kimse var mıydı? İçlerinden birinin bile onun ne çapta bir adam olduğu hakkında fikri var mıydı? Hayır şu son iki senede gerçek anlamda tek kazancı, bir yabancı dili mükemmele yakın konuşma yetisi ve bu becerinin ona sağladığı, şimdilerde, düşünce tarzında kendini gösteren tuhaf serbestlikti. Raydan çıkmıştı sanki. Şimdi zihni, ne olursa olsun her türlü olasılık üzerinde özgürce dolaşıyordu. İtalyanca konuşmanın yanında, daima İtalyanca düşünmeye çalışması da gerektiğini düşündü Morris. Benliğinin sınırlarını zorlamanın, herkesin, her zaman onun düşmesini istediği tuzaktan kurtulmanın bir yolu olabilirdi bu.

Pamuklu çubukla kulağındaki kiri çıkarırken, Morris aynada kendisini süzdü. Evet, belki de bu dil değişikliğinin kendisiydi düşünce şeklini yavaş yavaş değiştiren. (Evrak çantasını çalarken İtalyanca mı düşünüyordu?) Yüzeyi buharlanan aynada, mavi gözleri dik dik kendisine bakıyordu. "Ir-r-rrrgat!" dedi, bu defa uzun dişlerini de hafifçe gösterecek şekilde dudak kenarlarında kıvrımlanan bir gülümseme ile Bu Morris'e yeni bir gülümseme gibi gelmişti. İnsanın içinde kendisinin bile bilmediği ne çok şey vardı. "*Cara Massimina*" dercesine dudaklarını oynattı, "*cara, cara, Massimina,*" halinden pek memnundu.

"Sevgili Baba, hatırlar mısın, gözlerim hep yerde olduğu için beni nasıl da paylardın? Yumruğunu sırtıma dayar, diğer elinle çenemi kavrar ve beni dik dunnaya zorlardın. Sürekli ders çalışmanın beni solucanlaştıracağını söylerdin."

Morris sustu, diktafonu kapatıp, aletle kulağının arkasını kaşıdı. Nereye vannak istiyordu ki?

"Sürekli eğilmiş kitap okuyan halimle bir spina bifida vakasına benzediğimi söylerdin. Doğrusu senin de lanet Adonis sayılamayacağını söylemiştim ben de. Adonis'in kim olduğunu bilmiyordun, ama küfrettiğim için beni yine de kemerinle dövmüştün. Sanki sen hiç küfretmezmişsin gibi."

Amma da sakil bir durum· "Çocukluk travması eşittir yetişkinlikte davranış bozukluğu" zırıltısı. Bunu hiçbir zaman fazla inandırıcı bulmamıştı. Yine de az çok heyecan duyuyordu. Kendini anlatmak daima heyecan vericidir ne de olsa. Özellikle elde bazı yeni kanıtlar varsa.

Şu yeni gülumseme, bu yeni fikir.

"Sonra, on beş yaşımdayken, kendime bakmaya, tıraş losyonu kullanmaya (Gregorio gibi!), saçımı tarayıp, göğsüm ileride, kalçalarımı kıstırmış yürümeye çalışırken, benimle "nonoş" diye dalga geçmiştin (neden bu kadar incitiyordu bu laf?), ki böylece ben hep kaybeden taraf olayım."

Eninde sonunda, bu yalnızca, basit bir kimlik meselesiydi elbette. İyi çocuk Morris, dalkavuk, ana kuzusu, yalaka, yükselme meraklısı, başvuru formu doldurma uzmanı; Acton'un tek tip taraçalı evlerinden, sendikalı ahmak babadan Cambridge'in bahçelerine –şampanya ve karides– atlayıvermiş; ya da reddedilmiş Morris, nefret edilen, haksızlığa uğramış, treni çoktan kaçırmış, onarılmaz derecede yabancılaşmış (ILEA* sayesinde kelime hazinesi genişlemişti en azından), intikam almaya kararlı.

"İntikam, baba. Çunkü..."

Her ikisi de oydu tabii, her iki Morris de oydu, ama bu iki kişiliği kaynaştırmak hiç de kolay olmuyordu.

"... çünkü gözlerimin hep yerde olduğu konusunda haklıydın. En azından mecazi anlamda. (Aslına bakarsan, senden çok daha dik dururum ya!) 'İngiliz toplumu bir fazilet sistemidir' mantavalını yutmuştum. Kabuğumu kırmak, iki ayağımın üzerinde durmak için ders çalışıyordum. Orta halli boktan evimizden, çirkin sokağımızdan çıkabilmek için. Sürekli bira içen, osuran, dart oynayan arkadaşlarından uzaklaşmak için. Oysa etrafıma şöyle bir bakmış olsaydım, kıyamete kadar ders çalışsam da, kafamı bir santim olsun boktan dışarı çıkaramayacağımı görmüş olurdum."

Morris gözlerini dikmiş, etrafına bakıyordu. Üzerinde yattığı çarşaflar öylesine kirliydi ki, neredeyse zımparaya dönmüşlerdi, yine de onları yıkamanın düşüncesi bile dayanılmaz derecede yorucu

*Inner London Education Authority: İçeri Londra Eğitim Müdürlüğü –ç.n.

ve usandırıcı geliyordu. Bir hizmetçiye ihtiyacı vardı şüphesiz. Ya da bir eşe? Alaycı bir ifadeyle gülümserken bunun banyoda keşfettiği gülümseme olup olmadığını merak etti. Hatta belki de bir anneye.

"Hatırlıyor musun, annem öldüğünde, sen bana dışarı çıkıp bir iş bulmamı, ortalıkta şapşal şapşal dolanıp, ibne kitapları..."

Hayır, olmuyordu. Hepten yanlış bir ton seçmişti. Bile bile rotasından sapmıştı. Şu yukarıdan bakma fikrini geliştirmesi gerekiyordu. Dikkatini toplayamıyordu. Morris kaseti biraz geriye aldı ve yatakta yüzüstü döndü. Yeşil pamuklu pijamalarıyla kendini çok rahat hissediyordu.

"Senden utanıyordum. Ben..."

Tanrım.

"Annem beni anlıyordu. Annem..."

Hayır, bırak şu anneni. Bir şey anladığı da yoktu zaten. Dindarın tekiydi. Morris ancak şimdi fark ediyordu, annesinin ona arka çıkmasının tek sebebi akademik çalışmanın iffetli bir şey olduğunu sezinleyerek (nefis körletmeyi içerdiği için olsa gerek) bir şekilde dinle bağdaştırmasıydı. Kocasının içkiciliğine karşı başvurduğu silahtı din. Sonuçta o ikisi, tuvalet duvarlarının ne renk olacağını veya o gece sevişip sevişmeyeceklerini tartışırcasına, oğullarının geleceği üzerinde didişmişlerdi.

"Her neyse, demek istediğim şu ki, ben değiştim. Bundan sonra, gözüm yukarıda olacak, zeki olacağım. İtalya tuhaf bir ülke, burada çok şey öğrendim. Her şeyden önemlisi, beni senin sosyalizm anlayışına yönlendirdi, ama senin anladığın şekliyle değil. Zenginler, onlara ödeteceğimiz her türlü bedeli hak ediyorlar, ben de çok yakında ödetmeye başlayacağım."

Hayır, bu kısım kulağa çok şirret geliyordu. Hiç olmamıştı. Evrak çantasını neden çaldığını, Massimina'yla bu acayip münasebeti neden başlattığını açıklamıyordu. Neresinden bakarsa baksın, İtalyan yüksek sınıfının zevkini gerçekten takdir ediyordu. Mesele onları alt etmek değil, onlardan biri olmaktı, onlar gibi estetikle iç içe, zarafetle, stil sahibi bir yaşam sürmekti. Oysa babası onlar gibi olmak istemediği için zenginlerden nefret ederdi. Asıl söylemek istediklerini söyleyememişti.

Baştan başlamalı o zaman.

"Biliyorsun değil mi, seni takdir ediyorum baba. Seni takdir ediyorum ve senden nefret ediyorum. İstersen enteresan bir çelişki daha sunayım. Aşağılanma arzum tuhaf bir şekilde *haklı olmak* arzusuyla karışıyor. Bunu gayet..."

Konu iyice dağılmıştı artık. Gazetelere mektup yazmaya çalıştığı zaman da aynı sorunla karşılaşıyordu. Gayet net bir fikirle yola çıkıyordun -değişim, bakışlarını yukarı kaldırma- sonra yarı yolda bir bakıyordun ki, hiç de açık değilmiş. Karmakarışık bir şeymiş meğer.

Köpek havlamaya başladığında saat ikiydi. Morris'i uyandıran uluma adeta bir kunadamınki gibi uzun ve tüyler ürperticiydi. Sonra, penceresine bir iki metre mesafeden üst üste havlama sesleri geldi. Her uyandığında olduğu gibi yine çenesi kitlenmişti, dilinin bir tarafı şişmişti ve acıyordu. Yattığı yerden köpeği dinlerken, beyni kopkoyu bir öfkeyle zonkluyordu, öfkesi yorgun gözlerinin arasından dışarı uğrayacaktı neredeyse. İnsanın annesinin ölüp gitmesi yeterli değildi demek; sana değer veren, teşvik eden yegâne insanın ölmesi yeterli değildi. Fakir doğmak yetmiyordu, bira zıkkımlanan, pis kokan, tabak sıyıran, köylü bir babaya sahip olmak, hayatın boyunca akıntıya karşı yüzmek, üniversiteden atılmak, geri çevrildiğin işlerin *Guardian* gazetesinde bir ay boyunca yayınlanan iş ilanlarının sayısını geçmiş olması; hayır efendim, bir de bunların üstüne, yan evde bir köpek olmalıydı ki, her gece uykunu bölsün, sen de taş kesilmiş vaziyette, uyanık yat, kafanda binbir şey kur, nasıl boşa kürek çektiğini, başarısızlığını, aldatılmışlığını, verdiğin yanlış kararları, yok sayılmışlığını, gelecekte seni bekleyen hiçbir şeyin olmadığını, onca emeğin ardından elinde hiçbir şey olmadığını düşün dur.

Köpeğin yorulmak bilmeyen havlaması avlunun duvarları arasında çınlıyor, çamura saplanan bir kazma gibi beynini çentikliyordu. Sırtüstü yatan Morris ağlamaya başladı, kendine acıma dolu sefil gözyaşlarıydı bunlar. Yanaklarından oluk oluk akıyorlardı. Lanetliydi işte. Lanetli. Başka bir şey değil. Ondan baş-

ka kimsenin şu hayvanı kafasına takmamasından belliydi. Onlar bağışıklık kazanmıştı. Havlama *onları* uyandırmıyordu. Oysa o, bütün bu belayı başına saran korkunç bir hastalıkla lanetlenmişti. Bunu hiç hak etmiyordu. Gerçekten hak etmiyordu.

Ertesi gün Piazza Erbe'de, Morris bir kartpostal satın alıp babasına şu nazik notu yazdı:

"Sevgili Baba, umarım orada her şey yolundadır. Herhalde bahçeni bahara hazırlamakla meşgulsündür. Burada her şey gayet iyi gidiyor. Hiç yağmur yağmıyor. Güneş bir harika. İşlerimi sorarsan, mükemmel. Eğer vakit bulursam, yazın bir haftalığına oraya gelmek için uçak bileti ayırtabilirim belki. Sevgilerimle, MORRIS."

Gıpta edilecek bir şeyler yazmaya özenmişti. (Neden bazen hayat, babasıyla yaptığı bitmek tükenmez bir konuşma gibi geliyordu?) Adresi çiziktirdi: 68 Sunbeam Road, North Acton, Londra, NW10, Gran Bretagna; bufeden bir pul alıp, meydanın aşağısında kartı postaladı. Sonra da yeni bir gömlek ve pantolon aramaya koyuldu.

Gösteriş ve sadelik arasında karar kılması gerekiyordu. Modern mi, klasik mi? Onlar sade bir takım görmeyi isteyeceklerdi mutlaka. Bir kıza yerleşik bir düzen vaat eden ciddi bir delikanlı arıyorlardı (ikisine birden kıyamete kadar gayet iyi bakacak paraları olsa bile). Şöyle değişik bir şeyler giyip gitmek de hoş olur, diye düşündü Morris, şok olsalar dahi takdir etmelerini, hatta beğenmelerini sağlamak, çok daha farklı bir insan, istedikleri adam değil de, çok daha iyi olduğunu anında fark edecekleri başka türlü bir şey olarak karşılarına çıkmak. Gerçek bir sanatçı bunu yapardı işte. Ama şu an için, böyle bir şeyi kotarabileceğinden pek emin değildi. Büyük ihtimalle kıyafeti sade tutup, ilham perilerini konuşmasında, tavırlarında, anın akışına göre serbest bırakması daha iyi olacaktı.

Sonunda, sık ekose desenli, soluk yeşil bir gömlekte karar kıldı, koyu renkli tüvit ceketiyle iyi gidecekti (koyu rengi sarışın teniyle hoş bir tezat oluşturan kolej kravatıyla birlikte İngiliz tar-

zı bir dokunuş) ve her yere giyilebilecek şıklıkta yünlü kumaştan İtalyan pantolon. Bütçesini aşıyordu tabii, bir an gaz faturasını nasıl ödeyeceğini merak etmedi değil. Neyse ki kış bitmişti bile. Keserlerse kessinler, kimin umurunda? Hem zaten, Morris'in içinde tuhaf bir his yakında birkaç bin liret için endişelenmesine, haftada yirmi özel ders ayarlayabilmek için kendini sıkıntıya sokmasına gerek kalmayacağını söylüyordu. Mesele sabrının sonuna gelmiş olmasıydı, şüphesiz çok uzun zamandır onların kurallarına göre oynuyordu bu oyunu, hem de bir kere bile kazanmadan, fazla emek sarfederek, fazlasıyla ciddiye alarak, fazla dürüstçe. Artık ya dizginlerinden boşanacak ya da boynunun etrafındaki ilmik onu boğacaktı.

Yüz bin lireti sayarken, çok yakında işine yaramayacak yabancı bir para biriminden kurtulmak için pervasızca harcama yapan biri gibi hissetti, bu benzetmesi hoşuna gitmişti, esmer genç satış elemanına cömertçe gülümsedi.

Sonra doğru Standa'ya, evrak çantası için pomat almaya gitti. Güzel şeylerin bakımını yapmaktan hoşlanırdı; tüplerin, kutuların üstündeki açıklamaları okuyarak, ürünü dikkatle seçti. Vasat şeylere pek aldırmazdı (aşınmış ayakkabıları mesela), güzel şeylere gelince, onlar farklıydı (esrarengiz olan da buydu nihayetinde, gözlerini North Acton'da açıp, varlığından bile haberdar olmadığı bir toplumsal seviyeye ve yaşam tarzına özlem duymuş olması). Bir gün güzel eşyalara sahip olunca onların bakımına uzun zaman ayıracak, bu işi büyük bir zevkle yapacaktı. (Gerekirse, bu konuda Massimina'yı da eğitebilirdi. Kız eğitilmeye yatkın görünüyordu.)

Dersten önce okulda, pomadı parmak uçlarıyla evrak çantasına yedirirken, bu çanta olayındaki en önemli noktanın, o esnada kendine duyduğu aşırı güven olduğunu düşündü; böyle bir güvenle yaşamak istiyordu işte, günlerinin çoğunu sokaklarda bir dersten diğerine koşturup, birkaç liret için didinirek geçirdiğinde sefilce eksikliğini hissettiği türden bir güven.

Pasaportunu yenilemek için gittiği Milano'dan dönüşte trene binmişti, kompartımanda ondan başka yalnızca bir kişi vardı.

Gecenin geç bir saatiydi. Farklı bir şehirde geçirdiği tatil gününün ardından Morris oldukça neşeliydi, beriki bir muhabbet başlatmakta ısrarlı görününce, basit bir İngilizce öğretmeni olduğunu söylemeyi yüreği kaldırmamıştı. İngilizce öğretmeni neydi ki nihayetinde? Hiç kimse. Başansızlığa uğramış biri daha, o kadar. İngilizce öğretmeni olmayı kim seçerdi ki? Morris Amerikalı olduğunu söylemişti. (Neden olmasın?) Venedik'teki Amerikan Konsolosluğunda diplomattı, sadece altı aydır İtalya'da bulunuyordu fakat... Bu kadar kısa bir süre için İtalyancasının olağanüstü olduğunu söyleyerek nazikçe araya girmişti adam, Morris gülümsemiş, cana yakın bir edayla başını sallamıştı.

Yol arkadaşı kendisini Gucci'nın mümessili olarak tanıtırken yumuşak deriden evrak çantasını şişman dizlerine koymuş ve öylesine sınırsız, öylesine şen bir tatmin hissiyle parmaklarını üzerinde tıklatmıştı ki, Morris'in yarası depreşmişti adeta, kendini tutmasa adamın yüzüne karşı sayıp sayıştıracaktı. Yalnızca markadan ibaret süper-kullanışsız mallar üreten bir grup gösterişçi düzenbazla hiçbir işi olmayacağını söyleyecekti. Mallarının kuşbeyinli, dalkavuk Amerikalılara astronomik fiyatlara satılmasının tek sebebi o zavallıların her şeyi (kolaylıkla taklit edilen) efsane markalar maskaralığını gözeterek seçme sevdasıydı; aslında hiçbir anlamı yoktu. (Bu arada milyonlar açlıktan ölüyordu! – ve kendisi de pekâlâ onlardan sayılabilirdi.) Ama evrak çantasının ne kadar zarif olduğunu fark edince kendini tuttu, kıbarca deri eşya pazarından, yurttaşlarının İtalyan tasarımcılarına olan beğenisinden söz açtı.

Konu politikaya gelince, Gucci adamı komünistleri hükümetten uzak tutmaya yardım ettiklerinden İtalyanların Amerikalılara minnettar olduklarını söyledi. Bunun üzerine konuya ısınan Morris'in ağzından kızıl tehdidi hedef alan ağır hakaretler dökülüverdi. Oysa son zamanlarda, Doğu Bloğuna yerleşmekle ilgili ciddi düşünceleri vardı. (*Morning Star*'ın manşetini görür gibi oluyordu: LONDRALI GENÇ MOSKOVA'DA DAHA İYİ BİR HAYAT PEŞİNDE!) Moskova Radyosunda çalışıp BBC yayınlarına parazit sokabilirdi. BBC değil miydi onu işe almayan? Neden olmasın? Kimin *neyine gerekti* Britanya'nın Beyni, Radyo Haberkusmuğu?

Yarım saat süren bu samimi sohbetin ardından adam tuvalete gitmek üzere kalkmış ve şans eseri, tam o sırada tren Desenzano'daki küçük istasyonda kısa süreliğine durmuştu. Morris bir an bile düşünmedi. Düşündüyse bile İtalyanca düşündüğü için, düşünenin kendisi olduğunun farkına varmadı. Tren ağır aksak hareket etmeye başlayana dek, bir eli kapı tokmağında, sakince bekledi. Sonra muazzam bir güven hissiyle, evrak çantasını karşı koltuktan alıp platforma atladı. Hayatında ilk kez kendisini hiç de ırgat gibi hissetmiyordu.

İndiği tren o akşamki son tren olduğundan, geceyi istasyon yakınında bir pansiyonda geçirmek zorunda kaldı. Ama bu Morris'in pek umurunda olmamıştı. Zafer sarhoşluğu yaşıyordu, çok keyifliydi, kendine şaşıyordu. Bunu yapmaya yıllar önce başlaması gerekirdi.

Daracık yatakta oturup çantanın içindekileri incelemeye koyuldu, dürüst olmak gerekirse, hiçbiri çantanın kendisi kadar cazip değildi: Gucci ürünlerinin resimleriyle dolu bir tomar broşür, *Penthouse* dergisi (sapık herif, nasıl da kibar kibar muhafazakâr muhabbeti yapıyordu!), bir paket nane şekeri, çeşitli iş mektupları ve pusulalar, bu sonunculardan anlaşıldığına göre, mümessilin ismi Amintore Cartuccio'ydu, Trieste'de oturuyordu, son olarak da içine randevular ve neticeleri karalanmış kahverengi deri kapaklı büyük bir ajanda.

Morris nane şekerlerini birbiri ardına emerken, bir saate yakın ajandada yazılanları inceledi, mağaza isimleri olduklarını tahmin ettiği birtakım isimlerin yanında çeşitli rakamlar vardı, ara sıra da ardına bir ünlem işareti eklenmiş "Luigiana" adıyla karşılaştı. Bu adın hep Bologna'da belli bir mağazanınkiyle kesiştiğini ve on ya da yirmi günlük aralıklarla ortaya çıktığını keşfetti. Milano'ya yapılmış iki ziyaret de, sayfanın kenarına not edilmiş "Monica" ismiyle çakışıyordu, bu sefer kesin bir randevu saati de belirtilmişti.

Pansiyondaki o geceden sonra, Morris bir iki defa Cartuccio'dan daha çok iş çıkacağını aklından geçirmişti, özellikle bir nebze cesareti olan biri için. Adamın parmağında yüzük görüp görmediğini hatırlamıyordu, ama tam da evli barklı bir tipe ben-

ziyordu. Ne tuhaftır ki bu domuz kılıklı, şehvet düşkünü, geleneksel tiplerin hepsi mutlaka evli olurdu, öte yandan onun gibi bir centilmense ancak had safhada fakirliği yüzünden buna mecbur kalıyordu.

"Mer-ba Bay Moriiiiiis!"

İlk öğrencisi gelmişti, ufak tefek, asabi bir adamcağızdı, kır düşmüş, acınası İtalyan bıyığı da yerli yerindeydi elbette. Morris derse başladı. Nemlendirilmeye susamış derinin dikiş yerlerine pomat sürerken yakalanınca, müstehcen bir şey yaparken yakalanmış gibi hissetmişti, eli pantolonunda yakalanmıştı sanki.

Sınıftaki yerine otururken "Sende Gucci çanta var demek," dedi Armando.

"Evet, var."

"Çokkk güz-zel bu Gucci çanta."

Morris İtalyan malı deri eşyaların kalitesini hep çok beğendiğini söyledi, dişini sıkıp derse başladı.

"Hafta sonun iyi geçti mi, Armando?"

"Ev-vet, iyi geçti."

3

Morris, Stan hakkında uydurma bir hikâye anlatıyordu. Anne, büyükanne, iki abla (neden yalnızca bir abla olduğunu zannetmişti acaba), tuhaf isimli Bobo ve koyu renkli iri gözleriyle kendisini izleyen Massimina oradaydı. Hizmetçi ince kıyılmış ıspanak ve ekşi krema toplanndan (bunlar hoş bir ifadeyle "papaz boğan" olarak bilinirdi) oluşan başlangıçtan sonra lazanya ve domuz etinden oluşan makarna tabağı; az pişmiş, lezzetli bifilekten oluşan et tabağı; son olarak da Tiramisu denilen, üzeri kakaolu, yumuşak, hafif ve ağızlara layık bir çeşit kahveli cheesecake tatlısı servisi yapmıştı. Morris yemek hakkında beğeni dolu ama aşırı hevesli olmayan yorumlar yapmıştı, bu tip yemeklere alışık olduğu izlenimini vermeyi umuyordu. Kurt gibi aç olduğu halde, yemeklere saldırmamayı becermiş, hatta her tabakta bir iki lokma bırakmış, bir kaşık daha alması için yapılan ısrarları da (hem de nasıl nazikçe) geri çevirmişti. Kıyafeti, özellikle kolej armalı kravatı, ev sahiplerinden bir nebze daha resmi kaçmıştı belki, ama Morris ilk görücüye çıkışta böyle olması gerektiğini hissetti. Tam formundaydı doğrusu.

"Buradaki can alıcı nokta şu," diye konuyu bağladı, "Stan *hali vakti yerinde* birisidir. Evet!" Dinleyicilerinin şaşkınlığını gör-

dükçe gözleri ışıldıyordu. Atmasyon hikâye düğüm noktasına gelmişti, onlar da hikâyeden hoşlanmış gibiydiler. Morris sırf etki yaratmak için bir an durup gülümsedi. (Eğlendirme işini üstlenen hep o oluyordu. Bunu fark etmişti. Sıkıcı insanlar, birazcık hayalgücü olan herkesten faydalanırlardı.) "Evet, ailesinin *Los Angeles'ta bir motel zinciri* vardı! O metruk evde oturmaya mecbur değildi kesinlikle. Hayır. Aslına bakarsanız, Stan pekâlâ güzel bir ev tutabilirdi, hem de evlendikleri gün; şayet evlenmelerine izin verilseydi. Merkezde bir ev tutardı hatta. Monica'nın anne babasıyla oturup konuşacak aklı olsaydı, onlara gerçek vaziyetini anlatsaydı, endişelenmelerine hiç gerek kalmayacaktı büyük ihtimalle. Çünkü hipi kafası, kıyafetleri, boncukları bir tarafa, Stan gerçekten iyi çocuktur. Amerikalıları bilirsiniz işte. Fakat durum böyle olunca, ne yapabilirlerdi? Oğlanın sefalet içinde yaşadığını sanmışlardı, kızlarının da sonu öyle olacaktı. Bunun üzerine tek kelime Fransızca bilmediği halde zavallı Monica'yı Paris'te bir rahibe okuluna yolladılar, zavallı Stan de metruk evinde, vejetaryen yemek kitapları, ikinci el kıyafetleri, asla harcamak istemediği onca parasıyla, sersefil kalakaldı."

Morris anlatırken, bir yandan da diğerlerinin dikkatinden kaçmayacak bir sıklıkla Massimina'ya bakış atıyordu. Koşullar göz önüne alınırsa, hikâye bir anlamda dâhiyane ve çok isabetliydi. Tabii bu tam da Morris'in istediği şeydi. Aynı anda hem kendi korkularına işaret ediyor hem de onların korkularını anladığını –gayet akla yatkın olduklarını söyler gibiydi– hatta bariz bir şekilde, onların tarafında olduğunu ve zaten kendisi açısından bu konuda hiçbir problem olmadığını ima ediyordu. Ne boncuk ne sakal ne de Gandhi posteri vardı Morris'te. Bir an için hikâyeyi gerçek bir ahlak dersiyle bitirmek konusunda tereddüt etti, hayali Monikacık Gare du Nord'un tuvaletinde kendini asabilirdi mesela ya da lezbiyen olup porno film falan çevirebilirdi. Neyse, belki de bu kendi zevkini tatmin etmek için doğru bir zaman değildi.

Massimina gülümsedi. "Biraz daha Tiramisu alır mıydın?" Büyük kristal kâseye eğilmişti bile. Morris bu sefer geri çevirmedi –"yalnızca bir kaşık"– kızı dikkatle izliyordu. Massimina'nın si-

masi uzun siyah saçlar, kamelya çiçeği tende soluk çiller, cömert ifadeli, iri, parlak ve koyu renk gözlerin tuhaf bir bileşimiydi. Burnunda ve yüz hatlarında hoş bir keskinlik seçiliyordu, gülümseyişi kesinlikle çekiciydi, ama daha çok müşfik bir havası vardı, seksi değil.

Ailesinin servetini düşününce, kendisinin kızın ilk talibi olmasını garip buluyordu, fakat sonra bunu onun gençliğine ve ıstırap verici çekingenliğine bağladı. Derslerden sonra barda yaptıkları uzun sohbetlerden öğrendiği bir gerçek vardı ki, o da Massimina'nın, babası öldüğünden beri, yani iki yaşından sonra hep annesiyle birlikte uyuduğuydu. İki kadının birlikte yattığı düşüncesi, biri yaşlı, hantal, yıpranmış, diğeri taze, genç, bakire, Morris'in içinde tuhaf bir his uyandırıyordu, tam olarak heyecan değil, ya da iğrenme, daha ziyade yoğun bir ilgi, katıksız ve basit bir ilgi.

Yaşama olan ilgisinden dolayı kendisiyle gurur duydu.

Bobo –Roberto'nun kısaltılmışı– Antonella'nın fidanzato'su idi, o da biraz daha Tiramisu aldı. Çeneden mahrum görünen sıska bir adamdı, kafasını tabağa gömerek nefes almadan yiyordu. Morris ona karşı mutlak bir üstünlük hissetti, özellikle kahve ve konyak için yemek odasından oturma odasına geçerken, dermansız büyükannenin koluna girmeyi teklif etme kibarlığını göstermek hatırına geldiğinde. Bir centilmendi o, yetiştiği ortama rağmen öyleydi, sözde centilmenlerin kaçı için bu söylenebilirdi? Mutlaka dikkat etmesi gereken en önemli şey fazla içmemekti. Katiyen olmaz. Ailenin kendi bağlarının mahsulü Soave'den üç dört bardak devirmişti bile. Şimdi de bir yudum konyak; sonra durmalıydı.

Oturma odası birçok açıdan yemek odasına benziyordu: her köşesi mobilyayla dolu, düz çizgilerin ve ahşabın boğuculuğuyla karanlık bir salon. Bu kesinlikle sonradan görme işi değildi. Siyah beyaz damalı yer karoları mermerdi; bir tabuta yakışır nitelikte maundan dik arkalıklı mobilyalar, koyu renk yaprakları yerdeki kaplan postu (kurşun deliğine varana kadar hakiki) üzerinde uzanan kasvetli bir sarmaşık. Odadaki bu eski moda tuhaf-

lık şaşırtıcı bir şekilde Morris'i huzursuz etmekten çok rahatlatıyordu. Bunu sağlayan, mekânın bu kadar teatral olmasıydı. Böyle bir odada söylediklerinden sorumlu tutulamazdı insan. Özellikle de söylenenler İtalyancaysa. Dik arkalıklı bir sandalyeye oturdu, saçındaki kepekler ceketine dökülmesin diye başını çok fazla oynatmamaya dikkat ediyordu.

Moruk büyükanne hancındeki kadınlar kısa süreliğine odayı terk etmişlerdi, bisküviler ve pötifurlarla ilgileniyorlardı. Sıska Bobo'nun onu sorguya çekmesine sıra gelmişti anlaşılan.

"Anladığım kadarıyla öğretmensiniz?"

İnsanların bir şeyi çok iyi bildikleri halde, "anladığım kadarıyla" diye lafa başlamaları Morris'i çok eğlendirirdi. Kızla okulda tanıştığının farkında değiller miydi yani? Ne olur ne olmaz; Bobo'ya dikkat etmeliydi. Yemekte geçen bir iki konuşmadan anladığına göre, bu oğlan, Venedo'daki en büyük kümes hayvanları sermayedarının oğluydu. Signora Mamma için büyük zaferdi, hiç şüphesiz sevinçten altına kaçırmıştı. Dolayısıyla Bobo'nun fikirleri çok şey ifade edebilirdi. Morris yüzüne mütevazı bir ifade verdi.

"Doğru, bir yandan öğretmenlik yapıyorum." Duraksadı. Gözünün ucuyla Massimina'nın annesini kapı eşiğinde dururken yakaladı, on beş senelik pratik dul hayatı, yüzünde katı izler bırakmıştı.

"Ama bu daha çok kendi zevkim için ve okulun müdürüne iyilik olsun diye yaptığım bir ek iş. Buradaki asıl işim ithalat-ihracat temsilciliği. Londra ve Bristol ticaret odalarıyla bağlantım var, oradaki şirketler bu bölgede müşteri ya da satış firması aradıklarında bağlantılarını ben kuruyorum."

Sonra Morris, gayet teklifsizce, şu an Verona'da çalıştığı üç şirketin adını verdi, iki giyim imalatçısı ve bir şarap ihracatçısı; afişlerde, yerel televizyon reklamlarında rastlanan isimlerdi bunlar. Verona'nın ne kadar küçük ve sıkı fıkı bir yer olduğu düşünülürse, Signora'nın veya Bobo'nun bu şirketlerde çalışan birilerini tanıma ihtimali epey yüksekti. Ama bu riski alırken Morris'in sergilediği özgüven, sonucu belirleyecek asıl faktör olacaktı.

Bununla birlikte, Morris yine de bekledi. Ne olursa olsun, kendini müdafaa ediyor gibi görünmemeliydi. Neredeyse bir dakikalık bir sessizlik oldu. Signora'nın ağzının takma dişli, içeri çökmüş bir görüntüsü vardı.

"Peki İtalya'ya neden geldiniz?"

"Herkes gibi ben de buraya âşık oldum. Bilirsiniz işte, tatillerde. Gerçekten olağanüstü bir ülkeniz var. Ticaret Odasında çalışan babam benim için bu işi ayarlayabileceğini söylediğinde, bu fırsata balıklama atladım. Sanırım temelli burada yaşayacağım." Morris gülümsedi, dişleri bembeyazdı, biliyordu. Babasının hamiliği sayesinde bu hayali işe kabul edilmiş olması tam da onların duymayı isteyeceği türden bir şeydi. Kudretli aile. Büyük etki alanı. Sonra bütün bu hikâye riskli olmaya başladığı takdirde, adamı mezara yollardın, olur biterdi.

Kahve içerlerken, Antonella, Massimina'nın dersleri hakkında konuşmak istedi. Antonella ve diğer abla Paola, bacak bacak üstüne atmış, sırtları dümdüz, dik arkalıklı sandalyelerde gaddar rahibe havasıyla oturmuşlardı. Morris onlara bakıp da, küçük kız kardeşin içinde bulunduğu, "ailenin aptal ferdi" konumunu düşününce, ilk defa ona karşı samimi bir sempati duydu. Massimina'nın asıl probleminin sınav sırasında duyduğu heyecan olduğunu, kendi akşam dersinde gayret göstererek çok iyi çalıştığını söyledi. Piza Kulesi şeklindeki badem ezmesi ikramını kabul etti. Sonra birisi fotoğraf sözü eder etmez, aile albümlerinin hepsine bakmakta ısrar etti, Massimina ve büyükanne dışında (*onun* gözünü iyice boyamıştı) herkes nezaketle bu sıkıntıya katlandı. İşte burada Monte Baldo'da bir öğleden sonra, burada Antonella yeni doğmuş. Burada Massimina beş yaşında. *Oh che bella! Che carina!** İl Signore ne hoş adammış, Tanrım! Çok yakışıklı.

Morris bir an bile dişini sıkıp sabretme gereği duymamıştı. İşin aslı, kendini harika hissediyordu. Pahalı kadın parfümüne karışan vernikli ahşap kokusu onu gittikçe coşturan bir ilaç gibiydi; kaliteli konyağın tadı, Vecchia Romagna (ikinci kadehi nasıl reddedebilirdi?), sonra tutuculukla kavrulmuş o müthiş, o en-

* Aman ne kadar da güzel! Ne sevimli! –ç.n.

fes refah... mükemmel! Ön kapıda Massimina'yı çillerle kaplı yanaklarından, son derece terbiyeli bir tavırla öperken fısıldadı: "*Coraggio!*"*

"Arabamı aşağı meydanda bıraktım," açıklamasını yaptıktan sonra otobüs yolculuğu boyunca Massimina'ya arabası olmadığını söyleyip söylemediğini hatırlamaya çalıştı. (Madem arabası vardı, ne diye her akşam eve otobüsle gidiyordu?)

Mektubun gelmesi yalnızca iki gün almıştı; İtalyan postası için büyük başarı. Mektup daktilo edilmişti.

*Egregio Signor Duckworth*** – Morris nasıl da nefret ederdi kendi çirkin soyadını kâğıt üzerinde görmekten! Nereden öğrenmişlerdi peki? Massimina'ya söylemiş miydi? Hayır. Gerçekten de kontrol etmişlerdi demek. Ne muazzam bir şüphecilik! Hangi hakla peki?

> *Egregio Signor Duckworth,* bundan böyle Massimina'nın okulda derslere devam etmeyeceğini haber vermek için yazıyorum. Bunun ailece verilmiş bir karar olduğunu takdir edersiniz. Onunla bağlantıya geçmeye çalışmayacağınıza inanıyoruz. Massimina da sizin onun için doğru insan olmadığınız konusunda hemfikir.
>
> *Distinti saluti,*†
>
> LUISA TREVISAN

Bu dünyada Morris için hiçbir şey kalmamıştı demek. Hiçbir şey. İki üç parça gayrimenkulle, kıyıtırık bir bağın sahibi bir avuç zengin köylüyü bile faka bastıramıyordu demek. Nerede hata yapmıştı? Hem de o, Morris! Davranışları kusursuzdu, değil mi? Açlıktan öldüğü halde yemeklere saldırmamıştı. Anneyle Bobo'nun ellerini sıkarken, kavrayışı sağlam, avuçları kupkuruydu. Allah kahretsin, şu mızmız büyükanneyi oturma odasına sokacağım diye koluna bile girmişti. Tek bir kırıntı, tek bir damla şarap

* "Cesaret!" –ç.n.
** Sayın Signor Duckworth. –ç.n.
† Saygılarımla. –ç.n.

dökmemişti. Ne diye ona karşıydılar? İtalyancası kusursuzdu, belki belli belirsiz bir aksan. Tamam, şu ithalat-ihracat meselesinde birazcık abarttığını keşfetmişlerdi. İyi de bunu kim yapmazdı ki? Burjuva takıntılarıyla sabit geçim kaynağı diye tutturmasalardı, bunlar başlarına gelmezdi. Hem eninde sonunda böyle bir işe girecekti nasıl olsa. Onun kapasitesinde biri. Morris öfkeden köpürüyordu. Aptal çilli kızlarıyla kim evlenir sanıyordu bunlar? Hangi aklı başında adam? Bir de şu iki rahibe baldıza dayanmak zorunda kalacaktı!

Aynada kendine bakmak için banyoya girdi. Kızarmış gözler, darmadağın saçlar. Morris! "Umut vaat ediyor," yazarlardı hep okul ödevlerine, karnelerine, üniversitede sınav kâğıtlarına. O kadar umudun sonu buydu işte. Temkinli hareketlerle, ağır ağır soyundu, kendisine; etiyle kemiğiyle, elinin ayağının parmaklarıyla, çüküyle, testisleriyle aynadaki Morris'e baktı. Umut vaat ediyor! İçi kendisine duyduğu acıma hissiyle kaynıyordu. Istırapla. Daha önce hiç bu kadar yoğun bir başarısızlık hissine kapılmamıştı. Yenik, hırpalanmış. Aynada gözyaşlarını gördü. Yakından baktı onlara, kızarmış gözkapaklarının çevresinde nasıl toplandıklarına baktı. Alay edilmiş, bozguna uğratılmış. Haksız yere! Oynar başlıklı Philips tıraş bıçağını eline aldı ve koluna minik bir çentik attı. Boncuk gibi bir kan damlası, parıldayarak yavaşça süzüldü, incecik bir akıntıya dönüştü, Morris banyonun soğuk fayanslarına çırılçıplak yattı, gözlerini hiçbir şey yapamamanın, hiç kimse olamamanın, hiçbir zaman dört gözle bekleyecek bir şeye sahip olamamanın karanlığına kapattı.

4

Babası annesine vurduğu zamanlar, annesi Morris'in yatağına gelir, orada uyurdu. Onu göğsüne bastırır, saçlarını öperdi. Bir hatıranın hâlâ bu denli canlı kalabilmesi hayret vericiydi doğrusu. Annesinin niteliklerinde bir insan. Aptal bile olsa. Gerçekten harika niteliklere sahip insanlar olduklan kaç kişi için söylenebilirdi? Hele ki o olağanüstü dişiliğe sahip oldukları! Cömertlik, vericilik, fedakârlık. Sonuçta aptallıkla ilişkilendirilecek bir özellikti gerçi. En garibi de buydu işte, hatta belki Massimina için de aynı şey geçerliydi. Kurbanlık özelliği: Boğazlanmaya gıden aptal koyunlar misali. Morris'i hiç anlamamıştı çünkü. Yatağına girip, onu kollarıyla sararak sevgiyle bağrına basarken, babasının daha sonra sokuşturacağı lafların utancını Morris'ın şimdiden yaşadığını, şimdiden annesinin gitmiş olmasını dilediğini hiç fark etmemişti.

Babasının annesini dövdüğü gecelerin -çok sık olmasa bile yeterince sık tekerrür ederdi- sabahında annesinin yataktaki iri cüssesini, sıcaklığını, kokusunu, belli belirsiz ıslaklığını, nefesini düşünecek olsa, Morris'in duyguları kabarır, zihni bulanır, içinde bir mahrumiyet hissi yükselirdi. Annesi öldüğünde her şey çok daha kolaylaşmıştı aslında.

Fotoğrafı yatağın başucundaki sehpanın üzerindeydi. Annesi Morris'in düz ve ince burnuna, san saçlarına sahipti, ama bunun dışında, daha toparlak, daha etli butluydu, cildinin yılgın bir görünümü vardı; hafifçe kırpışan iri, solgun gözlerinde de belirginleşen bir renk yoksunluğu fark ediliyordu sanki, daha otuz sekiz yaşında yüzüne yerleşen kırışıkların arasında hapsolmuş yarı canlı bir şey. Tebessüm kırışıklığı falan da değillerdi hem. Annesi gibi insanlar hakkında ne düşüneceğini kestirmek zordu.

Belki de, işin doğrusu ona aşıktı. Gerçi Morris kişiliği en hayvani anlamda bir belirlemeciliğe indirgeyen psikanalitik klişelere hiç yüz vermezdi. Annesini sevmişse bile Oedipus tarzı bir sevgi değildi bu. Hayır, onu düşüncesizce düşünceliliğinden, (puşt babaya karşı!) o aptal, kör cömertliğinden, o inanılmaz, güven dolu kanaatkârlığından, payına düşeni (memnuniyetle) kabullenişinden ötürü, hayata duyduğu o çılgınca, dindar inançla habire mültecilere ördüğü battaniyeler, biriktirdiği süt şişesi kapakları için sevmişti.

"Yine de, sevgili baba, senin tepkini takdir ediyorum. Bayağı boğucu olmalı, meyhaneden dönüp de..."

Diktafonun bandı bitmişti. Bir masraf daha.

Evet, annesi öldükten sonra her şey çok daha kolaylaşmıştı. Kafası eskisi kadar karışık değildi artık. Aslına bakılırsa, bu dönemi en mutlu zamanlarından biri olarak hatırlıyordu. Matemini gösterişle teşhir etmişti. Babasına, okuldakilere, kendisine. Hem teşhir etmiş hem de beslemişti. İnsanın annesini bu kadar genç yaşta kaybetmesinin getirdiği belli bir ayrıcalık vardı. Sınıfındaki çocuklar, Morris sorulan her soruya cevap vermek için parmak kaldırdığında, "yalaka" diye tıslamayı kesmişlerdi mesela (buna aldırdığı yoktu gerçi, kendisinin üstünlüğünü ve diğer çocukların kıskançlığını ispatlıyordu sonuçta). Harika bir dönemdi. Babası ona iyi davranmaya çalıştıkça Morris kafasını sallıyor, konuşmayı reddediyor, gözyaşlarına boğuluyordu. Oh olsundu işte, hak etmişti bunları. Annesinden kalma bütün makyaj malzemelerini bir naylon torbanın içinde, perdenin fırfırlarının arasında saklıyordu. Bütün o eski renkler, kokular. Matemi

taze (ve kullanıma hazır) tutmak kolay değildi çünkü. Babası onu annesi gibi dudaklarını gere gere ruj sürerken yakaladığında, ona "gözü dönmüş ibne" demiş, Morris eşyaların annesine ait olduğunu söylememişti. Bu yalnız *onu* ilgilendirirdi. Kendisinin hakikatte gözü dönmüş bir ibne *olmadığını* bilmesi yeterdi, başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Altı ay kadar sonra, babası yeni bir kız arkadaş bulmuştu, kahkahalarının çınlaması ta Western Avenue'dan duyulan sıska, kıkırdak bir kadın. Morris'in bunu iyi karşılamasını beklemesi inanılmaz şeydi doğrusu. Eline yepyeni bir psikolojik silah verdiğini fark etmemiş olmasına inanamıyordu. Babası acınası bir amatördü. Morris kadınla aynı masada oturmayı, birlikte televizyon seyretmeyi reddetmişti. O geldiği geceler kitaplarını yüklenip odasına çalışmaya çıkıyordu.

Belki de insan ister istemez en iyi yaptığı şeye, onu en muktedir kılabilecek konuma doğru çekiliyordu.

Tabii ki, babası o inanılmaz domuz cehaletiyle, yüksek öğrenimi homoseksüellikle bir tutuyordu, Morris Acton Lisesinden Cambridge'e gitmeye hak kazanan ilk öğrenci olduğunda, bu inancı da pekişmiş oldu. İkisi de birbirlerinden kurtulduklarına şükretmişlerdi. İki buçuk sene sonra üniversiteden atıldığında Morris'in canını en çok sıkan, gidecek hiçbir yeri olmadığından, Acton'a dönüp babasının "ben sana demedim mi?"lerini dinlemeye mahkûm olmasıydı.

Hayatında ilk defa ve yalnızca on dakikalığına, pantolon cebinde bir parça folyoya sarılmış on miligramlık bir kokain paketi taşımıştı. Çekip çekmeyeceğine karar vermeden önce, iyice ayılmayı bekleyecekti. Şu zavallıların acınası partilerine gidip sarhoş olmasaydı, asla kabul etmezdi o şeyi. Hayatta yapmazdı.

Hocanın amacı ibret vermekti. Morris de tam ibret malzemesi olacak tipti; "birisi" sayılabilecek herhangi biriyle uzaktan yakından ilişkisi yoktu. Böylece bütün mesele edepsizce bir üstü kapalılıkla, hiç kimse farkına varmadan kapanıverdi, kimse de ibret almamış oldu. Morris'in tek eksiği de bu tür bir ironiydi za-

ten! Morris'in oldum olası dudak büktüğü Öğrenci Birliği (o dersleriyle, alacağı iyi notlarla ilgileniyordu; yeniyetmelerin politika oyunlanyla, Şili'ye para göndermekle falan değil) bile meseleyi sessiz sedasız kapatmakta kararlı görünmüştü.

"İki cephede yanlış hesap yaptım, baba." Alet çalışmazsa çalışmasın, kimin umurundaydı ki? "Eğer başından beri işçi sınıfından olmamı ön plana çıkarsaydım, nereden geldiğimi saklayıp bütün ödeneğimi iyi giyinmeye harcamasaydım, birlik işe el atardı. Ya da kendimi işe yarar arkadaşlar edinmeye adasaydım, biri nüfuzunu kullanırdı. Ama ben daha ilk günden kafamı öne eğdim."

Morris'in beğendiği özelliklerinden ve her muhtemel biyografi yazarının mutlaka içtenlikle üzerine eğileceği şeylerden biri, ölümcül gibi görünen bir darbe aldıktan, emek verdiği her şeyin mahvından sonra bile moralini yüksek tutmasıydı. Bitirme sınavlarına yalnızca iki hafta kalmışken atılmıştı, hem de lisansüstü eğitim için ciddi teklifler almışken. Doğal olarak, tekliflerin hepsi anında geri çekilmişti. Bununla birlikte kesinlikle asabını bozmadı. Sükûneti, kısmen haklı olduğunu bilmesinden ileri geliyordu. Bir de son zamanlarda Lawrence'ın geç dönem yapıtlarını okumuştu. Babasıyla uzlaşmak çıkarına olabilirdi. Bir işe girer, yavaş yavaş yükselirdi. Aklı hâlâ yerindeydi, dünya fethedilmeyi bekliyordu. Gençlik ve şevk onun tarafındaydı, zaten üniversite de o kadar matah bir şey değildi. Hatta belki de atmakla ona iyilik etmişlerdi (lisansüstü öğrencileri krallar gibi yaşamıyordu sonuçta). Kazanmak zihinde biter, diye kendine telkin etti Morris; bavullarını gerisin geri 68 Numara'ya doğru sürüklerken, mayıs güneşi Sunbeam Sokağının taşları üzerine bal misali dökülüyordu.

Neden ona bir iş teklif etmemişlerdi? Neden Morris'e bir pozisyon teklif etmemişlerdi? Akla mantığa sığmaz bir şeydi. Tamam, atılmış olabilirdi, ama 1. bölümü en iyi dereceyle tamamlamıştı. Hem kovulmasından da hiç bahsetmemişti. Mektuplarında belagatli bir dille akademik hayatın onu tatmin etmediğini, başvurduğu iş alanında çalışmak için sabırsızlandığını yazıyordu.

Mektuplar fena değildi ki, mutlaka görüşmeye çağrılıyordu. İlk görüşme de genelde ikinci bir görüşmeye hak kazandırıyordu, ama sonunda nimeti elinde tutan adamla yüz yüze geldiğinde, bir şeyler hep ters gidiyordu. Ama neden? Kendisini iyi sunduğunu düşünüyordu; kibardı, ama kesinlikle dalkavuk değildi, zerrece kibir takınmadan hırslıydı, saygılıydı, hafiften nüktedandı. Yanlış giden neydi peki? Morris büyük dolabın aynasında kendisini inceliyor, bir kusur bulmaya çalışıyordu. Hiçbir yanlışlık yoktu. Koyu renk takım, kravat, zekâ saçan alnın üzerine güzelce taranmış sarı saçlar. Mükemmel.

Gözlerini aynadaki yansımasından ayırmadan, alçakgönüllü, içten bir tonla kendi kendisine özgeçmişini anlatır, hepsini diktafona kaydederdi. Bu işi neden istiyordu? Sunabileceği bazı nitelikler vardı ki... Gözlerinin içine baktı, mükemmelen kontrol edilen, kabul görmüş toplumsal kurallar çerçevesinde dizginlenen güçlü bir karakter gördü – daha ne istiyorlardı? Belki gözleri birazcık birbirine yakın, burnu bir parça sivriydi, bu konuda yapabileceği bir şey yoktu ama, değil mi? Hem sonra, gösterişten uzak olmak, "olduğun gibi" görünmek revaçtaydı şu sıralar; BBC'deki erkekleri çıban basmış gibiydi, felaket saçları, yelken kulakları vardı, kimse de bunları takmıyordu. Aksanında hâlâ Park Royal izleri var gibiydi sanki. Değiştirirdi o halde. Değiştirdi de. Sonuç değişmedi. Yoksa aksanında yeteri kadar Park Royal izi yok muydu? Belki de kulağa yapmacık geliyordu, biraz daha avam mı olmalıydı? Şimdi moda, köklerini kucaklamaktı. Kucakla o halde. Morris her şeyi denedi, ama nafile. BBC'yle başladı, sonra ITV (kalbinde yatan aslanın medya olduğunu hissediyordu), basın, yayıncılar, sonra standartlarını biraz düşürdü; büyük ölçekli sanayi, orta sanayi, kamu hizmeti (kimse gurur yaptığını söyleyemezdi), küçük sanayi, hizmet sektörü. Her koldan hücuma geçmişti (posta idaresi bayram ediyordu), ama son görüşmede hep çuvallıyordu. Mavi gözler, dürüst, aydınlık bir yüz, sarı saçlar; bir yerlerde gizli tehditkâr bir şey vardı Morris'te, Sanayi Liderlerinin gözünden kaçmıyordu. "Ayın on dördünde gerçekleşen mülakatımızı takiben, üzülerek..." Hep aynı kâğıt

parçası; bilgisayarlar ile elektronik ortamda kişiselleştirilmiş. Sonra Gestetner, Southgate'deki idari bölümlerinde önemsiz bir pozisyon teklif etti (Park Royal'den Southgate'e gidiş Londra içi Toplu Taşımacılık Maratonu demekti sadece), üç haftayı tanıtımla imalat arasında, bir bölümden diğerine evrak taşıyarak geçirdikten sonra Morris kendisini emekliye ayırdı, çok mutsuzdu.

"Beleşçi!" Oğlunun tekrar sosyal yardım almaya başladığını öğrenen babası bu acı yorumda bulunmuştu. Sahanda yumurtaları ağzına tıkıştırırken, "tutunma gücün yok," dedi. "Girişkenlik yok sende." Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Morris babasının geri kafalı, işçi sınıfı erkekliğiyle uzlaşmayı beceremedi. (Lawrence babasını tekrar keşfettiğinde aralarında fiziksel anlamda bayağı mesafe vardı tabii.) Oturdukları sosyal konutun bodrum katındaki daire adamın varlığıyla dolup taşıyordu, bira kupaları, haşlanmış yumurtalı sandviçleri, terden solmuş fanilalar, orada burada bırakılmış kakao fincanları, televizyonla daimi bir tartışmaya kitlenmiş gürleyen bir ses; *Nationwide* veya *World of Sport*'u izlerdi – Ron Greenwood yine yanlış takımı seçmişti. Hayır, Morris'in babasından kaçması imkânsızdı, korkunç kokulardan ve seslerden kaçamazdı; o boğucu, klostrofobik mekânda herhangi bir romantik uzlaşma gerçekleşmesini ümit etmek bile olacak şey değildi.

Kovulmasından bir yıl, Gestetner macerasından birkaç hafta sonra ve Süt Pazarlama Kuruluyla amaçsızca yaptığı ikinci görüşmenin ardından (ne diye yaşıyordu sanki?), güzel bir gecede, Morris Sunbeam Sokağındaki evini terk etti, dört saat sonra da, adına yaraşır şeyler beklediği bir "Magic Bus"a binip ülkesini geride bıraktı. Birkaç ay sonra Morris, Süt Pazarlama Kurulundakilerin onu tanıtım departmanında önemli bir pozisyona layık gördüklerini haber alacaktı. Fakat o noktada bütün gemileri çoktan yanıp kül olmuştu; zihnen, ruhen ve en önemlisi de pratik olarak – eve dönecek parası yoktu

"Ailen Verona'ya ne zaman yerleşmiş?"

Cuma akşamüstü, son ders. Keyifli denemeyecek bir mayıs günü. İki yıl sonra.

"Ayilem bunca yüzyıl senedir Verona'da yaş-şşıyor."

Aman Tanrım.

"Sen de bana sor."

Boş bir ifade.

"Neden Verona'ya geldiğimi sor."

"Neden Verona'ya geliyordun?"

"Geldin."

"*Ah si*... geldin."

"Paramın yettiği en uzak yerdi."

İdrak edemiyor.

"Para. Bitti. Burada. Durmalıydım. İş aramalıydım."

Şaşkınlık. Ailesine ait fresklerin arasında Gregorio'nun bir görünüp bir kaybolan tebessümü. Sol yanında küçük, bronz bir orman perisi kaidesinin üstünde duruyordu; Morris bu delikanlıyla yaptığı derslerde, bitmez tükenmez sıkıntılı saatler boyunca ona defalarca göz kırpmıştı – bir kez olsun karşılık görmedi. Yine de hoş bir heykeldi, bedenin coşkuyla yukarıya doğru gerilmesiyle göğüsler neredeyse dümdüz olmuştu, elinde bir çeşit dal tutuyordu. Para ederdi.

"Sen ip-pisin demek?" Gregorio'nun yüzü, boş ifadeli güleç Latin siması, saçlar diplerinden arkaya doğru jölelenmiş, koyu renk gözlerde beyhude bir hayatiyet. "Sen Jack Kerouac'sın?"

"Yok daha neler."

"*Cosa?* Ben de ip-pi olmak isterdim."

Bundan kastı, sonsuz bir tatil durumuna geçmek arzusu, diye düşündü Morris. "Belki bir gün seni de yanımda götürürüm," dedi. "*Ti porto con me.*"

Gregorio şaşılacak derecede heyecanlanmıştı. "Çok güzel olurdu. Eğer annemle babam ikna edebilirse." Duraksadı ve beyaz dişlerini gösterecek şekilde sırıtarak İtalyancaya geçti. "Eğitsel olduğunu düşünürlerdi."

Morris parlak, koyu renk gözleri, buz berraklığında Anglosakson mavisi gözleriyle bir an süzdü.

"Tamam, vakit doldu." Telefon çaldığında ders bitmek üzereydi. Çilesi sona eren Gregorio birden hareketlenerek, cihazın üzerine atıldı.

"Bir dakikada oradayım!" Bir koşu yan binadaki büyükannesine gitmesi gerekiyordu. Maaile oradan Cortina'ya doğru yola çıkacaklardı. Demek ki, diye düşündü Morris –zihninin o anki berraklığında ölümcül denebilecek bir soğukkanlılık vardı– pazartesiye kadar evde kimse olmayacak. Kararını vermişti bile. Bir şey çalacaktı.

Kayak takımlarını almak için aceleyle yukarıya çıkan Gregorio'nun arkasından bağırdı: "Ben kendim çıkarım."

*"Bene, arrivederci a martedì."**

"Arrivederci."

Odayı ve özellikle pencereleri sakince gözden geçirdikten sonra, bronz heykeli kaidesinden kaldırdı ve evrak çantasının dibine kadar soktu, az kalsın dikişleri patlayacaktı. Gözle görülür bir şişkinlik yapıyordu. Suçun bir açıklaması olması için pencerelerin mandalını açmalı mıydı? Morris pencerelere doğru ilerliyordu ki Gregorio hızla merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Morris hemen kapıya seğirtti, sonra fikrini değiştirip durdu. Oğlan görünmeden önce şu şeyi yerine koymak için vakit var mıydı? Var mıydı? Hayır.

"Çantaları indirmene yardım etmemi ister misin?"

Gregorio döner merdivenin dibinde belirmişti, elleri kolları kayak takımlarıyla doluydu. Kaidenin üstünde heykelciğin yokluğu korkunç göze batıyordu. Aynı şekilde çantasındaki şişkinlik de öyle. Seni salak! Morris olabileceklerin en kötüsüne davetiye çıkarırcasına kaideye doğru kasıtlı bir bakış attı. Ne var ki Gregorio şimdiden "arkadaş"ıyla beraber Cortina'nın karlı tepelerinden aşağı süzülüyor, çukurların etrafından kıvrılıyor, amatör kayakçıların arasından hızla kayıyordu. Belki de heykelciği daha önce hiç fark etmemişti zaten. Morris terlemiş, heyecandan tüyleri diken diken olmuştu. Pantolonunun içinde kalçalarını sımsıkı kasmıştı.

"Şu batonları alayım hiç olmazsa."

*"Bene, grazie."***

* "Tamam. Salı günü görüşürüz." –ç.n.

** "Peki, teşekkürler." –ç.n.

Apartman dairesinin dışında, avluya inen taş merdivendeydiler. Morris, Gregorio'yu seyrediyordu; önce anahtarı kilitte iki üç defa döndürdü, sonra küçük bir anahtar daha kullandı, bu alarmı aktive ediyor olmalıydı. Kapının yanında küçük, yeşil bir lamba yanıyordu. Sonra çeşmenin alacakaranlıkta Faunus'un böğrüyle oynaştığı avluya indiler, oradan da Via Emilei'ye çıktılar. Gregorio'nun babası eşyaları Mercedes'e yükletmiş, arabayı Via Fama'nın köşesinde hazır bekletiyordu.

"*Buona sera, Signore, Signora.*"

"*Buona sera, Morees! Come sta? Tutto bene, il lavoro?*"*

"*Grazie, grazie,*" diyordu Gregorio; Morris de batonları portbagajın üzerine diğerlerinin yanına yerleştiriyordu.

"Bir dahaki sefere sen de bizimle gelmelisin," dedi Signora, oğlunun öğretmenine çocuğunu şımartan bir anne edasıyla gülümsedi. Kafasındaki peroksit sarısı kuş yuvasının altında yüzünün absürd bir diriliği vardı, sırf pudra ve krem herhalde, diye aklından geçirdi Morris. Çantasına göz attığında, diplerden bronzun müzevvir bir parıltıyla belli belirsiz ışıldadığını gördü. O görebiliyorsa diğerleri de görebilirdi.

"Maalesef kayak yapmasını bilmiyorum."

"Gregorio sana öğretir."

Oğlan tasdikledi: "*Sí, sí.*" Morris'ten uzundu, iri dişleriyle ona yukarıdan gülümsüyordu.

"Gregorio senden çok hoşlanıyor," dedi baba, müthiş bir iltifatta bulunmuşçasına. "Gelmeni isteriz."

"Dört gözle bekleyeceğim," dedi Morris.

Onu asla davet etmeyeceklerdi.

*"İyi akşamlar Morris! Nasılsın? İş güç, her şey yolunda mı?" -ç.n.

5

Ertesi akşam geç bir saatte, Morris Via Portone Borsari, Via Fama, Via Emilei'den hızla yürüyerek, tamamı Gregorio'nun ailesine ait olan, kendilerinin de bir bölümünde oturdukları palasın büyük meşe kapısını buldu. Vakit neredeyse gece yarısıydı. Rastgele bir zile bastı. *Famiglia Zane.*

Birkaç dakika sonra interkom hışırdadı. "*Chi è?*" Cihazın paraziti sesinin tanınmasını engelleyecekti.

"*Sono Gregorio, Signora.* Dış kapının anahtarını bulamıyorum da. Umarım sizi uyandırmamışımdır."

"*Va bene,*" kadının sinirlendiği sesinden belliydi, yine de bir saniye sonra kapı vızıldayarak açıldı, Morris içeri girdi. Ne de olsa Gregorio *padrone*'nin oğluydu.

Yukarıya çıkıp dairenin kapısına gidebilirdi, ama alarm orada olduğuna göre, yapacak bir şey yoktu. Onun yerine verandayı geçip minik avluya girdi. Faunusların ortasında poz verdiği çeşme şimdi kapalıydı. Morris büyük taş yalağın kenarına oturdu. Gece yarısı. Şehirdeki çeşitli saatlerin gongları birbiri ardına çınladı. Solgun gecede, avlunun karanlık havasının süngerimsi, rutubetli bir tadı vardı. Etrafını saran iç duvarları inceledi, pencere

boşlukları hariç, binanın dört katı da sarmaşık ve morsalkımla kaplıydı, pencerelerin ikisinden sarı bir ışık süzülüyordu. Beklemekten başka yapacak şey yoktu.

Soğuğu kesmek için ağırlığını bir kalçadan diğerine vererek taş yalağın kenarında oturdu. Yarım saat, bir saat; ama hiç sıkılmamıştı. Morris uzun ve usandırıcı eğitim hayatı ve sonrasındaki özel ders kısırdöngüsü –kâğıt toplama yarışıyla geçen işsiz senesini de unutmamalı– göz önüne alındığında ilk defa şu an belirli bir kazanç uğruna insanlar ve nesnelerin dünyasıyla kurnazca başa çıktığının farkına vardı – evrak çantasını saymıyordu, o iş fazla kolay olmuştu. Bu seferki kesinlikle daha heyecan vericiydi.

Belki de mesele daha ziyade vaktini doldurmaktan ibaretti. Kendini tam bir aptal gibi hissetmeden. Bunu daha önce de düşünmüştü. İnsanın dürüstçe, onuruyla para kazanmasına ya da kazançlı bir evlilik yapmasına izin verilmiyorsa, belki çalmak çok da yanlış, hatta zor bir şey sayılmazdı. Belki de iş, gözünü dört açmakta bitiyordu, okuldayken hissettiği "dünyaya karşı Morris" duygusunun bir uzantısıydı bu.

Hem zaten olay para değildi aslında, tarz meselesiydi. Ders verdiği her dakikanın liret hesabını yapmakla; kışın battaniyelere sarınarak, toplu taşımacılığa mahkûm, sadece talihli doğdukları için imparator zarafetiyle yaşayan bu insanlara imrenerek mi geçirecekti yıllarını? Nasıl bir akıl, ne derece alternatif bir öneri sunuyordu dünya ona? Vaktini nasıl dolduracaktı, hayatını nasıl geçirecekti? Popüler öğretinin (bir iş bul, sabret, çok çalış, nasıl olsa hafta sonları var) sonu unutuluştan başka bir şey değildi.

Madem onlar sana uğraşacak hiçbir şey vermiyorlardı, sen onlara düşünecek bir şey verebilirdin.

Biri beş geçe son ışık da söndü, avlu daha derin bir karanlığa gömüldü. Morris on beş dakika daha bekledi. Biraz daha beklemek akıllıca olabilirdi, ama üşümüştü ve bir an önce işi halledip gitmek istiyordu. Yeter. Ayağa kalktı, poposu uyuşmuş, dudakları kurumuş, bağırsakları gevşemişti, genç bir öğrenciyken sınavlardan önce kapıldığı türden sinirsel bir heyecan duyuyordu. He-

yecan ve korku. Her şeyin gelecek bir iki dakikaya bağlı olması. Morris böyle rekabetçi ortamlarda hep iyi performans gösterirdi.

N'olurdu hayatı sınavlar belirleseydi!

İkinci kattaki Ferroni'lerin oturma odasının penceresine kadar çıkan sarmaşığın dibine oturdu. Bitkinin kökünün etrafındaki toprağı ayaklarıyla çiğnedi, sonra yarım metre kadar tırmanıp yaprakları ve dalları kopardı. İyice dağıtmıştı oraları. Aşağı atlayıp pencereleri inceledi. Camdaki deliğin kol girecek kadar büyük olması gerekiyordu ki, biri'nin uzanıp pencereyi içerden açtığı izlenimini versin.

Cebindeki taşların en irisini seçip dikkatle nişan aldı. Dar avluda atışı tam yukarı doğru, neredeyse dikey olmalıydı. Taşı savurdu ve ıskaladı. Taş bir metre kadar sağa, duvara çarparak sarmaşık denizinin arasından patırtıyla yere düşmüştü. Felaket bir gürültü koptu; taş, dallardan sekerken korkunç bir hışırtı çıkarmış, darbe sesleri avluda yankılanmış, sonunda parke taşlarına tetiğinden boşalan bir silah gibi düşmüştü. Morris kemerin altından geçip dış kapıya koştu, durup etrafı dinlemeden önce kapıyı aralamıştı bile. Havanın serinliğine rağmen bir anda ter içinde kalmıştı. Şu aptal heykel uğruna ne diye bu çılgınca işi başına sarmıştı sanki? Tanrım! Mutlaka bir soygun izi olması gerekiyordu, yoksa işi bitmişti. Kimin yaptığını anlamaları on dakika bile sürmezdi.

Kısa bir bekleyişten sonra yavaşça avluya süzüldü, tek bir ışık yanmıyordu. Anlaşılan kimse uyanmamıştı. Hayret bir şey! Attığı taşı çeşmenin arkasında buldu, deminki pozisyonunu aldı, bu sefer hafifçe sola kaydırarak taşı savurdu. Tam isabet! Pencere en ucuz camdan yapılmış olmalıydı ki, anında tuzla buz olup sarmaşıkların arasına saçıldı. Parçalar yere düşmeden Morris sokağı boylamıştı bile. Ellerini cebine soktu, ıslık çalmak üzere dudaklarını büzüştürdü, son otobüs de kalktığına göre, eve giden uzun yolu çevik adımlarla yürümeye koyuldu. Islıkla çaldığı parça, "When the Saints" idi.

Morris heykeli cüretkârca orta sehpasının üzerine, annesinin fotoğrafının yanı başına yerleştirdi, ara sıra gözlerini kitabından

kaldırıp ona bir bakış atıyordu. Ne kadar ettiğini öğrenmek için pazartesi veya salı günkü gazeteleri beklemesi gerekecekti. Acelesi yoktu zaten. Aslına bakılırsa, bunu çok umursadığından da emin değildi, ne kadar ederse etsin, bu küçük hanımı satmak için girişimde bulunacak mıydı onu da bilmiyordu. Odada bulunması bile hoştu, yukarıya esneyen pürüzsüz bronz form; dizler, baldırlar, kollar, yana eğilmiş yüz, hepsi sağdan sola salınıyor, coşkuyla yukarıya uzanıyordu. Allah kahretsin, satmayacaktı işte. Tamamen ümitsiz olmadığı sürece. Belki bir kaide bile alırdı.

"Aradaki fark, baba," yeni piller sayesinde hayata dönen diktafona konuşuyordu, "madem bilmek istiyorsun, söyleyeyim; çalmak ve suistimal arasındaki fark şu, suistimal durumunda kurban ağzına edildiğini biliyor, senin fabrikadaki durumun gibi, kurban bunu kabullenmek zorunda, senin de dediğin gibi, karnını doyurabilmek için; böylece aşağılanıyor. Oysa çalmak daha bereketli bir alışveriş. Kurban mahvına boyun eğmek zorunda değil, böylece gururunu ve hürriyetini muhafaza ediyor. Dolayısıyla bu iki durumu karşılaştırırsak, çalmak daha dürüst ve ahlaki bakımdan daha üstün bir eylem."

6

Gazı kestiklerinde haziranın biriydi. Morris'in kış aylarındaki yüklü faturaların hiçbirini ödemediği göz önüne alınırsa, gayet makul bir durum. Hatta bunu bekliyordu. Yine de bu olay onu büyük bir bunalıma sürükledi, bir iki insan yüzü görmek için kendini dışarı atmasına sebep olan bir sıkıntıya kapıldı, görüp göreceği çoğunlukla öğrencileri ve komşularıydı, ancak sosis-patates püresi ya da Valpolicella partilerinde İngiliz topluluğuna bile katıldığı oldu. Özenle giyindi, kıymetli kıyafetlerini eskitmek istemese de, kot pantolon ve tişört tugayından kendini ayırmaya kararlıydı. Oralara gittiğinde, Dietro Duomo'daki pejmürde oturma odalarının bir köşesinde somurtup duruyor, yaz aylarında nasıl para kazanılabileceği konusunda fikri olan var mıdır diye sarhoş muhabbetlerine, gevezeliklere kulak kabartıyordu.

Okullar haziranın ikinci haftası kapanıyordu, özel öğrencilerin birçoğu da büyük olasılıkla aynı zamanda dersi bırakacaklar ve göçmen öğretmenler topluluğunu üç aylık bir mahrumiyet dönemine mahkûm edeceklerdi. Bu dönemde çoğu öğretmen kiradan tasarruf etmek için odalarını ve dairelerini boşaltır, mümkün olan en ucuz durağı hedefleyerek otostopla seyahate çıkarlardı, hatta tatili daha da ucuza getirmek için evlerine dönerler-

di, ertesi sonbahar okullar açılıp tekrar toplandıklarında, aynı köhne odalar yine onları bekliyor olacaktı nasıl olsa, köhne ve istenmeyen şeyler genelde hep el altında değil midir?

Yaklaşan yazın düşüncesi, onu bekleyen kavurucu, puslu, sonsuz boşluk, yapacak bir şeyinin, harcayacak parasının olmaması Morris'i kendine acıma hissinin derinliklerinde çırpınır hale getirmişti. Yolunu şaşırmış bir garibandı işte, hakikat buydu. Kelimenin manevi anlamıyla, gerçek bir yetimdi. Adsız sansız biriydi, itibar görmeyen, tanınmayan. Huzur bulamıyordu. Asil İtalyan elitinin yaz mevsimini gölgeli meydanlarda caka satarak, ilah gibi vücutları, zarif kıyafetleriyle güneşle yıkanmış göl kenarlarında seyran ederek geçirdiğini düşündü.

İngiltere'de fakirlik katlanılır bir şey, diye açıkladı Morris, Pamela Pinnington'a –East Croydon'dan gelme, sıska, çelimsiz bir kız–, çünkü kurumsallaştırılmış; bütün ülke bir fakirlik maskesine bürünmüş, zenginler paralarından dolayı suçluluk hissediyorlar ve servetlerini köşe bucak saklıyorlar, fakirler çektikleri sıkıntılarla gurur duyuyorlar, dertlerini bayrak gibi dalgalandırıyor, savaş yarası gibi sergiliyorlar.

"Oysa İtalya'da yalnızca aptallar fakir," dedi Morris. "Para oldu mu hayatın ne müthiş yaşandığının herkes farkında."

Pamela sordu, sahiden böyle mi düşünüyordu? İtalya'nın en harika yönünün, eğer bir sürü arkadaşın varsa, evini de paylaşıyorsan, fazla paraya ihtiyaç duymaman olduğunu düşünüyordu. Morris kızı konuşurken izledi, sinirli orta sınıf parmakları, şarap dolu bir bira kupasını sarmalıyordu; bir anda düşüncesizce söylediği şeylerden pişmanlık duydu, kendini ele vermişti. Kızın sürekli kırpıştırdığı, kahverengi iri gözleri vardı, üzerindeki pis tişörtün altına sutyen giymemişti ki insanlar yalnızca meme ucundan ibaret olan göğüsleri için ona acısınlar.

"Belki de haklısın," dedi nazikçe, düştüğü zor durumdan kurtulmaya çalışıyordu. Kadınlara şehvetle bakmazdı, ama güzel görünmelerini tercih ederdi.

"Turist rehberi olarak bir iş bulmayı denesene," diye araya girdi Marion Roberts. Uzun boylu bir peroksit sarışınıydı Mar-

on, Camden Market ya da Portobello Road'da sık rastlanan "elektrik lolipop" makyajı vardı yüzünde. Berbat Stan'e takılanlardan biriydi. "Üniversiteye gittim, şehri avcumun içi gibi biliyorum diye martaval at, kesin işe alırlar seni."

Ama başlarının tepesinde düğümledikleri mendilleriyle Juliet'in balkonunun altında birbirlerinin fotoğraflarını çeken, umumi tuvalet yok diye mızmızlanan, Piazza Bra* ismini duyunca kıkırdayan Great Yarmouth'lu emeklileri tarihi Verona sokakları ve meydanlarında peşi sıra sürüklemek, Morris'in aklından geçirmeye bile katlanamayacağı bir düşünceydi. Ona göre olmadığını söyledi.

Stan aralarına katıldı. Kot pantolon ve altın rengi Hint işi bir gömlek giymişti, sakalı kırıntılarla doluydu. Simonetta –başka bir kız arkadaş, İtalyandı– fare gibi peşinde dolanıyordu. Marion'un boyalı kirpikleri kırpıştı.

"Zavallı Morris'in bu yaz problemleri var," dedi. "Meteliksiz kalmış."

Morris böyle bir şey söylememişti, ama karşı da çıkmadı. Çoktandır onunla eğlenilmesine alışmıştı. Buna eğlence denirse tabii.

"Hadi ya!" Stan geniş Yahudi tebessümünün altına yayılmış sakalını kaşıdı. Morris'i gördüğüne pek sevinmişti; sürüsünde yeni bir koyun bulan papaz gibi, diye düşündü Morris. Cemaat lideri Stan.

Morris o kadar pahalı bir daire tutmamalıydı, diye başladı. Evi paylaşıp, kiradan tasarruf etmemenin ceremesini çekiyor şimdi. Yine de, şayet son bir iki hafta onlarla yaşayıp, sonra da mikrobüsle yapacakları Türkiye seyahatine katılmak isterse, buna memnun olurlardı. İzmir açıklarında bir ada vardı, günde bir dolardan az parayla geçinebiliyordun. Stan bunları söylerken Morris'in koluna ginnişti, bu gelişigüzel, seviyesiz konuşma Morris'i öylesine afallatmıştı ki, evet demişti, katılabilirdi, tabii hemen sonra müthiş öfkelenmişti kendisine, deniz göremeyeceği baştan belli bir gemiyi anında yakmamıştı çünkü.

En çok sinirine dokunan da –o meşum davette Massimina'nın ailesine anlattığı, Amerikalı için bir nişanlı icat ettiği şu hi-

*"Bra" İngilizcede sutyen anlamına gelir. –ç.n.

kâyede olduğu gibi– Stan'in sahiden zengin olmasıydı. Annesi sahiden California'da bir motel zincirinin başındaydı. Peki bu oğlan ne yapıyordu? İtalya'da hıpi-dipi rolü oynuyor –oysa burada rahat bir hayat sürmek öyle fazla para gerektirmiyordu– beş kişiyle beraber bir domuz ağılında kalıyor ("biz göçmenler birbirimize destek olmalıyız"), ne zaman isterse bu bataktan çıkabileceğini, bir uçağa atlayıp evine, Sunset Strip'e dönebileceğini bilmenin güvencesiyle yaşıyordu.

En azından ben ikiyüzlü değilim, diye düşündü Morris. En azından *bu kadarını* söyleyebilirdi kendisi için. Veda etmeden ayrıldı.

Evde, ekmek ve parmesan peynirinden oluşan yemeğinin başından kalkıp, arkasındaki dolabın çekmecelerinden birini açtı. Istiflenmiş diktafon kasetlerinin arasındaki kâğıt tomarını çıkarıp mutfak tezgâhının üzerine yaydı.

ÇEVİK HIRSIZ NE ÇALACAĞINI BİLEMEMİŞ, diye bildiriyordu *Arena*'nın arka sayfa manşeti; tipik yüzeysel gazeteci mizahıyla kaleme alınan yazıda zavallı bir aptalın altı metrelik bir morsalkıma tırmanma riskine girip bir pencereyi kırdıktan sonra ucuz bir bronz röprodüksiyondan başka hiçbir şey almadığı söyleniyordu, çalınan şey öyle değersizdi ki yapıldığı metalin parasını bile zor çıkarırdı.

Morris diğer kâğıtları karıştırdı. Signora Trevisan'ın mektubu vardı, gaz şirketinden gelen mektuplar, babasının bir zahmet çiziktirip yolladığı kartpostallar ("Tek yaptığın kaçınılmazı ertelemek, evlat." Ne diye temas kurmakta, varlıklarını birbirlerine hatırlatmakta ısrar ediyorlardı sanki?), Milano'da başvurduğu işlerden gelen birkaç ret cevabı, Massimina'dan uzun, ağlamaklı bir not, buna cevap verecek vakit bulamamıştı henüz, son olarak da, bütün o Gucci broşürleri ile Signor Cartuccio'nun, Luigina ve Monica isimlerinin yanına ünlem işaretleri koyduğu ajandası.

Morris ağzındaki peyniri çiğnerken, büyük bir dikkatle her şeyi tekrar okudu. Bezgin ve boş bir akşam daha onu bekliyordu.

Üniversitedeyken, oradaki herkesin –kendisi de az çok onlara dahil sayılabilirdi– diğer insanlarla ve dünyayla sürekli bir ilişki kurmalarını sağlayan, onları destekleyen bir karşılıklı takdir cemiyetine dahil olmaktan ötürü aidiyet ve ayrıcalık hissettiğinin farkına varmıştı. Aynı şey bir dine inandığın, bir ailenin parçası olduğun, hatta evli olduğun zaman da geçerli olmalı diye düşündü Morris; umutlarını, korkularını, nefretini, güvenini paylaşıyordun, dünyanın acıları ve sıkıntılarına karşı topluca nasır bağlıyordunuz. Ortak yanılsamalar tanımlaması burada doğru tarifti.

Gelgelelim yalnız başına, yabancı bir ülkede... tek başınayken, özsaygını kendi başına bulmak zorundaydın; yarenlik etmek için aynalara dönmek, umutsuz çarelere başvurmak – hüner gerektiren berbat bir işti bu. Kısacası, gerçek hayattı. Tek bir akşam, bir hafta sonu ya da koca bir yaz mevsimi önünde bir uçurum gibi açılabilirdi; aşılmaz, doldurulmaz, felce uğratan bir boşluk. İnsan kitap yazmaya, resim yapmaya bile hevesleniyordu. Göçmen topluluğunun yarısı bu durumdaydı zaten, (hele Pamela Pinnington – "Ben biraz sanatçı sayılırım aslında"). Ya da hovardayı oynayıp, parsayı o şekilde toplayabilirdin. (Sevgili biseksüel Stan, tüm kabilesini etrafına toplamış, adeta şehvet düşkünü bir modern çağ mormonu.)

Fakat Morris bu tür aşırı çözümlerden uzak durmaya kararlıydı. Hayır, asla bir tualin karşısında ya da bir metnin başında gecesini gündüzüne katıp sonra da bir iki kendini bilmez sersemin (bu alanlara kesinlikle böyle tipler hâkimdi, Stan'in "Yeni Dünya Göçmenleri Eskisini Zaplıyor" kitabını başka kim basardı ki?) yaratılarını küçümseyip bir kenara itmesine izin vermeyecekti. Hem sonra, yüksek sanata duyduğu büyük saygı, sırf oyalanmak için bir şeylere takılmasına engeldi. Don Juan rolü oynamak da hiçbir zaman cazip gelmemişti, öyle bir hayatın beraberinde getirdikleri fazlasıyla karmaşık olacaktı; kendi bedeninin, kendi imajının bütünlüğüyle ilgileniyordu, başkalarına sahip olmakla değil.

"Her insan bir adadır," diyerek diktafonuna izahat verdi. "Tümüyle kendine aittir. Klik. Yoksa Tanrı yardımcısı olsun."

Yine de bir şeyler yapması gerekiyordu! Kesinlikle. Herhangi bir şey. Ne kadar pervasız olursa olsun. Yoksa hayat parmaklarının arasından azar azar kayıp gidecekti; yeteneği, zevk duygusu, enerjisi tamamen israf olacaktı. Tekrar çekmeceye döndü, kaset yığınlarıyla kullanılmış tren biletleri arasından defterini çekip çıkardı. Sadece dört beş boş sayfası kalmıştı. Gaz faturalarının arkasını müsvedde olarak kullanmaya karar verdi.

(Tam olarak ne diye yaşıyorduk sanki? Tam olarak nereye yol alıyordu bu Morris Duckworth, herhangi bir yere gidiyorsa tabii?)

EGREGIO SIGNOR CARTUCCIO; olabildiğince çocuksu büyük harflerle yazıyordu, sadece el yazısını gizlemek zorunda olduğundan değil, çocuksuluktan daha tehditkâr başka hiçbir şey olmadığını bildiği için de. BENİ HATIRLADINIZ MI? AMERİKALI DİPLOMAT. HA HA. EVRAK ÇANTANIZLA AJANDANIZ HÂLÂ BENDE, ARAŞTIRMAMI TAMAMLADIM. EŞİNİZ SIGNORA'NIN, SIGNORA LUIGINA VE MONICA'YLA İĞRENÇ MACERALARINIZDAN HABERİ OLMASINI İSTEMİYORSANIZ, LÜTFEN BİR ZAHMET, GAYET MAKUL BİR MİKTAR OLDUĞUNU DÜŞÜNDÜĞÜM, BEŞ MİLYON LİRETİ...

Nereye? Parayı ev adresine göndermesi söz konusu bile olamazdı elbette. Öte yandan Cartuccio, Trieste'de oturuyordu, (Şayet Morris mektubu gönderirse) adam belki bir ihtimal ödemeyi yapacak kadar salak olabilir diye, üç yüz kilometreyi hayatta gitmezdi Morris. Aslında o kadar büyük bir meblağ da sayılmazdı. Cartuccio o parayı her ay kazanıyor olmalıydı. Belki de her hafta. (Bir senede kazandığı parayı, kim bilir kaç kişinin bir haftada kazandığını düşünmek Morris'in yüreğini burkuyordu.) Ne yapmalıydı peki?

Ajandayı alıp gelecek ayın sayfalarını karıştırmaya koyuldu. Görünüşe bakılırsa, Cartuccio bu hafta Roma'da olacak, dönüş yolculuğunda da haziranın onunda, on birinde ve on ikisinde Floransa, Bologna ve Vicenza'ya uğrayacaktı. Vicenza-Verona arası yalnızca otuz kilometreydi, Morris oraya kadar uzanabileceğini düşündü. Tek sorun Vicenza'yı hiç bilmemesiydi. Adamın parayı bırakması için nereyi tayin edecekti? Bu kafa kurcalayıcı

bir soruydu, çözümü zihninde tartarken Morris nihayet keyiflendi. Şayet işin altından kalkabilirse, ciddi bir gövde gösterisi olacaktı bu. Hayal gücünün zenginliğine denk bir meydan okuma. Adam parayı öderse, sırf adi bir suçlu olmadığını göstermek için yarısını muhtaçlara bağışlayacaktı. Ya da en azından bir milyon. Bir öksüzler yurduna falan.

Yatak odasına gidip dolabın tepesinden eski bir bavulu indirdi, içindeki kıvır zıvırın arasından bir Michelin rehberi çıkardı.

VICENZA. Önemli Mekânlar (ziyaret süresi, 1-1,5 saat): Piazza dei Signori – Venedik'teki San Marco Meydanı gibi, herkese açık bir buluşma alanı... Hayır, orası olmaz. Bissara Kulesi – Kulenin kapladığı alan... Hayır, buranın kesin bir tarifi verilmemişti. Peki ya Basilica? Anlaşılan çok kalabalık oluyor. İkincil Mekânlar. İşte aradığı buydu. Kutsal Taç Kilisesi – Bu görkemli yapı on üçüncü yüzyılın ikinci yarısında, Fransa Kralı St. Louis tarafından bağışlanan Kutsal Dikenli Taç şerefine inşa edilmiştir. İçeride hayranlık uyandırıcı iki imzalı tablo sergilenmektedir: Giovanni Bellini'ye ait *İsa'nın Vaftizi* (soldan beşinci mihrap) ve Paolo Veronese'ye ait *Mecusilerin Tapınması*...

Morris kiliseyi hayalinde canlandırmaya çalıştı. Sol tarafta mihraplar dizisi, orada burada, kasvetli ortamı aydınlatan mumlar; beşinci mihrabın önünde, içine elli liret atılınca Bellini'nin *Vaftiz*'ini aydınlatarak resmin tarihçesini iki yüz farklı dilde dinleyebilmeyi sağlayan küçük bir makine bulunuyordu büyük ihtimalle. Burada çoğu zaman küçük bir kalabalık birikiyor olmalıydı. Ama izdiham yaratacak kadar değil.

BEŞ MİLYON LİRET – Hayır, altı olsun, hiç olmazsa yaz aylarını geçirmeye yetsin. Dört dörtlük geçirmeye. Hele bir de bir milyonu bağışlayacaksa ALTI MİLYONU, HAZİRANIN ON İKİSİNDE, KUTSAL TAÇ KİLİSESİ'NE BIRAKIN. PARA YÜZ BİN LİRETLİK BANKNOTLAR HALİNDE SIRADAN BİR ZARFIN İÇİNE YERLEŞTİRİLSİN. SOLDAN DÖRDÜNCÜ MİHRABA GİDİN. MİHRABA EN YAKIN SANDALYEYE BAŞINIZ ÖNE EĞİK OLARAK OTURUN, ZARFI SANDALYENİN ALTINA BASİT BİR SELOTEYPLE YAPIŞTIRIN. BİR NUMARAYA KALKIŞMAYIN VEYA HATA ETMEYİN, YOKSA EVLİLİĞİNİZ SONA ERER.

Morris sahneyi kafasında mükemmelen canlandırabiliyordu, çok keyiflenmişti. Allah kahretsin, başarıya ulaşmaması imkânsız bir plandı. Cartuccio zarfı oraya on ikisinde yerleştirecek, kendisi de ertesi gün uğrayıp teslim alacaktı. Cartuccio talimatlarına uymadı diyelim, olsun; en azından Bellini'yle Veronese'nin tablolarını görmüş olurdu. "Otobüs terminalindeki çöp kutusu" numarasından bin kat iyiydi bu.

Morris mektubun üzerinden geçti, birkaç ayrıntıyı değiştirip, başka bir gaz faturasının arkasına yeniden yazdı. Biraz daha tehditkâr ve çılgın bir ton tutturmak önemliydi. Çılgın değilsen kimse elinden bir şey geleceğine inanmazdı. Şöyle başlamalı mesela, EGREGIO SIGNOR CARTUCCIO, REZİL BİRİSİNİZ, BİLİYORSUNUZ DEĞİL Mİ, REZİLSİNİZ, SİZ VE SİZİN AŞAĞILIK ZENGİN DERİCİ TAKIMI, *PENTHOUSE* DERGİLERİNİZ VE HER ŞEHİRDE BAŞKA BİR OROSPU TAKIMI. BENİ HATIRLADINIZ MI?

İtalyancayı yerli yerinde kullandığına emin olmak için sözlükten birkaç kelimeyi, gramer kitabından bir iki noktayı kontrol ettikten sonra, dengesiz görünen gayet bozuk bir el yazısıyla mektubu kopyaladı, ucuz tükenmezkalem orada burada yapışkan mürekkep lekeleri bırakmıştı.

Mektubu bitirip zarfa koyunca, öyle keyiflenmişti ki (asla postaya vermeyecekti nasılsa), hemen bir yenisine başladı, bu sefer müsvedde kullanmadan doğrudan mektup kâğıdına yazıyordu.

Gentile Signora Trevisan, en yatık harflerle ve en şiirsel biçimiyle kendi el yazısını kullanıyordu şimdi, ara sıra tükenmezkalemi mendiline silip temizliyordu. Sol elinin yanında Massimina'nın mektubu duruyordu, "Ah Morris, n'olurdu bir yerlerde buluşabilseydik, n'olurdu telefon numaranı bilseydim, seni öyle özlüyorum ki," gibi ağlamaklı cümleler, umutsuz haykırışlarla doluydu: "Annem diyor ki, yalnızca derslerime çalışmalıymışım, çünkü okulda çok geri kalmışım, benden yaşlı adamlara aptal gibi âşık olacak vaktim yokmuş, ama Morris, gerçekten, seni seviyorum ve..."

Gentile Signora Trevisan, geçen ayki mektubunuz için çok teşekkür ederim. Güzeller güzeli küçük kızınıza göstermekte ka-

rarlı olduğunuz ilgi ve özeni takdir ediyorum. Şu anda utanarak itiraf edeceğim gerçeğin farkında olduğunuzu da görüyorum, işim ve kariyer beklentilerim hakkında yalan söyledim, ama ısrarla belirtirim ki bunu yapmamın nedeni, gerçeği, mütevazı durumumu öğrendiğiniz takdirde Massimina'yla aramızdaki ilişkiye derhal son verebileceğinizden duyduğum korkuydu. Mektubunuzu aldıktan sonra, her şeyi kaybettiğimi hissettim ve bunu kabullenmeyi denemeye karar verdim. Fakat şimdi kızınızdan bir mektup aldım, bana olan hislerinin her zamanki kadar güçlü olduğunu söylüyor, bunun bana verdiği cesaretle anlıyorum ki, ben ondan vazgeçemem, vazgeçmeyeceğim. Massimina'yı seviyorum, Signora Trevisan, en çok arzu ettiğim şey onun yakınında olmak. Size ara sıra onu görmeme izin vermeniz için yalvarıyorum, başkalarının yanında olsa bile ve bir koca adayı olarak kendimi ispatlamam için bana iki üç sene vermenizi diliyorum. Kalan bir parça onurumun üzerine yemin ederim ki, Massimina'nın bana beslediği duygulardan faydalanmaya çalışmayacak, evinizde bir misafir olarak sergilediğim yüz kızartıcı davranışımı telafi etmek için elimden geleni yapacağım.

En içten saygılarımla, MORRIS DUCKWORTH

Korkunç abartılı, diye düşündü Morris. Ama İtalyanların tarzı buydu (tek kelime İngilizce düşünme, işin sırrı buydu). Basmakalıp olmayan duygusal ifadeler bulmaya çalışmaktan kurtulmuştu hiç olmazsa. Ertesi sabah Verona postanesinin kapısında, mektupları gönderip göndermemek konusunda karar vermek için yazı tura attı Morris. Yazı hayır, tura evet. İki seferinde de yazı geldi. Tekrar attı, tekrar yazı geldi. Canı cehenneme. Morris mektupları yine de postaladı. Bir zarar veremezlerdi sonuçta.

"O cılız morsalkıma tutunarak ikinci kata nasıl tırmanabildiler hayret doğrusu."

Morris iki ders arasında Gregorio ile konuşuyordu. Piazza Bra'nın şık gezinti alanına masa çıkarmış bir kafede rastlaşmışlardı; evet, dedi Gregorio, polis hırsızın bir ergen, hatta belki de küçük bir çocuk olması gerektiğini düşünmüş, çünkü her kimse, salkımın tepesinde tek bir dal bile kırmamıştı. Hem sonra bu teori, neden beş para etmez bir şey çaldığını da açıklıyordu.

"İyi ki gümüş Neptün heykelini fark etmemişler, hani şu şöminenin üstünde duran. Babam çılgına dönerdi. Bir servet değerinde."

Yüzünden sinek kovalar gibi ufak bir el hareketi, Morris'in suratının ekşi ifadesini sakladı. Bu hafta *Simply English*'in dördüncü konusunu işliyordu, bu bölümün tamamında insanların eşyalarını nerelere koydukları öğretiliyordu ("mutfakta, sağdan ikinci dolapta, en üst rafta, şekerin arkasında"), sırf eğlence olsun diye, biraz da işe heyecan katmak için, insanlara evlerinde heykel olup olmadığını ve onları nereye koyduklarını sormuştu. "Salonda. Jüpiter'i Europa'yı taşıyan boğa olarak tasvir eden bir Rönesans eseri". "Peki neden yapılmış?" (Üçüncü Bölüm, malzemeler, gayet meşru bir tekrar fırsatı.) "Gümüşten." İnanılmaz şeydi doğrusu, insanlar nasıl da saf olabiliyorlardı. Maria Grazia'nın anlattığına göre dedesi heykeli bit pazarından almış, çok para ettiğini sonradan keşfetmişti. Morris haziranın sonuna doğru ev sahibine borçlu çıkacağını hesapladı.

Şarap bardağının üzerinden, meydana, zarafetle tur atan alışverişçi kervanına baktı. Onu İtalya'da tutan şey buydu işte; *passeggiata*, zarafetle sergilenen zenginlik, sadece etrafındaki güzelliği izlemenin verdiği huzur –meydanı baştan başa aydınlatan berrak gün ışığı çeşmeleri parıldatıyor, kadim binaların kıpırtısız cephelerini adeta pişiriyordu– ve onca mirası, taşı, gün ışığını, zarafeti devralmış bu insanlar – kahkahalar atarak bu altın rengi kaldırımlarda süzülüyorlardı.

Peki nasıl bunun bir parçası olunurdu? Morris gibi biri, hayatında hiçbir şeyin parçası olmamış, böyle şeylerin mümkün olduğundan bile şüphe etmiş biri? (Her insan bir adadır...) Ama arzusu öyle kuvvetliydi ki, acı veriyordu, utandırıyordu. Bizzat ar-

zunun kuvveti, diye düşündü Morris, eğer deneyimlerine güvenebilirse, arzulanan nesnenin ele geçmezliğini pekiştirir.

Gregorio, yaz tatili planlarından bahsediyordu. Üniversiteye başlamadan önce, bir süre Sardunya'daki villalarında kalıp o zorlu çalışmanın yorgunluğunu atacaktı. Tabii eğer sınavlarını geçmişse.

Kızgın güneşin altında şaraplarını yudumluyorlardı.

"Ya sen?"

"Ah, henüz bir planım yok. İş durumuna bağlı tabii."

"Dünyanın bir ucuna seyahat etmeyecek misin?" Gregorio yumuşacık gülümsedi, biraz efemine, diye aklından geçirdi Morris. Sonra birden fark etti, Gregorio gerçekten de bir tuhaf bakıyordu insana. Fazla derin. İlgi odağı bir nesneymişsin gibi. Bu delikanlıdan hoşlanmasının nedeni de buydu belki. İnsanın gururu okşanıyordu.

"Arkadaşlarla Türkiye'ye gitmeyi düşünüyordum. Gelmek ister misin?" Davet et ki, davet edilesin. İyi fikir.

"Çok isterdim," dedi Gregorio. "Keşke annemler izin verseydi. Seyahat için para vermeyeceklerinden eminim." Yine aynı gülümseme.

"Bazı sorunlar var zaten. (Dikkat et oğlum.) Ben de kesin karar vermiş değilim. Bu bahsettiğim insanlar kapalı bir kamyonette seyahat edecekler, korkarım muhabbetleri de pek ahım şahım sayılmaz."

Uzun, bardak boşaltan bir sessizliğin ardından... bingo!

"Sen bizimle gelmek ister miydin peki? Bir sürü oda var. Birkaç hafta için en azından. Annemler ağustosa kadar gelmeyecek, ama ben her an yola çıkabilirim. Cumartesi büyük ihtimalle. Eğlenceli olabilir."

Morris nefesini tutmuştu. Tuzağı kurmaya kalmadan, avının içeri girmesi gibi bir şeydi bu. Hayatı boyunca kaç davet almıştı ki? Bir elin parmaklarını geçmezdi.

"Eğer ayarlayabilirsem, Sardunya'yı görmeyi çok isterim. İş durumuna bağlı tabii, biliyorsun. Konferanslarda simültane çeviri yapmak için bir iki teklif aldım."

"Nasıl istersen, ama oranın denizi bir harikadır. Artı, arkadaşlık edecek bir sürü eş dost var, oyalanacak bir iki tekne de cabası."

Bundan daha iyisi ne olabilirdi? Teklife başından atlamamayı becerdikten sonra, Morris kesinlikle kabul etmeye hazırdı şimdi, aslında biraz da erken olacaktı, çünkü oğlan ertesi gün arayıp davetini iptal edebilir, Morris tam bir aptal durumuna düşebilirdi – tam kabul edecekken, meydanın diğer tarafından ona seslenildiğini duydu. Birisi Morris'in adını haykırıyordu.

"*Morreeees! Eccoti qua! Che meraviglioso!** Ah Morri, seninle konuşmam gerek." Kız gözyaşları içindeydi, ama sevinçten mi üzüntüden mi anlaşılmıyordu. "Mektubunu gördüm, Morrees!"

Morris kıza şöyle bir baktı. Massimina dalmadağındı. Çilli yüzü kıpkırmızıydı, makyajı akmış, saçı karışmış, vücudu göründüğü kadarıyla gayet şekilsizdi, bula bula bir eşofman bulmuştu giyecek. Bütün bunlar yetmezmiş gibi, bir de nefes nefese kalmıştı – burun delikleri kabarmış, gözleri şişmişti. Sahiden berbattı.

Tam da Gregorio'yla işi bağlayacakken! Morris ayağa kalkmadı.

"Morrees, Tanrı'ya şükür seni buldum, Tanrı'ya şükür, bilsen, ah bir bilsen..." Durdu, devam edecek takati yoktu, gözyaşlarına boğuldu. Gregorio ayaktaydı, hem utanmış hem de meraklanmıştı, gözleri kızla Morris arasında gidip geliyordu. Uzun, ince parmakları tişörtünün cebindeki cüzdanına uzandı.

"Dur, hesabı ben kapatırım," dedi Morris aceleyle. "En kısa zamanda da Sardunya'yla ilgili seni ararım, tamam mı?"

Gregorio, nefes nefese soluyan Massimina'ya döndü, tanıştırılmayı bekliyordu besbelli, ama Morris bir harekette bulunmadı. Arkadaşlarını tanıştırırsın, beraber çekip gidiverirler. Sonra da dedikodunu yaparlar.

Gregorio sordu, "Emin misin?"

"Evet, benden olsun." Oğlana göz kırpışındaki muğlaklık tam kararındaydı.

*"Morriiis! İşte buradasın! Ne harika!" –ç.n.

"Peki, öyle olsun." Gregorio ağlayan kıza başıyla selam vererek sınıtı, belli ki durumu gülünç bulmaya karar vennişti. Beyaz bermuda ile fosforlu mavi tişörtün içindeki ince bedeni salınarak meydanı geçti.

Massimina oturdu, bir yerlerden bir mendil bulmuştu. Eşofmanı parlak kırmızıydı, kol kısımlarında boydan boya beyaz şeritler vardı. Siyah saçları yüzüne düşmüş, masaya değiyordu. Sempati göstermenin vaktiydi. (Evlenme teklif ettiği kız buydu sonuçta.) Morris elini uzatıp nazikçe kızın bileğini tuttu.

"Her şeyi anlat. Haydi. Gülümse biraz, herkes bize bakıyor." Geçen garsona iki martini ısmarladı, bunlar iyice belini bükecekti işte.

Massimina'yı tepeden tırnağa süzdü, ne bir çanta görünüyordu ne de cüzdan.

"Haydi artık, anlat."

Martiniyi ve burnunu çeke çeke, önce bir bileğiyle, sonra öbürüyle kızarmış gözlerini ovalaya ovalaya, ağır ağır anlattı. Evde her şey kötüye gitmişti, hem de her şey, ama her şey. Sonra? Morris masanın altındaki mermer kaldırım taşlarına ayaklarını vuruyordu. Martini onu müthiş rahatlatıyor, mesafe duygusu kazandınyordu, meydanın öteki ucundaydı sanki.

Büyükannesi hastalanmıştı, bir kere önce bu vardı, kalp spazmı yüzünden ölüyordu herhalde ve herkes bu konuda iğrenç davranıyordu, hep böyle yardıma ve bakıma muhtaç kalacaksa, hemen ölmesinin daha iyi olacağını söylüyorlardı. Sonra Massimina, dönem sonu sınavlarının hepsinden kalmıştı, tamamından, her birinden, bu demekti ki eylüldeki bütünlemeler için bütün yaz çalışması gerekecekti ve bu hiç de adil değildi, hem de hiç, mantıklı da değildi, çünkü ders çalışmasının bir anlamı yoktu, o tip biri değildi ki o.

"Hayır," dedi Morris.

Neyse işte, sonra Morris'in mektubunu bulmuştu, annesi günlerdir ondan saklıyor olmalıydı ve Morris'in onu sevdiğinden *emin olmuştu,* o da Morris'i seviyordu, hayatta hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı, annesi onun hakkında o şekilde konuşa-

rak, korkunç davranıyordu. Paola gecenin bir yarısında, Massimina'yı bir koşu annelerinin çantasından büyükannenin haplarını almaya göndermişti, mektubu o zaman kazara bulmuştu. Bunun üzerine, öğle yemeğinden sonra eşofmanını giymiş, koşmaya çıktığını söylemiş, sonra da onu bulmak için şehre kadar bütün yolu koşarak gelmişti, artık eve dönmeyecekti.

Morris, gittikçe eğimlenen gün ışığında kımıldanan rengârenk elbiseleri izliyordu. Annesi Massimina'nın mektubu görmesini istemediyse, ne diye yırtıp atmamıştı? Böylesi çok daha akıllıca olurdu.

"Peki şimdi ne yapacaksın?"

"Geri dönmeyeceğim, o kadar. Bütün yazı sınavlara çalışarak geçiremem, hem annem de kimseyle görüşmeme izin vermeyecek. Sınavlara girmek için yaratılmamışım ben."

Beş dakika içinde fikrini değiştirecek, diye düşündü Morris. Ne de olsa hayatı boyunca annesinden ayrı yatmamıştı. Yuvarlak, hafif çilli suratından gözyaşlarını silmesini izleyerek bekledi. Kamelya rengi cilt güzelliğine kavuşuyordu. Olağanüstü pürüzsüz bir ten, Gregorio'nunkiyle karşılaştırırsan mesela. Ya da on beşini geçmiş herhangi bir oğlanla. Bu Morris'in kızlarda her zaman aradığı bir özellikti ve ne zaman rastgelse mutlaka büyülenirdi. Sıradışı bir olguydu bu, ten bu kadar pürüzsüz olabiliyor, hayat böylesine taze görünebiliyordu.

"Peki sen ne için yaratılmışsın o zaman?" diye sordu.

Soru gayet adildi. Alaydan eser yoktu.

Kız onun gözlerine baktı, altdudağı çocuksu, gamzeli bir tebessümle sarktı.

"Belki de senin için, Morrees."

Morris'in son dersinden sonra, Massimina söz verdiği gibi onu otobüs durağında bekliyordu. Kendi silahıyla vurulmuştu, Morris'in yorumu buydu. Ailesinin onayı olmadan kızla flört etmenin bir anlamı yoktu Böyle bir şeyi canı hiç çekmiyordu. Her şeyden önemlisi, ancak felaketle sonuçlanabilecek berbat bir ilişkiye başlamak için hiç istek duymuyordu. O mektubu yazması-

nın sebebi, kendini kızın ailesine dahil etmekti, kızı ailesinden koparmak değil. Aradaki fark ne soyuttu ne de esrarengiz.

"Seni hemen evine götürmeliyim." Bu kesin onay görürdü. "Haydi, bir taksi çevirelim."

"Hayır, Morri," diyerek, oracıkta kollarını Morris'in boynuna dolayıverdi. "Geri dönmeyeceğim."

Tam o sırada Stan bisikletinin üzerinde yalpalayarak oradan geçmekteydi. Yolun karşısındaki sokak lambasının altında durdu, sakallı yüzünü kocaman bir sırıtış kaplamıştı.

"Hey ahbap, Türkiye konusunda kararını verdin mi? Bir hafta içinde yola çıkıyoruz."

Massimina geri çekildi.

"Arkadaşını da getirebilirsin," diyerek bir kahkaha attı Stan. "En kısa zamanda uğra, haber ver." Bir otobüs hızla aralarından geçti, Stan ortadan kaybolmuştu.

7

Onu parayla, onca parayla görünce gelmişti aklına bu fikir. Yepyeni bir günün ışığında olayı gayet mantıklı bir şekilde açıklayabiliyordu, yalnızca parasal açıdan düşünüldüğünde bile, Massimina'nın orada kalması söz konusu olamazdı; işte tam o sırada, genç kız eşofman üstünün fermuarını sekiz on santim indirmiş, elini sokup bir iki saniye kurcaladıktan sonra, besbelli sutyeninin içinde sakladığı bir tomar parayı çıkarmıştı.

"Senelerdir biriktirdiğim bütün parayı dün çektim. Bir sürü param var, en azından bir iki ay yetecek kadar. Ondan sonra da bize dokunamazlar zaten, değil mi? Yani, böyle durumlarda, gençlerin evlenmesine izin vermeleri gerekir, çünkü yattıklarını düşünürler."

Morris bir şeyler söylemek için açtığı ağzını bir anda kapadı "Hem sonra, ağustosta on sekizime basıyorum."

Kesinlikle yatmamışlardı. Aslına bakılırsa, akşam gayet güzel geçmişti. Massimina salata hazırlamış, masayı kurmuş ve toplamış, bir banyo yaptıktan sonra eşofmanını giymiş olarak tekrar görünmüştü, ama bu sefer, Morris'in hafifçe afallayarak fark ettiği üze-

re, sutyeni yoktu. Memeleri Morris'in ve incecik vücuduna bakan herkesin düşünebileceğinden daha iri ve toplu görünüyordu.

Mutfak masasından kalkmadı, kız karşısında oturuyordu ki bu da emniyetli bir pozisyondu, sohbet etmek, vakit doldurmak amacıyla, tıpkı derslerden sonra otobüs beklerken yaptığı gibi ona sorular sormuş, o da memnuniyetle gevezeliğe koyulmuştu: Bobo şunla bunla uğraşıyordu, babasının bir doktor arkadaşından ülser raporu alıp askerlikten yırtmıştı, geçirdiği kaza sonucunda annesinin kulağı sağır olmuştu, Antonella hukuk okuyordu, Paola evli bir adama tutulmuştu, kendini toparlamak için bir sene boyunca seyahat etmek istiyordu, ama annesi...

Aslında fazla bir zorluğu yok, diye düşündü Morris. Şu sutyen giymeme durumu herhangi bir şeye işaret etmediği müddetçe tabii. Saat on biri vurunca, birdenbire, ertesi sabah Vicenza'ya gitmesi gerektiğini söyledi. Sabahleyin bayağı erken kalkması gerekecekti. Çok erken.

O zaman hemen yatsak iyi olacak, dedi Massimina. Morris'in fırçasını bulmuş, uzun siyah saçlarını tanyordu, spot lambalarının altında saçı kızıl ışıklar saçıyordu. Kanepede o mu yatacaktı, Morris mi? Morris biraz fazla aceleci, fazla kahramanca bir tavırla kendisinin yatacağını söyledi.

Böyle iyi bir kızı İngiltere'de nerede bulurdun? Bir yandan soyunurken, çalıntı heykeline soruyordu. Üniversite panilerinden tek hatırladığı, dans edemediğini görünce seni yok sayan vamplar ve sünüklerdi, sonra da ayık ya da boşta kalan tek adam olduğun için seni yeniden keşfeder, çok değerli bir et parçasıymışsın gibi, seni odalarına sürüklemeye çalışırlardı. Katolik coğrafyalar için söylenecek çok şey vardı şüphesiz. İyi seçim yapmıştı.

Kanepeye gelince, o konuda iyi seçim yaptığı söylenemezdi. Sekiz saat boyunca, ara sıra da köpeğin havlamasına uyanarak, vücudu çengel gibi kıvrılmış, dişleri kenetlenmiş, dili acı içinde, uyuklar vaziyette yatmıştı.

Sabahın ilk ışıkları kanepenin kırmızı kumaşına koca bir kazan dolusu kaynar su gibi akarken, Morris boynundaki tutulmayı geçirmek için başını bir o yana bir bu yana döndürmekteydi.

"Ne kadar paran var?" diye sordu ister istemez, sormaması gerektiğini bile bile. Ama düşünce gelip kafasına yerleşmişti çoktan. Fikirler, tıpkı silahlar gibi, keşfedildikten sonra bir daha yok edilemezler. (Silah konusuna gelince, Morris'in kötü bir huyu vardı, bazen bunun bir hastalık olduğunu düşünürdü, her yerde silah görmeyi alışkanlık haline getirmişti. Sabahları ekmeğine tereyağı sürerken dahi, bıçağın sapını saygıyla tutar, elinde tuttuğu şeyin korkunç potansiyelini düşünmeden edemezdi.)

"İki milyon. Hesabımda sadece o kadar vardı. Ama tutumlu davranırsak bir süre yeter sanırım, birimiz bir iş bulana kadar falan." Durdu. "Senin bugün Vicenza'ya gitmen gerekmiyor mu?"

"Dinle, Mimi" –ilk defa isminin kısaltılmış halini kullanıyordu– "bütün arkadaşlarını arayıp benimle olduğunu anlamaları yalnızca bir saatlerini alacaktır. Benim okulumla temas kurup adresimi almak için bir saat daha, ondan sonra da seni alıp götürmek için buraya gelmeleri an meselesi."

Massimina sesini çıkarmadı.

"Yani eğer benimle kalmak istiyorsan, bir seyahate çıkmamız gerekecek, yoksa gelip seni zorla eve götürürler. Her an gelebilirler."

Massimina kararsızca "Evet," dedi. "Ama yine de Verona'da kalmam gerek, büyükannem kötüleşirse diye. Dün hastaneye kaldırdılar."

Morris, kızın yaptığı kahveyi yudumlarken ona baktı, şu yeni edindiği gülümsemenin dudağının kenarında belirinemesine dikkat ediyordu.

"Ya biri ya da öteki," dedi şefkatle. "Ya ev ya da seyahat. Burada kalamayız. Büyükannen olsun olmasın."

Eğer ev derse, diye aklından geçirdi, tamam, sorun yok. Ama bir de seyahat derse... Morris birden damarlarındaki kanın akışının bütün vücudunu titrettiğini, pantolon ağının kasıklarını sıktığını hissetti.

"İstersen," dedi, "gider gitmez telefon edersin, çok kötüleşirse de geri dönersin."

"Evet," Massimina neşeyle gülümsedi. "Evet." Masanın yanındaki yerinden, heykelin ve annesinin fotoğrafının üzerinden uza-

nıp parmaklarıyla Morris'in saçlarını karıştırdı. "Haydi o zaman seyahate çıkalım, Morri. Haydi! Bu harika olur," dedi ve dudaklarından öpmek üzere eğildi.

"Tamam." Morris ayağa kalkmak üzere davranmıştı bile. Tamam tamam tamam tamam!

"Ama önce bırak da evi bir arayayım. İyi olduğumu bilsinler. Onları daha fazla endişelendirmek kötülük olur artık."

Hayır, başından beri onunla olduğunu bilmeleri bütün işi bozardı. Morris henüz kararından emin değildi, ama bu kadar heyecan verici bir fikri olasılık dahilinde tutmaya kararlıydı. Kızın omuzlarını kavrayıp ellerini boynuna doğru kaydırdı –televizyonda böyle yapıklarını görmüştü– ve herhangi bir benzetmenin tasvir edemeyeceği kadar yumuşak bir boynu okşadığını fark etti. Ama bu kafasını karıştırmadı. (Sonuçta insan estetiğinin onu hayrete düşüren yanı yalnızca israf yönüydü. Onca güzellik ne içindi?)

"Bırak ben arayayım," dedi. "Büyükanneyi sorarım. Seninle konuşurlarsa, seni sindirmeye çalışacaklardır. Annenin nasıl biri olduğunu biliyorsun. Hiç vakit kaybetmeden seni eve kapatıp, bütün yaz ders çalışmaya zorlayacaktır." Birdenbire içi kıza karşı şefkatle dolmuştu.

Massimina duraksadı. "Olur."

Koridora çıkıp telefonun önünde dikildiler.

"*Trenta-sei, sessanta-sei, novanta-due.*"

"*Giusto.*" Morris dudaklarını yaladı. Karar anı değildi bu. Keyfini çıkarabileceği basit bir şeydi sadece, zekice bir oyundu. Dönüşü olmayan nokta kilometrelerce ötedeydi. Belki Vicenza'da. "*Trenta-sei, sessanta-sei, novanta-due.*" Numaraları hızla çevirdi, dokuza gelince parmağını kadranın sonuna kadar götürmeden kaldırdı. Endişeli bir iebessümle yüzünü gözleyen Massimina hiçbir şey fark etmedi. Aynı anda hem oynak hem de korkak bir havası vardı, çekingenlik ve cesaretin tuhaf bir karışımı. Fazlasıyla dışı. Dart kulübünün düzenlediği öğle yemeği için hazırlanırken, bir yandan da babası sarhoş olacak diye endişelenen Morris'in annesinden pek de farklı değil. Zevk alırken acı çekmeleri.

Hem şirfini, hem azize. Morris birden bu işi kotarabileceğinden emin oldu.

Telefon bir yerlerde çalmaya başlayınca şaşırdı. Bağlantı yok sinyalini duymayı bekliyordu. Allah kahretsin! Alnında boncuk boncuk ter damlaları birikti.

"*Pronto?*" Yabancı bir ses, Tanrıya şükür!

"*Pronto*, Signora Trevisan?"

"Pardon, kim? Trevisan diye biri yok burada."

Morris karşıdakinin kapamasını bekliyor, ama kadın kapamıyordu. Massimina kalın kaşlarından birini kaldırmış, ona bakıyordu. Daha uzun bir süre beraber olacaklarsa, şu kaşları aldırması gerekecekti. Ahizeyi eliyle kapadı.

"Paola'ydı. Anneni çağırmaya gitti – *pronto, Signora Trevisan*?"

"Korkarım, burada Trevisan diye biri yaşamıyor, yanlış numarayı aradınız."

Hangi akla hizmet kapatmıyordu o zaman? Lanet olsun.

"*Sono Morris Duckworth.*"

"Bu numara üç-altı, altı-altı, yedi-iki. Siz hangi numarayı aramıştınız?"

"Konu Massimina'yla ilgili, Signora Trevisan." Yüz kişiden doksan dokuzu kaba davranıp, yanlış numara olduğunu anladı mı telefonu kapatıverirdi – bu kadın kalkmış yardım ediyor!

"Alo, beni duyabiliyor musunuz? Alo."

"Massimina'nın burada olduğunu haber vermek istedim, Signora."

Nihayet hat kesildi. Morris rahatladı. Eşolmanının yenini kemiren Massimina'ya gülümsedi.

"Hayır, Signora, kızınıza kesinlikle ben cesaret vermedim, ayrıca ondan yararlanmaya da çalışmadım. Tam tersi. Ona eve dönmesi gerektiğini söylüyordum. Ama kalmakta ısrar ediyor. Yalnızca bana âşık olduğu için değil Signora, sizin onun hayatı üzerindeki kontrolünüzü bütünüyle kabul edilemez ve zorbaca buluyor." Mükemmeldi. Morris bir an için Signora Trevisan'ın gerçekten hattın öbür ucunda olmasını diledi. Ama artık çok geçti. Karşıdan gelen öfkeli cevap için uzun bir ara verdi

"Hayır, sizinle böyle bir şeyi tartışmayı düşünmüyorum, Signora. Kızınız da öyle. Yalnızca endişelenmemenizi söylemek için aradım. Ayrıca Massimina büyükannesinin durumunu öğrenmek istedi."

Tekrar durdu, fakat bu defa Massimina telefonu elinden alabilmek için koluna asılıyordu. Ahize bir an kulağından ayrıldığında kız boş hattın vızıltısını duymuş olmalıydı mutlaka. "Hayır!" aleti yeniden kulağına dayayıp kaşlarını çatarak başını sertçe salladı.

"Teşekkürler Signora. Bunu duyduğuma çok sevindim. Şimdi... hayır Signora, size söyledim, yapmadım, yapmadık..."

Kapadı.

"Onunla konuşmaya çalışmanın manası yok. Feci şeyler söyleyip bağırıyordu." Hüzünle gülümsedi. "Hemen harekete geçsek iyi olur, yoksa buraya gelecek."

"Ya büyükannem?"

"İyiymiş. Öğleden sonra eve getiriyorlarmış, bir haftaya kalmaz ayağa kalkarmış."

Morris trende pencereden dışarıya bakan Massimina'yı seyrediyordu. Bir kere alıştıktan sonra, yüzünün kesinlikle kendine özgü bir karakteri vardı; çillerle kaplı oval bir sima, iri ve durgun kahverengi gözler, büzülmüş üstdudağın üzerindeki ayva tüylerini ortaya çıkaran, genelde çatık kaşlı, ayağını yere basan bir ifade. Ama bu ayağını yere basarlık, merdivenleri süpürmekten, eşyaların tozunu almaktan doğmuştu, ayırt edici bir özellik sayılmazdı, hele ki bir zekâ işareti, kesinlikle değildi. Morris'in gözünde ne etkilemek isteyeceği bir zihni ne de sonsuza dek seyretmekten zevk duyacağı bir güzelliği simgelemesi söz konusuydu, ancak şimdiye kadar onu fazla bunaltmamıştı, bundan sonra da aynen öyle devam etse, akıllı uslu dursa, her şeyden az buçuk memnun olsa, yeterdi.

Pencereden parça parça içeri savrulan kır manzaralarını izlerken Morris kendini son derece sakin hissediyordu. Kaderini belirleyecek kararı vermek için önünde birkaç gün vardı nasılsa, önce bekleyip olayların nasıl geliştiğine bakacaktı. Yani rahatla-

yıp şu anın tadını çıkarabilirdi. Bir karşılaştırma yaptığında, Vicenza işi gayet basit, aptalca, olmayacak bir şey gibi görünmeye başlamıştı (eğer başına bir dert açılırsa, şaka olduğunu söyler –kimsenin de ciddiye alacağını sanmıyordu– bir uyarı ile paçayı sıyırırdı). Yine de kim bilir, akşam olmadan fazladan beş milyon lirete sahip olabilirdi. Yoksa altı mı istemişti? İnsan bu tür şeylerin bir nüshasını saklamalıydı.

"Morrees!"

"*Si, cara.*"

"Ne tuhaf bakıyordun öyle."

"Sahi mi? Düşünüyordum, o kadar."

"Ne düşünüyordun? Söyle bana."

Kompartımanda iki kişi daha vardı, bir rahibeyle yaşlıca bir köylü, rahibe onlara hoşgörüyle gülümsedi. Massimina koltuğundan uzanıp Morris'in elini tuttu.

"Öğle yemeğinde ne yapalım?"

"Belki de bir restoranda kutlama yapmalıyız. Ben de tam bunu düşünüyordum aslında."

Kaşlar çatıldı "Bence parayı dikkatli harcamalıyız, Morri. Yetmesini istiyorsak."

"Ama en azından ilk gün kutlama yapmalıyız." Şöyle dört başı mamur bir yemek için can atıyordu. Çok uzun zamandır midesi doğru dürüst yemek görmemişti.

Massimina ısrarlıydı. Ekmek peynir alıp piknik yapmalıydılar Mercata Vecchio'nun basamaklarında oturup güvercinleri besleyebilirlerdi. Harika olurdu. Rahibe tekrar gülümsedi Morris'e ateş basmıştı, ölkesi kabanyordu. Anıtların merdivenlerinde hıpi-dipi âşıkları oynayıp kanatlı kemirgenleri besleyerek İtalya'nın dört bir yanına sürüklenmeyecekti. Hayatta en nefret ettiği şey sırt çantaları ve sandviç paketleriyle güzelim mekânları kirleten insanlardı. Paran yoksa seyahat etmeyecektin. Massimina'ya gözlerini dikti, ölkeden kopuruyordu (Morris Duckworth bir rahibenin kederli tebessümleri uğruna içli sevgiliyi oynayacaktı demek!) ama kendini tuttu. Şu an yapacağı en kötü şey dikkatı üzerlerine çekmek olurdu.

"Sen nasıl istersen *cara*," dedi, yaşlı köylü bakışlarını kaldırıp homurdandı.

Gün önlerinde uzanıyordu, belirsiz, koca bir boşluk; ufacık bir rutin kırıntısına bile sırtını dayamaksızın her şeyi keşfetmek gerekti. Bu, peynir ekmek ve en ucuzundan jambonla oyalanan Massimina'yı fazla endişelendirmiyordu anlaşılan. Âşıktı, evden kaçmıştı, her şey yeniydi, onu daha binlerce aylak güne taşıyacak enerjisi vardı. Serinlemek için saçlarını bukleler halinde burup başının üzerinde bağlamıştı, anıtın merdivenlerinde, sırtı dimdik oturuyor, narin fildişi boynunu parlayan güneşte sergiliyordu.

Diğer yandan Morris'in canı sıkılmaya, sinirleri oynamaya başlamıştı çoktan. Siesta bitip de Kutsal Taç Kilisesinin açılması iki üç saati bulurdu, bu arada yapacak hiçbir şey yoktu. Kucağındaki kırıntıları süpürdü. Bavulu istasyondaki emanete bırakmışlardı, çünkü Massimina şehre taksiyle gitmeyi reddetmişti. Yayan dolaşarak en ucuz pansiyonu bulmak, sonra geri sin geri istasyona yürüyüp çantayı alarak pansiyona taşımak istedi. Bunun düşüncesi bile Morris'i mecalsiz bırakıyordu. Güneş kızgın, havanın durgunluğu keyifsizdi. Onun için hiçbir cazibesi olmayan bir gelecek uğruna kıt kanaat geçinmektense, havalandırmanın sağladığı konforda haftada bir milyonu yemeyi tercih ederdi.

"Sana kıyafet de almamız gerekecek," dedi, ama Massimina itiraz etti, üzerindekini yıkayacak bir lavabo olduğu müddetçe idare ederdi. Gece yıkarsan, bu havada sabaha dek kururdu (şımartılmış insanlar mahrumiyet hayatı yaşamaya ne kadar da meraklıydı). Eğilip Morris'in bacağına sarıldı, başını dizine yasladı.

"Böyle uzaklaşmış olmamız ne harika."

"Haydi, gölgeye gidelim. Pişiyorum."

"Tepedeki Monte Berico'ya çıkıp manzarayı seyredebiliriz."

Ama bu sefer Morris ısrarla bir biraya ihtiyacı olduğunu söyleyince, Massimina kıkırdayarak teslim oldu, Morris ne kadar da İngilizdi!

Barda Massimina Katoliklik üzerine konuştu, Morris çok geçmeden fark etti ki, bunun amacı, seks konusunda nerede durduğunu bildirmekti. Massimina dindardı. Muhtaç çocuklar için kıyafet toplanmasına yardım ediyordu. Belki bir ay kadar sonra, kendilerinden emin olduklarında, Massimina da on sekizine basmış olurdu, o zaman onları evlendirecek bir rahip bulurlardı, sonra yatabilirlerdi, Morris başka bir şehirde kendisine bir öğretmenlik işi bulur ve bir aile olurlardı, bir süre sonra annesi teslim olacaktı, ilk bebek doğar doğmaz yani, bebeklere bayılırdı annesi, sonra da her şey yoluna girecekti. Morris kendi annesinin babasına aynı şeyleri söylediğini hayal edebiliyordu; tek bir farkla: Babası, hiç şüphesiz, o bunları anlatırken, elini giysileri'nin içine daldırmakla meşguldü.

Yine de, bu gevezelik ona biraz nefes aldırmıştı. Buna minnettardı.

"Annem Katolikti," dedi, iki bira devirdikten sonra da ekledi, "Belki de kiliseye gidip dua etmeliyiz; yani, ben şahsen Hıristiyan değilim, ama sen dua edebilirsin – bizim için, istersen tabii." Morris'i dine döndürmek için derhal bir haçlı seferine girişecekti Massimina. Tam onu cezbedecek türden bir aşk macerasıydı bu.

Kilise kasvetliydi, içeridekı tek tük turistin adımları belli belirsiz yankılanıyordu. Oraya buraya dağılmış yirmi kadar kişi toz ve tütsüye karışmış havayla sarmalanmış, dua ediyorlardı. Massimina haç çıkarıp diz çöktü. Hareketleri çekiciydi. Morris onu kilisenin sol tarafına yönlendirdi.

"Görmemiz gereken bir tablo var," diye fısıldadı.

"Sanata ilgi duyduğunu bilmiyordum."

"Hem de çok."

Şu işe bak, tam da o sandalyede biri oturuyor! Gözlerine inanamıyordu. Siyahlar giyinmiş yaşlı bir kadın kendi kendine mırıldanarak haç çıkarıyordu. Siktir! Bellini'ye döndü, Massimina'nın hevesle elini sıkması sinirine dokunuyordu. Kızın parmakları terlemişti. Tablo pek ehemmiyetli bir şey değildi. Ürdün Nehrinden çıkan İsa, göklerde parıldayan bir ışığa doğru kollarını uzat-

mış, Vaftizci Yahya da kalabalıkla birlikte arka planda durmuş, aptal aptal bakınıyorlardı. Kadın hâlâ sandalyedeydi.

"Haydi dua edelim." Massimina kulağına fısıldamak için ayak parmaklarının ucunda yükselmişti.

Kızı yaşlı kadının oturduğu yerin arkasındaki sandalyelere götürdü, bir yandan da ortalıkta şüpheli birileri dolanıyor mu diye turistleri gözlüyordu. Massimina oturup öne eğildi. Kendisi de aynısını yaptı. Ama öteki sandalye, altına uzanamayacağı kadar uzaktaydı. Nasıl olur da böyle bir ayrıntıyı atlardı? Massimina'nın gözleri sımsıkı kapanmış, dudakları sessizce kıpırdıyordu. Beş dakika, on daha. Siktir, siktir, bu çok aptalcaydı! Neredeyse on beş dakika boyunca kız dua etti, sanki Tanrı onun dersleriyle ilgili saf satayı, büyükannesi için zırıldanmalarını, iffetini Morris'e teslim etsin mi etmesin mi falan filanı, bütün bunları dinlemek istermiş gibi. Nihayet, huzurlu bir tebessümle Morris'e döndü.

"Haydi gidelim."

"Ben bir iki dakika daha kalmak istiyorum," dedi Morris, ciddi bir ifadeyle. "Buranın atmosferini çok sevdim. Çok dokunaklı."

"Korkarım benim tuvalete gitmem gerek." Utanmıştı.

"Sen git. Bir iki dakika sonra gelirim."

İşte *bu* onu şaşırtmıştı. Duygulu bir Morris. (Belki de hiç şaşırtmamıştı. Bütün sır bu değil miydi zaten, onun hakkında ne düşünüyordu?)

"Tamam." Ayağa kalkıp parmaklarının ucunda yürüyerek uzaklaştı, koridora gelince yine diz çökmeler vesaire. Belki de dualarının kabul olduğunu düşünüyor, diye düşündü Morris, ne de olsa Morris kilisede kalmıştı. Hızla arkasını döndü ve kızın çoktan kiliseyi terk etmiş olduğunu gördü. Kritik sandalyede oturan kadın hâlâ oradaydı, ama artık yapılacak şey belliydi. Ona kadar saydı, sonra zerre kadar utanç duymadan dizlerinin üzerine adeta devrildi, bir elini aceleyle kadının sandalyesinin altında gezdirdi... ve zarfı çekip aldı! Oradaydı! Kadın arkaya doğru kaykıldı.

"*Scusi*. Düştüm de, çok özür dilerim."

"*Niente, Signore, niente paura.*"•

Zarf oracıkta, ellerindeydi! İnanılmaz bir şeydi bu. İşlediği suçun ödülünü almıştı. Paranın hepsi oradaysa, başka bir kapıdan sıyrılabilir, böylece işler fazla sarpa sarmadan Massimina'yı başından atmış olurdu. Parmakları zarfı yırtıp açtı. Biraz ince gibiydi sanki. Kendini hazırladı. İçinden çıka çıka bir kâğıt parçası ile iki adet buruşmuş bin liretlik banknot çıkmıştı.

Caro Signor Blackmailer, nasıl olsa buradan geçtiğim için, size bu küçük notu bırakmak istedim. Luigina ve Monica –sanıyorum bunu duymak sizi rahatlatacaktır– benim kızlarım. Sevgili eşim seneler önce öldü. Size para mara yok demek ki. Bununla birlikte, ajandamı geri alabilirsem sevinirim; içinde başka yere not etmediğim birtakım adresler ve telefon numaraları var. Dolayısıyla, ajandamı en kısa zamanda adresime postalamanızı rica edeceğim. Eğer bir hafta içinde elime geçmezse, polisi olaydan haberdar edecek ve sizin eşkâlinizi vereceğim.

Cordialmente, AMINTORE CARTUCCIO

Not: Paranız yoktur diye, posta masrafı için ilişikte 2000 liret gönderiyorum. Evrak çantası sizde kalabilir.

• "Önemli değil beyefendi, endişelenmeyin" –ç.n.

8

Morris kulaklarının arkasını banyo lifiyle ovarak özenle yıkandı ve çatlak aynada kendini inceledi. Çatlamış bir Morris. Yakışıklı ama kusurlu. Aksi bir ifadeyle dudaklarını büzdü. Pansiyonun küçük banyosuna boydan boya sıcak su boruları döşenmişti, bu yüzden köşe bucak toz tutmuştu, duvarlarsa baca dumanı rengine boyanmıştı. Bide kir pas içindeydi. Milyonlarca insan kendi çatlamış suratını görmüştü bu aynada. Başka aynaları da saymak gerek tabii. Çatlamış dudaklarını büzen milyonlar, milyonlarca insan. Rakamlar insanı alt ediyordu. Rakamların uçsuz bucaksızlığı. Her önemli istatistiğin ardına dizilen onca sıfır. Bulantı dediğin buydu işte Jean-Paul. Milyonların arasında bir Morris olmanın saygınlığı neredeydi? İşsiz, kimsenin dikkatini çekmemiş bir Morris. Yersiz yurtsuz. Kimsenin ona dikkat etmediği şu anda, Morris kendisine dikkatle baktı. Gülümsemesini takındı, dilini çıkardı. Ama aynı dertten diğerleri de mustarip değil miydi? Evet, rakamlar herkesi, ama herkesi alt ediyordu. Massimina'yı da. Onun gibi on milyon tanesini de. On milyar. Rakamlar insanı hem lanetliyor hem de özgürleştiriyordu.

"Benim bir günlüğüne Verona'ya dönmem gerek. Unuttuğum birkaç şey var, uzunca bir süreliğine gidiyorsak yapmalıyım."

Tek kişilik, *karanlık* bir odadaydılar, çift kişilik yatak vardı, ama Morris yerde, yorganın üstünde yatacağına söz vermişti.

"Sorun değil. Sen yokken giysilerimi yıkarım. Şehri keşfe çıkarım biraz."

Morris'in şarap şişesinden kadehine cömertçe içki boşaltması, kız çocuklarını andıran yüzünde kaşlarının çatılmasına sebep olmuştu.

"Bunu yapmamalısın, Morri!"

"Kafamı boşaltmama yardım ediyor." (Babası asla aynı şeyi iddia edemezdi.)

"Nelerden boşaltıyorsun kafanı?"

"Yapmış olmam gereken, bir zamanlar yapabilecek durumda olduğum ve artık asla yapamayacağım şeylerden."

"Ah, Morri! Böyle konuşma!" Gelip yanına oturdu, onu kollarıyla sardı. Eşofmanın kol altı nemliydi.

"Harika bir işim olabilirdi ya da gerçekten önemli bir şey yapabilirdim, oysa şu halime bak! Boktan bir İngilizce öğretmeniyim o kadar."

Bunu Massimina'ya söylemek tuhaf bir hisli. Her an aklının baş köşesinde olan şeyleri söylemesine rağmen, yine de samimi değil gibiydi sanki.

"Ama öğretmenlik saygıdeğer bir iş. Ben asla yapamam."

Orası doğruydu işte.

Morris omuzlarını silkti, şarap kadehini kafasına dikip hemen bir yenisini doldurdu. Massimina onu durdurmak için elini nazikçe bileğine koyduğunda, ona direnmenin küçük çaplı draması bayağı hoşuna gitmişti. Paul Newman'ın oynadığı Tennessee Williams uyarlamalarından bir sahneyi andırıyordu.

"Daha iyi yerlere gelebilirdim," dedi aniden kabaran, fevkalade yoğun bir kendine acıma hissiyle.

"O zaman neden yapmıyorsun, Morri?" diye yalvardı kız. "Neden?"

Artık çok geç olduğunu söyledi. Bunu yürekten söylemişti.

Hayır, çok geç değildi. "Dinle, Morri, sahi söylüyorum, aramızda anlaştığımızı görür görmez, eminim annem sana Bobo'nun ailesinin yanında harika bir iş ayarlayacaktır."

"Bu olaydan sonra ailen beni hayatta kabul etmez."

"Elbette ederler," diye ısrar etti. "Morri, kabul edeceklerine söz veriyorum. Gerçekten. Her şeyi yaparım. Dinle, yarın Verona'ya döndüğünde neden gidip onları görmüyorsun? Onlara evden kaçanın ben olduğumu, şu okul meselesi yüzünden yaptığımı, geri dönmem için beni ikna etmeye çalıştığını söylersin."

Morris epey duygulanmıştı, kızın çilli suratını bir an için kendi omzuna bastırdı, onu neşelendirmeye çalışır gibi yaptı. Şarabın dibini getirmişti, zaten yavan bir Soave'ydi. Ah şu kıza para harcatabilseydi, vaziyet dört dörtlük olcaktı o zaman.

"Bak aklıma ne geldi," dedi Massimina. "Onlara durumu tam olarak anlatan bir mektup yazabilirim. Yani birlikte bile olmuyoruz, yalnızca beraber bir tatil yapmak istiyoruz, annem de bize güvenmek zorunda. Mektubu ona sen götürebilirsin."

"Bu da bir fikir." Ağzını sildi. "En iyisi, sen mektubu yazarken ben de eşofmanını yıkayayım. Biraz pislenmiş gibi."

"Gerek yok."

"Ama senin için bir şeyler yapmalıyım, *cara*. Her şeyi sen yapıyorsun. Alışverişi yaptın, yemeği hazırladın, pansiyonu buldun. Bırak ben de senin için bir şeyler yapayım. Sürekli hizmet bekleyen İtalyan erkeklerinden değilim ben."

"*Morri. Quanto sei caro!*"* Eşofman altını çıkarıp, üstünün fermuarını açmak için arkasını döndü, içinde ona bol gelen, pamuklu bir külotla, patlayacak gibi duran dar, beyaz bir sutyen vardı. Morris ihtiyatlı bir ilgiyle baktı yalnızca. Kızın yüzü kızardı. Odadaki tek sandalyeyi küçük ahşap masaya yanaştırıp oturdu, Morris'in (Cartuccio'nun) evrak çantasından kâğıt kalem bulup, her zamanki çatık kaşlı ifadesiyle dudaklarını büzdü.

Morris banyoda kırmızı eşofmanı, soğuk su dolu küvete batırdı, biraz sabun alıp yalandan sürdü ve gece boyunca ıslanmaya bıraktı. Sabaha giyecek bir şeyi olmayacağından, Massimina

* "Morri. Ne kadar tatlısın." –ç.n.

günün büyük bölümünde eşyalarının kurumasını bekleyerek pansiyona tıkılacaktı. Morris saat dörtte, en geç beşte dönmeyi umuyordu.

"Morri?" Tam uykuya dalmak üzereyken, kızın yüzü yatağın kenarında belirmişti. "Morri, uyanık mısın?"

Evet, artık uyanıktı. Sırtüstü yatmıştı; kızın soluk oval yüzü endişeli bir ifadeyle yatağın kenarından sarkmış, tam tepesinde duruyordu.

"Morri." Nedense fısıldıyordu, uyanık olduğunu anne babası anlamasın isteyen bir çocuk gibiydi. "Benimle geldiğine pişman değilsin ya? Yani kilisede biraz daha kalmak istediğinde düşündüğün bu değildi. Çıktığında o kadar mesafeliydin ki. Sanki bana hiç aldırmıyor gibiydin."

"Tabii ki pişman değilim. Belki de yaptığım en akıllıca şey budur."

"Biliyor musun Morri, çok tatlı bir sesin var, konuşma şeklin, aksanın. Sanırım sana başta bu yüzden aşık oldum. Derslerde."

Morris bir şey söylemedi.

"Yarın sen döndükten sonra gerçekten seyahate çıkacağız, değil mi? Heyecan verici bir yere gideceğiz."

"Bakalım. Yaz tatilinde Türkiye'ye giden bazı arkadaşlarım var. Hoş bir şey olabilir belki."

"Evet, oraya gidelim, Morri. Gidelim." Aniden eğilip, onu dudaklarından öptü. Morris hareketsiz kaldı.

"*Buona notte.*"*

"*Sogni d'oro.* Tatlı rüyalar."

Bir de Sardunya'daki Gregorio var, diye aklından geçirdi. İşler kızışırsa, orası da saklanmak için iyi bir yer olabilirdi.

"Farkında mısın, baba, farkında mısın, onu kaçırıyorum. Böbürlenip durursun, ama senin bir kadınla yapıp yapacağın her şeyi rahat ikiye katlar bu. Sınıf çatışması ve zamparalığın mükemmel bir sentezi. Bu fikir ilk senin aklına gelmedi diye şaştın değil mi?"

*"İyi geceler." —ç.n.

Morris günün ilk ışıklarıyla birlikte kalkıp banyoda giyinmişti. Temiz bir gömlek, katlayıp bavulun altına yerleştirmiş olduğu pantolon ve hafif gevşek bağladığı ince, deri bir kravat. Kol düğmesi de takmış, ıslak tarakla saçını özenerek şekle sokmuştu. Saat altıydı. Sonra küçük bir not bıraktı: "Dörtte dönerim, MORRIS." kızın düzenli, derin soluklarına kulak kabartarak kapıyı yavaşça açtı.

Tren istasyonunda, işine yarayacak türden dört polisiye romanla Verona'ya gidiş-dönüş bileti aldı. Hareketli bir gün olacaktı. İşin en keyifli tarafı, henüz kimsenin onu mantıklı bir sebeple kodese tıkabileceği bir şey yapmamış olmasıydı. Son ana kadar asgari risk; düsturu buydu.

Önce Massimina'nın kapatıp mühürlediği ve okumaması için söz aldığı mektubu okudu, "yoksa bir daha kafanı hiçbir kapıdan içeri sokamazsın." El yazısının da tıpkı memeleri gibi iri ve dolgun olduğunu fark etti, masumiyeti dokunaklıydı, satırın altına kayan her çizginin süslü ve işveli küçük kuyrukları vardı.

> *Cara Mamma*, biliyorum yaptığım korkunç bir şey, ama bunu yapmam gerekiyordu. Ne tür bir hayat sürmek istediğime karar verecek kadar büyüdüm ve Morris'i çok seviyorum. Hem de çok. Onun hakkında söylediklerin umurumda değil, belki biraz tembel olsa da iyi bir adam olduğunu hissediyorum. Benimleyken gayet kontrollü, nazik ve yumuşak davrandı, kesinlikle onunla bir şey yapmaya zorlamadı beni. Dediğin gibi, ara sıra yalan söylüyor olabilir. Fakat böyle davranmasının sebebi kendisini değersiz görmesi ya da diğer insanların öyle düşüneceğinden korkması. Buna üzülüyorum ve ona bu konuda yardım edeceğim. Bizden para koparmaya çalıştığını düşünüp tedirgin olmayacağım (benden tek kuruş istemedi). Her neyse, şimdi kısa süreliğine birlikte yolculuğa çıkıp, birbirimize uygun olup olmadığımıza karar vereceğiz. Herkese sevgiler, büyükannenin iyileşmesine çok sevindim.
>
> *Un caro abbraccio a tutte,** MASSIMINA

*"Hepinizi sevgiyle kucaklıyorum." –ç.n.

Tembeldi demek, öyle mi? Kendini değersiz hissettiği için yalan söylüyordu – o, Morris, değersiz! Aşk dedikleri buydu demek. Birbirlerine uygun olup olmadıklarını görmek için bir ay! Daha doğrusu Morris ona uygun mu diye bakılacaktı. Sanki bir çuval patatesti de tartılacaktı, evlilik sınıflandırmasında on üzerinden not verilecekti. Bardağı taşıran son damla. Bu işi bitirecekti. Iyice bir sarsılmaya ihtiyaçları vardı. Hepsinin.

Naylon torbadaki polisiye romanları sallaya sallaya Verona Nord'dan çıkar çıkmaz, Verona'nın yerel gazetesi *Arena*'dan bir tane aldı. 8 numaralı Montorio otobüsünü yakalayıp, saat dokuzu biraz geçe evine vardı. Gazetede aradığını daha otobüste giderken bulmuştu.

LA BELLA MASSIMINA HÂLÂ KAYIP!, iç sayfalarda haber manşetten veriliyordu; KAÇTI MI, KAÇIRILDI MI?

Massimina'nın cuma gecesi, üzerinde yalnızca parlak kırmızı bir eşofman olduğu halde aniden ortadan kaybolmasıyla ilgili birkaç ayrıntı vardı. Polis ailenin geri çevirdiği *il fidanzato* Signor Morris Duckworth'le temasa geçene kadar, olayın ihtiraslı bir evden kaçma hikâyesi olabileceğine dair umut vardı, yine de geçen her saatle birlikte çok daha korkunç şeylerin olma olasılığı gerçeklik kazanıyordu. (Hem de nasıl.)

Olaydan sorumlu Müfettiş Marangoni kaçırılma, cinayet, hatta intihar olasılığını bile göz önünde bulundurduklarını söyledi. Nelson Ingilizce Okulunun müdürü Horace Rolandson, basına verdiği bir röportajda, Morris'i içine kapanık, dürüst bir öğretmen olarak tarif etmişti, kesinlikle gözükara veya açıkça tutkulu bir tip değildi, tamamladığı derslerin parasını almak için gelecek hafta döneceğinden emindi (ama büyük ihtimalle içinden tam tersini diliyordu). Morris'in son iki haftalığını almamış olması, sevgililerin birlikte kaçmış olması ihtimalini ortadan kaldıracak kuvvetli bir unsur olarak görülüyordu (nasıl da sinik bir dünyaydı bu!).

Sır perdesi aralanmış değil, diyerek haberi sonuca bağlıyordu *Arena*, bu arada ailenin endişeleri günden güne artıyordu, Signora Trevisan emindi ki, Massimina kaçmış olsaydı –bu ona göre

küçük bir ihtimaldi– en azından ailesiyle temas kurmaya çalışır, onları böylesine kahredici bir belirsizlikte bırakmazdı.

"Massimina cömert, geleneklere bağlı bir genç kızdır," diyordu Signora Trevisan, "uyuşturucu kullanmaz, günümüzün şımarık çocuklarına benzemez. Hastanedeki büyükannesinin durumu ciddiyetini korurken, evi terk edecek biri değildir."

Taşrada pek vukuat yok anlaşılan, diye aklından geçirdi Morris. *Telegraph* bu habere iki satır bile ayırmazdı.

Haberin yanında Massimina'yı olduğundan çok daha güzel gösteren bir portre fotoğrafı vardı, kızın teşhis edilmesine hiçbir yardımının dokunmayacağı belliydi. O noktada ailenin kendini beğenmişliği işlevselliğin önüne geçmişti. Geriye kalan tek sorun, Stan ve Gregorio'nun cuma akşamı onu Massimina'yla görmüş olmalarıydı. Ama Gregorio çoktan Sardunya'ya doğru yola çıkmış olmalıydı ve Stan'in İtalyan gazetelerini okuması, hatta okuyacak kapasitede olması bile ihtimal dışıydı. Durum riskliydi yine de. Belki de kızla bir saat kadar birlikte olduğunu söylemeliydi. Git polise anlat hemen. Morris bir süre bu sorunla cebelleştiyse de bir sonuca varamadı. Gidişata göre durum değerlendirmesi yapacaktı.

Eve varır varmaz, ilk iş olarak ajandaya el attı. Ajandayı kahverengi paket kâğıdına sarıp aynı çocuksu el yazısıyla karalanmış aşağıdaki mektubu iliştirdi:

> TOUCHÉ CARTUCCIO! AYIN 25'İNDE GÖNDERDİĞİNİZ MEKTUP İÇİN ÇOK TEŞEKKÜRLER. SİZİN GİBİ İĞRENÇ BİR İNSANOĞLUNA DAHİ (*PENTHOUSE* DERGİSİNİ UNUTMAYIN!) RAHATSIZLIK VERMEK İSTEMEM, DERİ AJANDANIZI GÖNDERİYORUM, FAKAT EMİN OLUN, DOMUZ DERİLİ DOSTUM, KONUMUZLA İLGİSİ OLAN BÜTÜN SAYFALARIN FOTOKOPİSİNİ ÇEKTİRDİM, ARAŞTIRMALARIM BURADA SON BULMAYACAK, EĞER YÜZ KIZARTICI BİR ŞEY YAPIYORSANIZ BENDEN TEKRAR HABER ALACAKSINIZ. *UN ABBRACCIO MORTALE, IL TUO AMICO, IL DIPLOMATICO* *

Morris mektubun üzerine bir süre düşündü. Bazı cümlelerden memnun değildi. Biraz sakil olmuştu, televizyondaki çocuk

* Ölümcül sevgilerimle, arkadaşın, diplomat. –ç.n.

saatine yaraşır türdendi, ama başka bir şey uyduracak vakti yoktu. İdare edecekti çaresiz. Postaya vermek için Vicenza'ya gidene kadar beklemeliydi. Adama Verona'dan iki mektup göndermek olmazdı.

Sıra polisiye romanlara gelmişti. Morris oturma odasındaki kanepeye çöküp kitapları önüne yaydı. Sonra tekrar ayağa fırlayıp makas aramaya yatak odasına gitti. Bir de seloteyp. Bir yerlerde seloteyp olacaktı. Kahretsin! Bir çift eldiven de lazımdı. Seloteybin üzerinde parmak izi kalırdı çünkü. Bunu düşündüğü için bir an kendisiyle gurur duydu. Kafası az çalışmıyordu hani.

Durdu, tekrar banyoya girip aynada kendisini süzdü: Uzun boylu, sarışın, mütebessim, beyaz gömleği ve pantolonuyla pek zarif. Gayet çekiciydi. Açık hava partilerine yakışan bir tip. Cambridge'deki açık hava partilerinden hoşlanmıştı. Üniversitedeki sosyal hayatın neredeyse tek sevdiği tarafı o partilerdi. Morris fiziksel cazibesinin farkına vardığı harikulade bir haz anı yaşadı. Pantolonun içindeki adaleleri sertti, ince uzun boynu İtalyan malı gömleğinin tertemiz yakasından uzanıyordu. Tanrı aşkına, daha ne isterlerdi ki? Onu bu noktaya onlar getirmişti. Kimse onu suçlayamazdı. Alelacele oturma odasına dönüp romanlarının başına oturdu.

Saçma şeylerdi tabii. Tutku suçları ve siyasi entrikalar, aşk(!) ve para yüzünden işlenen cinayetler, eski borçları, eski husumetleri halletmek için işlenenler; nazik soruşturma yöntemleri ve kadınları cezbeden tavırlarıyla her şeyi çözen akıllı, eksantrik, küçük adamlar. Zırvalık. Defalarca tekrarlanan aynı insancıl safsata, aman dünya ne rezalet bir yenniş de, iyi adamlar hep belaya çatar, ama her nasılsa bir şekilde son sayfada hep kazanırlarmış, yok Maigret'ymiş, yok Miss Marple, yok Bond. Palavra. Acaba hiçbiri hayatında bir kez olsun gazete okumuş muydu, ya da bir işe girmeye çalışmış mıydı? Daha doğrusu, çalışmış ve başarısız olmuş muydu? Hem de bir kere değil, defalarca. Kendilerine bir yer edinemeden yaşamışlar mıydı? Hayır, başarısızlıktan haberleri yok gibiydi. Belki bir süreliğine başarısızlık hayatlarına giriyor, ama sonra münasip bir şekilde çekip gidiyordu – gerilim ve

rahatlama. Başarısızlık sürekliyse, mutlaka hak edilmişti. Eğer seri kararlar almaya yol açıyorsa, bu sapkın bir durumdu.

80'lerin romanları öyle değil ama, diye aklından geçirdi başarısız eleştirmen Morris. Şimdilerde gayet doğal karşılanan bir sebep vardı ortada. İnsanlık.

Ama kendine felsefe yapma lüksünü tanıyabileceği günler sayılıydı artık. Bu akşam Vicenza'ya dönmeyi planlıyorsa, bir an önce yapması gereken bir dolu işi vardı. İşaretparmağını tükürükleyip aptal bir Simenon romanının sayfalarını karıştırmaya koyuldu. Asık yüzlü tutkular, kasvetli Paris barları, aradığı şey burada yoktu. Hayır. Agatha Christie o halde: uzun elbiseler, aşk mektupları, pipolarını yakıp pembe kulaklarının arkasını kaşıyan insanlar, elmalı turtada arsenik kalıntıları. Sıfır. Üçüncü kitapta iş var gibiydi, gerçi iyice saçma bir kitaptı, ama Morris otuz beşinci sayfada aradığını buldu.

> Şeyh Şaktiyar, biricik oğlunuz, isteklerinin birini bile yerine getirmediğiniz takdirde onu en hazın kadere maruz bırakmakta tereddüt etmeyecek olan bedevi Özgürlük Savaşçılarının elindedir. Güneş üçüncü defa batmadan evvel, deve derisine sarılmış bin altın dinarı Barbar Abdullah'ın Ouajakd Vahasındaki mezarına koyacaksınız. Bir kurnazlığa kalkışacak olursanız, oğlunuzun ölüm fermanı imzalanacak ve ilk ay küçülmeye başlamadan, alçak ceddiyle beraber cehennemde yemeğe oturacaktır.
>
> İslami İntikam Tugayı

Bu şahane fidye mektubu Morris'in bayağı hoşuna gitmişti. İlk teşebbüsün hakkını veriyordu. Deve, deve yerine böyle çökerdi işte. Kara mizahtan daha ürkütücü bir şey olamazdı, ciddi mi değil mi bilememek en kötüsüydü. Ellerine mutfaktan aldığı bulaşık eldivenlerini geçirir geçirmez mektubu kesip biçmeye koyuldu.

Bundan sonra tek mesele, "oğul"un yerine "kız"ı koyup seloteyple yapıştırmaktı. (Agatha Christie'nin ilk sayfasında bir kız yok muydu? Mirasçılardan kadın olanı. Evet.) Orijinal mektuptaki Bedevi Özgürlük Savaşçılarının yerine, kestiği birkaç soru

işaretini yapıştırdı, fidye miktarının belirtildiği kısma, Simenon'un kitabından Maigret'nin "Bu sorunu vakti geldiğinde çözeriz" sözünü, bölümün üzerini örtecek şekilde çaprazlama yapıştırdı. Zarfı şehre inince alacak ve yalnızca lastik eldivenlerle dokunacaktı, adresi de postanenin tenha bir köşesinde dizgi makinesinde yazabilirdi. Kim bilir modern teknoloji bugünlerde nelere kadirdi, yine de bu şekilde kimse onu bir şeyle suçlayamazdı. İtalyan olmadığını bilmeleri imkânsızdı; büyük ihtimalle her zamanki yerel örgütlerden birinin kaçırdığını düşüneceklerdi. Tanrı biliyor ya, sürü sepet vardı bunlardan.

Yine de ufak bir sorun yok değildi. Morris dudaklarını ısırdı, işte şimdi çok heyecanlanmıştı. (Nihayet, tam kendinegöre olan hayatı bulmuştu. Evet bulmuştu!) Kızın gerçekten elinde olduğuna dair bir işaret vermeliydi. Fazla belirleyici olmayan bir ayrıntı; kaçırılmış olduğu görüşünü kuvvetlendirecek, eşek şakası ihtimaline kemirici bir şüphe katacak bir şey. Ayağa fırladı, kitaplarının dizili olduğu yegâne rafa gidip İngilizce-İtalyanca sözlükte "ben" kelimesine baktı, sonra da "koltukaltı"na.

Kelimeleri makasla kesiyordu ki, birden ne kadar aptalca bir iş yaptığının farkına vardı. Ya sözlüğün bu baskısını tanıyacak olurlarsa, ya İtalyanca-İngilizce sözlük kullandığını anlarlarsa? Olmaz. Yatak odasına gitti, bir sandalyenin üstüne çıkıp dolabın üst rafında eski kiracının bıraktığı eşyaları karıştırmaya başladı. Orada İtalyanca bir sözlük gördüğünü hatırlıyordu, sözlüğü hemencecik buldu; ihtiyacı olan cins isimleri kesip romanlardan bulduğu bir fiil ve bir iki edatla karıştırması ancak iki üç dakikasını almıştı.

Lei ha un neo sotto l'ascella sinistra – Sol koltukaltında bir beni var. Mükemmel!

Morris tamamladığı mektubu gazetesinin içine yerleştirip evi toplamaya koyuldu. Polisiye romanların çöpü boylaması gerekecekti; bütün kıyafetleriyle eşyalarını ikinci bir bavula ve üç adet karton kutuya doldurup, kiracıların ortaklaşa kullandığı tavanarasına taşıdı. Dairede bıraktığı tek şey Gregorio'nun, oturma odasındaki kitap rafının üzerinde poz veren beş para etmez bron-

zuydu. Onu orada bırakmak budalalıktı elbette, hatta delilikti. Gelgelelim şu işe girıştiğinden beri, Morris'in içinden bir his tanrıların atak ve yaratıcı hamlelerden yana çıkacağını söylüyordu. Kumarda risk almayanların tarafında olmayacaklardı. (Babası onunla "kız kılıklı" diye şimdi dalga geçsin bakalım!) Morris'e göre kendisi "iyilik edip denize atıyordu" (o da ne demekse), kaderin eline koz veriyor, kendisini sunuyordu.

Bir saat sonra Quinzano durağında otobüsten indi, küçük meydanın yukarısındaki iki sarp, keskin virajı yürüyerek tırmanıp Casa Trevisan'ın araba yolunun girişini kapatan, kocaman dökme demir kapının zilini çaldı. Zilin üzerindeki kameraya yüzünde namuslu, dürüst bir ifadeyle bakın.

"*Sono io*, Morris. Gazeteleri görür görmez doğruca buraya geldim."

Kilit zembereğinden boşaldı, kapılar otomatikman açılıverdi. Morris, çiçeklenen manolyaların arasından uzun adımlarla yürüyerek özenle tırmıklanmış beyaz taşlarla kaplı araba yolunu aştı. Korkunç bir sıcak vardı, şakaklarından süzülen ter damlalarının mazur görülebileceğini düşündü.

İki dakika geçmeden, Signora Trevisan Müfettiş Marangoni'ye telefon açmıştı. Görünüşe bakılırsa müfettiş, Morris'in bir an evvel şehir merkezindeki *Questura*'da* olmasını istiyor, Signora Trevisan ise müfettişin oraya gelmesi için ısrar ediyordu. Kendisi çocukla iki kelime edememişti ki henüz. Üç dört dakikalık bir tartışmadan sonra, müfettiş geleceğini söyledi.

"Hayır, dün Milano'ya gittim," diye açıkladı Morris, "operadaydım, son treni de kaçırdım. Geceyi istasyonda geçirmek zorunda kaldım, çünkü üstümde otele yetecek kadar para yoktu, bu sabah *Arena*'yı görünceye kadar olanlardan haberim yoktu." Otelde kaldığını söyleseydi, hemen kontrol ederlerdi. Dün La Scala'da oynayan *Madame Butterfly*'ın bir eleştirisini bulup okumuştu, o bakımdan hazırlığı vardı yani.

Endişeden beti benzi solmuş Signora Trevisan dikkatle ona bakıyordu.

* Emniyet müdürlüğü. –ç.n.

"Git bize bir kahve yap," dedi Paola'ya aceleyle. Gözleri şişmiş, kızarmıştı. "Ah Tanrım, sizinle kaçmış olmasını ümit ediyordum, ya da buna benzer saçmasapan bir şey yapmış olmasını."

"Korkarım hayır," dedi Morris kibarca, belli belirsiz bir gülümseme teşebbüsünde bulundu. Ama kadın çoktan başını çevirmişti. Açıklamasını bitirdiğine göre, ona ayıracak daha fazla vakti yoktu tabii. O yalnızca "saçmasapan bir şey"di sonuçta, istemeye istemeye vazgeçilen zararsız bir varsayımdan ibaretti.

"Onu hiç görmediğinizi mi söylüyorsunuz yani?" diye sertçe sordu Bobo.

Bu daha zordu. Morris dönüp çelimsiz delikanlının suratındaki sertlik maskesiyle yüzleşti. Başka erkek akraba olmadığından, ailenin koruyucusu pozuna bürünmekten zevk alıyordu besbelli.

"Evet, doğru," dedi Morris, bu riski almaya karar vermişti. "Buraya yemeğe geldiğimden beri onu görmedim." Allahın cezası kız evi terk ederken o aptal eşofmanı giymemiş olsaydı endişeye mahal kalmayacaktı. Kırmızı eşofman giyip evden kaçmak ancak bir geri zekâlıya yakışırdı. Kıza bayağı öfkelenmişti.

Telefon çaldığında Bobo ve anne karşılıklı bakışlar atıyorlardı. Morris'in sinirleri o kadar gerilmişti ki, birden yerinden sıçradı, omzu ve sağ kolu sinirli bir tikle seğirmişti. Ya Massimina...

Arayan Antonella'ydı, biri gelip hastanede nöbeti devralabilir mi diye sormak için aramıştı. Daha fazla dayanamayacaktı.

Morris saygılı ve alçak bir sesle Bobo'ya sordu: "Yaşlı hanımefendi nasıllar?"

"Komada," dedi Bobo, suratsızlığının tadını çıkarıyordu. "Ölüyor."

"Çok üzüldüm," dedi Morris (ah bir de elinde tuttuğu bir şapkası olsaydı – sahneyi gözünün önüne getirebiliyordu). Signora Trevisan telefonu kapadığı sırada Morris de "Her şey nasıl da üst üste gelmiş," diyerek dert ortaklığı ediyordu. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Kadın dokunsan ağlayacak gibi duruyordu, Paola'yı bir an evvel Antonella'dan nöbeti devralması için hastaneye yolladı. Yaşlı

gözlerini görünce, Morris birdenbire kadına karşı sahici bir yakınlık hissetti. Yine de, kızla normal ve makul yollarla flört etmesine izin vermiş olsalardı, bütün bunlar asla meydana gelmezdi.

Müfettiş Marangoni irkiyim, biraz saldırgan bir adamdı. Quinzano'dan buraya kadar, kavurucu güneşin altında araba sürmeye zorlandığı için, perişan halde olsalar da Trevisan ailesine gereğinden fazla saygı göstermemeye kararlıydı besbelli. Evin demirbaşı olan dik arkalıklı sandalyelerden birine hiddetle oturdu ve yalnızca Morris'e hitap etti. Yanında yardımcısı oturuyordu, ufak tefek, zayıf biriydi; buğday tenli soğuk ve ifadesiz yüzünde gözleri fıldır fıldırdı. Morris ikisinin de en az kendisi kadar terlediğini görünce memnun oldu.

"*Parla italiano, Signore, capisce tutto?*"* Diğerleri seyrediyordu.

"Gerçekten çok iyi konuşuyor," diye atıldı Signora Trevisan.

"Lütfen sorgulamayı tek başıma yürütmeme izin verin, Signora. Yönetmeliğe uygun olması için cevapları genç adamın kendi ağzından duymalıyım."

Morris gülümsedi, hem saygılı hem de hoşgörülü bir tavır takınmıştı. "Oldukça iyi konuşuyorum. Anlamadığım bir şey olursa sorarım."

"Herhangi bir belgeniz var mı, bir kimlik kartı falan?"

Morris deri evrak çantasının içini yoklayıp pasaportunu çıkardı. "Majesteleri Britanya Kraliçesi...talep eder ki..." Pek de naziktir kendisi.

"Verona'da *permesso di soggiorno*'nuz** var mı?"

"Korkarım şu anda yanımda değil."

"Önemi yok." Müfettiş bir an sessiz kaldı, gözlerini Morris'in gözlerine dikmişti. "Demek kayıp kızla bir ilişkiniz vardı."

"Bir ilişkim olsun istemiştim. Annesi görüşmemizi yasakladı."

Signora Trevisan itiraz etmek üzere ağzını açmaya yeltendiyse de müfettiş hızla devam etti.

"Birlikte kaçmayı hiç düşünmediniz mi?"

* "İtalyanca konuşabiliyor musunuz beyefendi, her şeyi anlayabiliyor musunuz?" –ç.n.

** Oturma izni. –ç.n.

"Kesinlikle hayır. Hem zaten, Massimina daha on yedisinde, yani kaçmamız suç sayılırdı." Gülümsedi.

"Yasalar açısından öyle olurdu, evet." Müfettiş eğilip, sürekli not alan yardımcısının kulağına bir kelime fısıldadı.

"Bu konuda hiç konuşmuş muydunuz?"

"Massimina konuşmak istedi. Ama ben karşıydım. Ben annesinin sonunda fikrini değiştireceğini düşünüyordum." Başını kaldırıp, Signora Trevisan'a tatlı bir ifadeyle baktı, uzlaşma yolunda bir jestti bu, ama kadının yüzü ekşiydi. Ne yapalım, kendisi kaybeder. "Biraz daha zaman tanımanın en iyisi olduğunu düşünüyordum."

"Massimina'yı en son ne zaman gördünüz?"

"Bir ay oluyor. Belki de daha fazla. Buraya yemeğe gelmiştim."

"O zamandan beri görmediniz mi?"

"Hayır, konuşmadım da." Gözünün hafifçe seğirdiğini hissediyordu.

Müfettiş bir kere daha yardımcısıyla konuştu.

"Signora, Signor Duckworth'le baş başa görüşmek istiyorum. Signor Duckworth, biraz bahçeye çıkmamız mümkün mü? Orada konuşabiliriz."

"Tabii." Morris ayağa kalkınca bağırsaklarının adeta içinde eriyip gittiğini hissetti. Demek cuma günü Massimina'yı gördüğünü biliyorlardı. Stan söylemişti. Ya da Gregorio. Kırmızı eşofmanı unutmak mümkün müydü? Unutacaklarını nasıl düşünebilmişti? Serinkanlılığını korumalıydı. Olayla ilgisi olduğunu sanmalarından korktuğunu söyleyebilirdi belki. Lanet olsun, ne diye buraya gelmeden önce postalamıştı şu mektubu? Mektup olmasaydı, bir şekilde olacakların önüne geçebilirdi, hâlâ onu mıhlayacak bir delil yoktu ellerinde. Sadece bir iki yalan, o kadar. Ama mektup ellerine geçtiği zaman... hele bir de şu Signor Cartuccio gazetelerde bir şey görecek olursa...

"Signor Duckworth." İliştikleri küçük mermer masa morsalkımdan bir çardağın altındaydı; sarmaşıklar sakin ve serin yeşil bir akvaryumda oturuyormuş hissi veriyordu. "Sizi uyarmalıyım; Sig-

nora Trevisan özel hayatınızla ilgili onlara birçok konuda yalan söylediğinizi, sizi kesinlikle güvenilmez biri olarak algıladığını anlattı. Bobo, yani Signore Posenato da onun ifadesini doğruluyor."

Morris duyduğu ferahlamayı az kalsın saklayamayacaktı. Elini sarı saçlarının arasına sokup, ifadesini gizlemek için bir an orada tuttu, yüz hatlarına biraz keyfi kaçmış, ancak mütevekkil bir görünüm vermeye çalıştı.

"Bu tamamen doğru. İşim, kariyer beklentilerim ve babamın konumu hakkında onlara yalan söyledim."

"Nedenini sorabilir miyim?" İri adamın suratında belli belirsiz bir sırıtış peydahlanmıştı bile. Parıldayan ter tabakasının altından seçiliyordu.

"Onlar zengin. Durumumun ne kadar endişe verici olduğunu anlatırsam, çok olumsuz davranacaklarını düşündüm. Bu yüzden de biraz yüksekten attım. İlişki daha ciddi bir boyut kazanınca, yani kazandığı takdirde, daha iyi bir pozisyonda olacağım garantiydi zaten."

Müfettiş bir hınltı çıkardı, yardımcısıysa gülümsemesini gizlemek için not alırken başını öne eğmişti.

"Her şeyi kontrol etmeye kalkacak kadar şüpheci olacaklarını düşünmemiştim, yani bu kadar da..."

"Evet, anlıyorum. Signor Duckworth, hazır sizi tek başınıza yakalamışken, bir iki sorum daha olacak, daha sonra gitmekte serbestsiniz."

Bundan sonrası çocuk oyuncağıydı. "Buyrun."

"Massimina'nın hamile olma olasılığı yok, değil mi?"

Morris cidden şaşırmıştı, bunu da irkilerek belli etti. "Hem de hiç yok. Kesinlikle söz konusu bile olamaz."

"Kusura bakmayın, Signor Duckworth, ama mesleğim bazen böyle tatsız sorular sormamı gerektiriyor."

Marangoni bir mendil çıkarıp düşünceli bir tavırla terden ıslanmış, öfke dolu koca suratını sildi. Acı çekiyordu. Klimalı, güzel ofisi geçiyordu aklından. Dişleri de bozuktu, zavallı adam. Morris'in böyle dişleri olsaydı, *tout de suite* dişçiye gider, bedeli neyse öderdi.

"Seks yapmıyordunuz yani."

"Hayır, hayır. Doğrusunu söylemek gerekirse, o Papa'dan daha Katoliktir. Lafını bile ettirmezdi. Hemen evlenmek istiyordu. O yüzden nişanlandık ya zaten."

"Pekâlâ, güzel. İkinci sorum, Massimina'nın hayatına son verebileceğine ihtimal verir misiniz?"

Morris hızla başını salladı. "Yo, yo, hayır. Öyle bir kız değildir."

"İyi düşünün Signore, son zamanlarda onu üzecek bir şey oldu mu?"

Morris düşünür gibi yaptı. "Sınavlardan kaldığı için moralinin çok bozuk olduğunu biliyorum, büyükannesinin hastalığına da üzülüyordu. Yani, gerçekten bayağı üzgündü. Anladığım kadarıyla büyükannesi ailedeki tek gerçek dostuydu, diğerleri biraz kalın kafalı olduğunu düşünüyor ve ona ikide bir emirler yağdırıyorlardı."

Tam bu noktada, Morris birdenbire kızla bir aydır konuşmadıysa, sınavlardan geçip geçmediğinden veya büyükannesinin hastalığına gösterdiği tepkiden haberdar olmasının mümkün olmayacağını fark etti. Yine de cesaretle devam etti.

"Beni göremediğine de biraz üzülüyordu sanırım. Bir iki mektup yazdı, çaresizdi. Buna rağmen, sanmıyorum ki..."

"Mektupları görebilir miyiz, Signore. Her türlü kanıt işimize yarar."

"Hımm, sanırım şu an elimde yalnızca bir tanesi var," –hem de sınavlardan önce yazılmış, lanet olsun– "öğleden sonra *Questura*'ya getirmeye çalışırım." Allahın belası şeyi nereye tıkmışı acaba? Ve ne diye ağzına geleni söylemiş, birden fazla mektup varmış gibi konuşmuştu? Söyleyebiliyorsan, doğruyu söyle, Allahın cezası. Yok yere şüphelendireceksin adamları.

"Çok minnettar kalırız, Signore. Son bir soru daha Sizce, Massimina şu an nerede olabilir?"

Morris tereddüdünü belli edecek bir dizi jeste girişerek omuzlarını silkti, dudaklarını büzüp elini saçlarından geçirdi.

"Hiçbir fikrim yok. Neden korktuğumu biliyorum tabii ki, ama gerçekten bilemiyorum."

"Peki neden korkuyorsunuz?"

"Şey," Morris duraksadı, "korkunç bir seks cinayeti mesela, ne dersiniz?"

Uzun bir sessizlik oldu.

"Kaçırıldığını düşünmüyor musunuz?"

"Evet, olabilir," dedi Morris bir an düşündükten sonra. "Kaçırılmış olabilir." Sonra afallamış bir ifadeyle ekledi, "*O kadar zenginler* mi yani?"

"Kanımca öyle," dedi Marangoni alçak sesle.

Müfettiş, Morris'e şu günlerde onunla temas kurmalan gerektiği takdirde nerede bulabileceklerini sorduğunda, Morris durumunun bir sorun yaratabileceğini söyledi. Okuldaki dersleri sona ermişti, arabayla Türkiye'ye giden birkaç arkadaşına katılmayı planlıyordu. Müfettiş bir süre düşündükten sonra, Morris'in kalmasını istemek için meşru bir sebep göremediğini, ama beklenmedik bir gelişme olması durumunda onu Verona'ya çağırabilmeleri için iki üç günde bir telefonla ararsa minnettar kalacağını söyledi. Rutin bir prosedür, diye de açıkladı. Parayla ilgili bir sorun olduğu takdirde, ödemeli aramakta tereddüt etmemeliydi.

Morris kabul etti, elbette arardı. Fakat sonra, belki de artık gitmekten vazgeçeceğini söyledi, bu korkunç hadise sonuçlanmamışken emin olamıyordu. Kızı bir aydır görmemiş olmasına, ümidini az çok kaybetmesine rağmen, hâlâ bir bağlılık hissediyordu. Gidip gitmeme konusunda çıkmaza düşmüştü. Her hâlü kârda, bu öğleden sonra Massimina'nın mektubunu vermek için *Questura*'ya gelecekti, o zaman kararını onlara bildirirdi. Bunun üzerine, her bakımdan tatmin olmuş görünen Marangoni ve yardımcısı, Signora Trevisan'la konuşmak için tekrar eve girdiler.

Massimina'nın bankadan para çekmesiyle ilgili kimsenin bir şey bilmiyor görünmesi tuhaf, diye düşündü Morris. Halbuki kontrol edecekleri ilk şeyin bu olacağını sanırdın. Tabii kız ona yalan söylüyor da olabilirdi.

Morris, Trevisan'ların öğle yemeği davetini önce geri çevirip, yarım ağızla yapılan ısrarların ardından kabul etti (Massimina'yla

birlikteyken iyi bir yemek yemesine olanak yok gibiydi). Masada iki tane fırınlanmış tavuk vardı, Bobo A.Ş.'nin ikramıydı şüphesiz, yemek neredeyse çıt çıkmadan yendi, en ufak münasebet dahi mümkün olan en resmi konuşmayla sınırlanmıştı (böylece insan en azından yemeklerin tadına varıyordu).

O ana dek tek kelime etmemiş olan Signora Trevisan, tanı Morris çıkarken, ona karşı herhangi bir kabalık yaptıysa affetmesini rica etti; hayır, diye karşılık verdi Morris, bir özür borcu olan kendisiydi, şu günlerde onlar için yapabileceği bir şey olursa, yardım etmekten mutluluk duyacağını söyledi. Bir an düşündü de, en azından şimdi, ondan ara sıra uğrayıp, haberleri ve acıları paylaşmasını isteme nezaketini gösterebilirlerdi, ne de olsa kızlarına âşık bir adam vardı karşılarında. Oysa gayet katı bir yanıt aldı; hayır, yardım edebileceği bir şey yoktu. Bunun üzerine Morris geri kalan işlerini halletmek üzere orayı hızla terk etti.

Bütün öğleden sonrayı muharebe durgunluğu diyebileceğimiz bir ruh halinde geçirdi; taşkın, manik bir durgunluktu bu, en küçük ayrıntının bile farkındaydı; şekiller, bedenler, hareketler âlemi bir fotoğraf hassasiyeti ve duyarlığıyla her saniye zihnine işleniyor, aklı düşüncelerinin hızına yetişmeye çalışıyordu. Bununla beraber, yaptığı her şeyi, sükûnet ve dikkatle yapıyor, adeta bir ip cambazı gibi, hayatla ölüm arasında yürüyordu. Kısacası, Morris gayet iyi vakit geçirmekteydi.

Ponte della Vittoria'da otobüsten inip arka sokaklardan geçerek Dietro Duomo'ya yürüdü, arkasından birini göndermişler mi diye kontrol etmek için iki defa köşeye sinip bekledi. Sıcakta, kaldırım ızgaraları ve çöplerden yayılan kokularla hava boğucuydu. Parke taşları ısınmış, Via Emilei'nın dolambaçlı arka sokakları kokuşmuştu. Neyse ki, şansı yaver giderse, birkaç gün içinde deniz kenarında olacaktı. Güneşte bronzlaşabilir, plajda tembellik edebilir, her şeyi huzur içinde, itinayla bir bir halledebilirdi. Zira bundan sonra önünde uzun bir yol vardı. İkiyi çeyrek geçe, Morris, Via Accoliti No. 7'nin kırık dökük merdivenlerini tırmanıyordu.

"Ayın otuzu gibi Brindisi'den feribota bineceğiz," diye anlattı Stan, buz küplerinin arasından şarıbını yudumlarken. Üzerinde iç çamaşırları, bağdaş kurmuş oturuyordu. "Bizle gelmen harika olur. Ondan önceki haftada da Roma'da Emmaus komününde olacağız. Bizimle orada buluşmak istersen adresini vereyim."

Özel dersleri bir süre daha devam edecekti, öyle söyledi Morris. Ama biraz zorlayacak olursa, pekâlâ onlara yetişebilirdi. Eğlenceli olacaktı.

"Ah Morris," dedi Marion Roberts. Duvara bir şeyler çiziyordu. "Gazetede seninle ilgili bir şeyler okudum. Ortadan kaybolan şu kızla beraber değil miydin sen? Neler olmuş?"

Geniş gülümsemesi trafik ışıklarını andıran makyajının altında yüzüne yayılmıştı, Morris'in özel hayatıyla ilgili bir şeyler keşfettiği için zevkten dört köşeydi haliyle. Halbuki Stan Marion'la mı yatmış, Pinnington'dan gelen kızla mı, yoksa acınası Simonetta'yı mı düzmüş, bunlar Morris'in hiç umurunda değildi. İster üçüyle birden yatsın, ister hiçbiriyle. Kesinlikle aldırmıyordu. Stan'in aşk maceralarından ona neydi? Oysa insanlar, bir kız arkadaşın olduğunu öğrenir öğrenmez, seni duvara mıhladıklarını falan zannediyorlardı. Morris bir keresinde cüzdanında annesinin fotoğrafını bulunca pek eğlenen sınıf arkadaşlarının etrafında dans edip, resmi ısrarla geri vermediklerini hatırladı.

"Hayır, gazeteler bayağı abartmış aslında. Uzun zaman önce kısa bir süre çıkmıştık, ama çoktandır görmedim. Nereden çıkardılarsa birlikte kaçtığımız senaryosunu yazmışlar."

Stan doğruldu. "Geçen gece durakta seninle gördüğüm kız değil herhalde?"

"Hayır, o başkasıydı," dedi Morris, kendi ses tonuna kulak vermeye çalışıyordu (inandırıcı mıydı?). Kimse eşofmanın sözünü etmese bari.

"Tam bir Kazanova!" Marion kıkırdadı, duvarda yarattığı rezaletin üstüne kırmızı bir çizgi çekiyordu. Allah cezasını versin. Morris öfkelenmişti, durduk yerde kızardığım hissetti. Böyle kızları midesi hiç kaldırmıyordu. Tanrı aşkına ne diye duvarı boyuyordu?

"Massimina cuma gecesi ortadan kaybolmuştu bile," diye ekleyip Stan'i izledi.

"Massimina demek? Yüksek sosyete hamuru. Massi-mini-mina! Zengin mi?"

"Oldukça."

"Vay, işte bu çok acayip, ahbap. Bahse girerim kaçırılmıştır ya da o tür bir şey işte."

"Buna hiç şaşırmam," dedi Morris sertçe.

"O cümlede geniş zaman kullanman tuhaf," Marion bilmeden imdadına yetişmişti, "ben öğrencilerime hep 'şaşırmazdım' diye öğretiyorum. Yani..."

Stan, göz kırpıp sakalını kaşıyarak, "Şu öbür yavruyu yanında getirecek misin peki?" diye sordu. "Ne kadar kalabalık olursak, o kadar eğleniriz."

Morris duraksadı. Hâlâ ne yapacağına dair kesin bir fikri yoktu. Haydi kendisi neyse, ya Massimina. Onu bir şekilde meşgul etmesi gerekiyordu elbette.

"Bakalım evden uzaklaşabilecek mi," dedi. "Anne baba sorunu var."

Stan halden anlar bir tavırla sırıttı. "Bu makarnacıların hepsi aynı. Varsa yoksa aile. Kaçacak yer yok. Bana sorarsan çoğu kaçırılmaya can atıyordur."

"Ya, öyle," dedi Morris.

Yarım saat sonra İngilizce kursunun müdürünü derin öğle uykusundan uyandırmış, adamı geçen ayın çekini yazmaya ve alacağının elli binini nakit olarak ödemeye ikna etmişti. Morris polisle çoktan görüştüğünü anlattı, kırmızı suratlı Horace Rolandson –belli ki pazar ziyafetinin sarhoşluğundan ayılamamıştı henüz– içinin rahatladığını söyledi, şu an bir skandalı kaldıracak hali yoktu. Rolandson, hâlâ sömürgeci zihniyetiyle yaşayan eski tarz göçmenlerin nesilleri hızla tükenen son temsilcilerindendi, İtalyancasını kulak tırmalayıcı Yorkshire aksanından kurtarmayı asla başaramamıştı, köhne okulunun ve senelerce evvel beraberinde getirdiği 1950'lerin yabancı dil eğitimi teorisinin gölgesin-

de yaşıyor ya da yavaş yavaş ölüyordu. Şişman avcunun içinde Morris'in elini kavrayıp sıktı.

"Gelecek sömestr görüşürüz evlat, ha?" odanın tozlu havasına cin kokan nefesini üfleyerek Morris'i uğurladı.

Üçü çeyrek geçe Morris tekrar otobüs durağındaydı, sıcak havanın verdiği bitkinlikle aşırı coşku karışımı bir şeyler hissediyordu. Eve vardığında saat neredeyse dörde çeyrek vardı, tavan arasındaki valizden Massimina'nın kendisine yazdığı mektubu bulup çıkardıktan sonra, tekrar otobüse yollandı. Mektubu, Müfettiş Marangoni'ye yazdığı, birkaç gün içerisinde arayacağına söz veren bir notla birlikte Verona'daki merkez *Questura*'ya bıraktı. Nihayet beş buçuk trenini yakalayabilirdi artık. İki saat gecikmeli dönüyordu, ama ne yapsaydı yani? Kız bekleyecekti.

9

Bütün mesele yaratıcılıktı. Önemli olan ve sonunda her şeyi affettirecek olan buydu. Olayın dâhiyaneliği. Dünyevi mallarının birazını feda etmek canlarını yakmazdı değil mi? Müfettiş bile az çok aynı fikirdeydi. Aslında yaran bile dokunabilirdi. Çocuklarını yetiştirme tarzını, onlara karşı davranışlarını düşündüğünde (Morris'e karşı davranışına değinmeyelim bile) Signora'nın bir nebze vicdan azabı hissetmesi yeter de artardı.

Paranın onda birini hayır kurumlarına bağışlayacaktı zaten. Bir gün hikâyesini gazetelere satacak olursa, bu şık görünecekti. Adam kaçıran haydut ganimetin aşar vergisini ödüyor. Yok canım, işin gerçeği, o verici bir insandı, yeter ki verecek bir şeyi olsun.

Morris fidye mektubuna kuaförde başladı. Mühim olan mektubu hakkını vererek yazmaktı. Her bakımdan. Paranın tutarını doğru ayarlamalıydı, dişe dokunur bir meblağ olmalıydı ki bir işe yarasın ve inandırıcı olsun, ama aynı zamanda makul olmalıydı ki hemen ödenebilsin, kızın ailesi veryansın edip polise koşmasın. Doğal olarak, mektubu onlara polisin haberi olmayacak şekilde ulaştırması gerekecekti. Polis Trevisan'ların mektuplarını

tarıyordu şüphesiz. Bu sorun yaratacaktı. Sonra, teslimat şekli konusunda da isabetli bir seçim yapmalıydı. Herhangi bir müdahaleye kesinlikle mahal vermeyecek bir yöntem bulmalıydı. Doğru tonlamayı da tutturmalıydı: Hem korkutucu hem güven verici, otoriter. İhtiyaç duyulan şey bir sanat eseriydi yani (aslında hep böyledir, baba, kalabalığın içinde sivrilmek istiyorsan).

Morris başını kaldırıp Massimina'ya bakınca, kız oturduğu kuaför koltuğundan ona gülümsedi, orta yaşlı bir kadın makasını hamaratça saçlarında gezdiriyordu. Morris'in ısrarı üzerine, Massimina saçlarını kestiriyor, perma yaptırıyor ve kına yakıtıyordu. Böyle çok daha çekici olacağını söylemişti, daha havalı, daha az çocuksu; hem yaz sıcağında da ferah olacaktı, fena mı? Kişilik değişimi gibi bir şeydi saç kestirmek, yepyeni, özgür bir insan gibi hissedecekti, annesinden bağımsız – hiç şüphesiz, kadın saç kestirme fikrine topları karşıydı. Doğrusu da buydu zaten. Saçları bir kızın gururu ve övünç kaynağıdır. Massimina'yı saçlarını kestirmeye ikna ettiğine inanası gelmiyordu doğrusu. Kendini suçlu hissettiği tek bir konu varsa, o da buydu zaten. Estetik bir suç işlemişti.

Gümüş kaplama tükenmezkalemiyle bir şeyler çiziktirirken Massimina onu izlemeye dalmıştı.

"Yine babana mı yazıyorsun?" diyerek gülümseyince çilli yanaklarında gamzeler oluştu. Morris sırf gösteriş olsun diye, geçtikleri her şehirden babasına bir kart atıyordu, Massimina da bu alışkanlığın onun nispeten daha sağlam karakter özelliklerinden biri olduğunu, dolayısıyla teşvik edilmesi gerektiğini hissetmişti besbelli. O da ailesine kart yazıyordu, ama her iki kartı da postaya veren hep Morris oluyordu.

"Babamı yaz sonunda buraya davet etmeyi düşünüyordum, havalar daha serinken, Eylül gibi gelirse sıcağa dayanabilir."

"*Meraviglioso*, Morrees. Onunla tanışmayı çok isterim."

"O zamana kadar Verona'daki daireme dönmüş oluruz, onu oturma odasında yatırabiliriz."

"*Ottimo!*" Bir parıldayıp bir sönen makasın altında yüzü kızarmıştı. Babası oturma odasında uyuyacağına göre, onların da ya-

tak odasında aynı yatakta olacaklarını düşünüyordu hiç şüphesiz. Evlenmiş, hatta yavruluyor olacaklardı. Ağustosun onunda on sekiz yaşına basıyordu. On dokuzundan önce anne olmayı bekliyordu herhalde. Bir şey daha söylemek için ağzını açtıysa da o sırada kuaför başını tutup nazikçe öne doğru eğdiği için, bakışlarını çevirmek zorunda kaldı.

SEVGİLİ AZAP KUŞLARI, diyerek cüretkâr bir giriş yaptı Morris. Kızın görmesi tehlikesine karşı müsveddeyi İngilizce yazıyordu. Babasına yazıyor olması gerekmiyor muydu zaten? Yabancı dillere istidadı göz önüne alınırsa, Massimina'nın anlamaya gayret göstermesi düşünülemezdi. SEVGİLİ AZAP KUŞLARI, KAYIP KÜÇÜĞÜNÜZÜN FİYATI NEDİR BAKALIM? AÇIKÇASI BÖYLESİNE ENFES, LEZİZ BİR GENÇ YARATIK İÇİN TEMİZ BİR *MILIARDO* HİÇ DE FAZLA SAYILMAZ – ŞU AN ONUN GÜZELİM YÜZÜNÜ SEYREDİYORUM, UZUN SAÇLARI EŞSİZ DOĞRUSU! (Zarfın içine bir buklesini koyacaktı –ne fikir ama– yerden bir tutam almak için çabucak eğildi. Doğrulduğunda aynada bir an kızla göz göze gelince, esmer saç tutamını dudaklarına götürüp öpmek zorunda kaldı. Massimina gülümsedi. Aşk ne tatlıydı, değil mi?)

TAM TAMINA BİR MİLYAR, UCUZ BİR FİYAT ASLINDA. FAKAT BURADAKİ YANDAŞLARIM SİZİN GİBİ AKLI SIRF PARAYA ÇALIŞAN İNSANLARA CÜZİ BİR İNDİRİM YAPMAM İÇİN BENİ İKNA ETTİLER. (Kendisi o kadar nazik ve resmi davranmışken arkasından iş çevirip Morris'i soruşturmak ne demekmiş öğretecekti o mendeburlara. Şu ayakta duramayan büyükanne kocakarısının koluna bile girmişti, daha ne yapsındı yani?) TESLİMATTA HİZLİ VE DÜRÜST DAVRANMANIZ ŞARTIYLA TAM SEKİZ YÜZ MİLYON LİRETE -800.000.000- ANLAŞMAYA HAZIRIZ. BİR NUMARAYA KALKIŞMAYIN. İŞİN İÇİNE POLİSİ KARIŞTIRMAK YA DA BİR TUZAK KURMAK FAZLACA CANİMİZİ SIKMAKTAN BAŞKA BİR İŞE YARAMAYACAK, HER İKİ TARAFIN DA YAKİNDAN TANIDIĞI BİRİSİ İÇİN ÖLÜMCÜL DİYEBİLECEĞİMİZ SONUÇLAR DOĞURACAKTIR. (NEHİRLERİN DİBİNİ Mİ TARAMAK İSTERSİNİZ? ÇÖPLÜKLERDE SÜRÜNMEK Mİ? KARAYOLU KÖPRÜLERİNİN ALTINDAKİ NAYLON TORBAYA SARILMIŞ KOLLAR, BACAKLAR MI İLGİNİZ ÇEKER? NE DERSİNİZ?) AİLE İÇİNDE, ARKA-

DAŞLAR ARASINDA SEKİZ YÜZ MİLYONU TOPARLAMAK ZOR OLMAYACAKTIR. ARKASI SAĞLAM ONCA EŞ DOST. [Hepi topu dört yüz bin sterlin. Belki yetmezdi bile.] PARA EN FAZLA 50.000 LİRETLİK BANKNOTLAR HALİNDE HAZIRLANACAK. KULLANILMIŞ OLMALARINA DİKKAT EDİLECEK.

Morris bir an arkasına yaslanıp oturdu, aynada Massimina'nın yüzünü seyrederken sekiz yüz milyonu elli bine bölmeye çalıştı. Tanrım, ne saçma bir para birimi. Sıfırları sil. Sekiz yüz bini elliye bölmek gibi. Ya da seksen bini beşe. On altı bin. Morris on altı bin adet banknotu hayalinde canlandırmaya çalıştı. Bayağı büyük bir yığın olacaktı, orası kesin. Nereye konurdu ki? Mamafih böyle bir tek vurgun. Tek bir tane, ah Tanrım, dikkatli yatırımlarla ömür boyu rahattın; sanatla, keyifle geçecek bir hayat. Bu işten yüz akıyla çıkarsa, kitap bile yazardı belki. Nasıl da güven pompalardı insana kim bilir! Böyle bir şeyden sonra, imkânsızı başarırdın artık. Akıllı babanın akılsız oğlu kimmiş sonunda gösterecekti babasına, Morris Duckworth geri dönüp ihtiyara Ealing'de modern bir dubleks alınca anlaşılacaktı her şey. Üstüne bir de kitap yayınlatacaktı. *Hücum Edilecek Kale* koyacaktı adını. Sonra da, artık paraya ihtiyacı olmayacağına göre, hayır işlerine bulaşacaktı: çocuk yurtları, saygı uyandıracak türden şeyler, ve...

"Morri!" Kız, başında bir havluyla saç kurutma makinesinin altına transfer oluyordu. "Ne diye öyle büyük harflerle yazıyorsun?" Saçları havluya sarılıyken, yüzünün, küçük bir orman cinini andıran afacan, toparlak bir görüntüsü vardı; gözleri daha parlak, daha koyu, burnu daha sivri, yanakları daha topluydu sanki.

Morris bir an yüzüne kan hücum ettiğini hissetti. "Babamın –eee– gözleri iyi görmüyor. Normal yazının iki satırdan fazlasını takip edemez," diye çabucak ekledi, gönderdiği kartpostallardaki karınca duası gibi yazılar gelmişti aklına.

"Ona benden bahsediyor musun?"

"*Naturalmente.*"*

"Ne diyorsun peki? Haydi. Tercüme et."

*Elbette. –ç.n.

Ama saç kurutucusu seslerini bastırıyordu, böylece Morris işine geri dönebildi.

... EN FAZLA 50.000 LİRETLİK BANKNOTLAR HALİNDE HAZIRLANACAK, KULLANILMIŞ OLMALARINA DİKKAT EDİLECEK. KAHVERENGİ PAKET KÂĞIDINA SARILARAK... Hayır, hayır, bu korkunçtu işte. Kahverengi kâğıt olayı korkunçtu. Bayat numara. Dehasının burada ışıması gerekecekti. Mesele, denetlenmesi mümkün olmayan bir şey bulmaktı. Hareket halinde olan bir şey mesela?

Morris bakışlarını yer yer gölgeli kuaför salonuna çevirip Massimina'nın kırpılmış uzun saçlarının serildiği karo kaplı döşemeye baktı. Loş ışıkta, katledilmiş siyah ve altın ışıltılı o güzelim saç telleri. Parayı nereye bıraktırmalıydı? Nereye? Nereye? Adam kaçırma senaryolarını suya düşüren fidye düzenlemeleri olurdu hep. İzlediği filmlerde teslimatı yapacak kişi bir telefon kulübesine gidiyor, o sırada yakındaki bir köprünün altında duran rehineci onu arayarak başka bir telefon kulübesine gitmesini söylüyordu falan... Ama Morris tek başına o kadarını kotaramazdı. Yanında Massimina varken yapamazdı. Kaleminin ucunu emerek, gözlerini kaldırdığında, halen gülümseyen kız, kurutucu başlığının altından ona öpücükler gönderdi. O da yarım yamalak gülümsedi. Güven telkin eden, "harika görüneceksin" diyen bir gülümseme. Ve birden ilham geldi.

PARA KÂĞIDA SARILDIKTAN SONRA, KAHVERENGİ SIRADAN BİR SEYAHAT ÇANTASINA, İTİNAYLA KATLANMIŞ KIYAFETLERİN ALTINA YERLEŞTİRİLECEK. ÇANTANIN FERMUARI KAPALI OLACAK, O KADAR. KİLİT, BOMBA TÜRÜ NUMARALAR YOK. ÇANTAYI İLK AÇAN MASSIMINA OLACAK. SEYAHAT ÇANTASINI MILANO'DAN SAAT ...'DA AYRILAN (tarifeye bakıp, bir tarih belirlemesi gerekecekti, bu da mektubu ne zaman postalayacağına bağlıydı tabii) MILANO-PALERMO EKSPRESİNİN EN ÖNDEKİ BİRİNCİ SINIF KOMPARTIMANININ ÜST BAGAJ BÖLMESİNE YERLEŞTİRECEKSİNİZ. KOMPARTIMANI VE TRENİ DERHAL TERK EDECEKSİNİZ. AKSİ TAKDİRDE KIYMETLİ KÜÇÜĞÜMÜZ ASLA ÖZGÜRLÜĞÜNE KAVUŞAMAYABİLİR.

İnsan bunları yazarken zalimce davrandığını hissediyordu ama fidye mektubu başka nasıl yazılırdı ki?

İKİNCİ BİR FIRSAT VERİLMEYECEK, ANLAŞILDI MI? BENDEN BİR MEKTUP DAHA ALMAYACAKSINIZ. [Hayır. Benden değil. Bizden.] BİZDEN BİR MEKTUP DAHA ALMAYACAKSINIZ. ALACAĞINIZ YALNIZCA KIZINIZ OLACAK. ÖLÜ YA DA DİRİ. SEÇİM SİZİN.

Morris bir an Massimina'yı, babasına yazdığı mektubun altına imzasını atmaya ikna edip, sonra da imzayı İtalyanca yazıp hazır edeceği gerçek fidye mektubunun altına yapıştırabilir mi diye düşündü. Kızı elinde tuttuğunu ve hayatta olduğunu göstermek için. Ama bu fazla alengirli olacaktı. Neden asıl mektubu imzalatmadığını öğrenmek isteyeceklerdi. Bunun üzerine kendi imzalamaya karar verdi. *I VENDICATORI DELLA POVERTÀ.** Hoş bir tınısı vardı bunun. Esrarengiz, hafif terörizm kokan. Mükemmel bir hedef şaşırtmaca. Sonra birden aklına başka bir fikir geldi.

MASSIMINA'NIN YANIMDA VE HAYATTA OLDUĞUNU KANITLAMAK İÇİN, SADECE ONUN BİLEBİLECEĞİ BİR ŞEYİ AÇIKLAMASINI İSTEDİM. BANA ANLATTIĞINA GÖRE SIGNORA MAMMA SENELERDİR ÇEKTİĞİ BİR MESANE PROBLEMİ YÜZÜNDEN HER GECE EN AZ BEŞ KERE KALKIP İŞEMEYE GİDERMİŞ. DOKTORU VE AİLESİNDEN BAŞKA KİMSE BUNU BİLMİYOR.

Mektubu basına gösterme arzularını bu kesin söndürdü işte.

"Kırk beş bin liret," diye bildirdi kuaför, gülümsemesinde manifetinden memnun bir hal vardı. Morris, daha önce Gregorio'nun bronzluğu konusunda nasıl yanılmışsa, Massimina'nın saçında da o denli yanılmıştı. Kısa kesimli, iri dalgalı kınalı saçlarıyla muhteşem görünüyor, gözünün önüne düşen uzun bir bukle de ona seksi bir hava veriyordu. Yüzünün yuvarlıklığı ortaya çıkmıştı evet, ama o yüz canlılık kazanmıştı, kulaklarıysa adeta birer küçük inciydiler. Böyle olacağını kim tahmin ederdi? Kısacası, bu beklenmedik bir gelişmeydi. En kötüsünden korkmuş, birlikte görünmekten utanacağı biçimsiz, kokoş bir tip getirmişti aklına. Ama kaşlar konusunda isabetli karar vermişti doğrusu. Yay gibi alınmış kaşlar kızın yüzündeki çocuksuluğu yok etmiş, hatta ona sofistike bir hava vermişti. Fakat renkler ve zevkler bir yana, asıl önemli olan, neredeyse tanınmayacak hale gelmiş olmasıydı.

*Yoksulluk intikamcıları. —ç.n.

"Ne kadar pahalıymış, Morri!" diyerek somurttu. Kuaför salonundan çıkıp fırın sıcağına adım atmışlardı, Rimini'nin uzun beyaz kumsalı önlerinde uzanıyordu.

"Ama harika görünüyorsun!" (olağanüstü değişik) diye haykırdı Morris. Ani bir coşkuyla eğilip kızın dudaklarının kenarına kocaman bir öpücük yapıştırdı. Üstelik bu hoşuna da gitti.

"Morri!" Koynuna sokulup ince parmaklarını göğsünde aşağı yukarı gezdirirken, "Farkında mısın bunu ilk defa yapıyorsun!" dedi.

"Hayır!"

"Bazen beni gerçekten sevip sevmediğini merak ediyorum, o kadar mesafelisin ki." Yeniden somurtuverdi – aslında böyle bir şeyi merak ettiği falan yoktu. Ona ebediyen sahip olduğunu düşünüyordu. (Annesine yazdığı o mahcup mektuba ne demeli?) Surat asması parlak bir vitrin bulamadığındandı kısmen, yeni saçıyla nasıl durduğuna bakmak istiyordu. Kendini beğenmişliği galip gelmişti. Ama nedense bu onu daha da hoş kılıyordu!

"Sonradan pişmanlık duyabileceğin bir şeye zorluyormuşum gibi hissetmeni istemiyorum." Morris'in cevabı hazırdı. "Hem sonra, ben İngilizim biliyorsun. İngilizlerin nasıl oldukları malum." (Fransız falan olsaydı kızı nasıl ikna edecekti, Tanrı bilir!)

"*Come sei comico*, Morri," diyordu Massimina. "*Come sei comico! Ti amo sai*,"* ve kol kola girip, taş merdivenlerden cayır cayır yanan kumlara indiler, oradan da kaleydoskopu andıran renkleriyle plaj şemsiyelerinin arasından kendilerine yol açarak ilerlediler. Morris'i endişelendiren tek şey, üstsüz güneşlenen bunca kadını görünce, Massimina'nın da aynı şeye kalkışmasıydı. Son zamanlarda hayret verici bir maceraperestlik sergilemeye başlamıştı (evden kaçmıştı, saçını kestirmişti, daha ne olsun), o memelerle üstsüz güneşlenmesinin yaratacağı ilgi Morris'in ihtiyacı olan son şeydi.

*"Ne kadar komiksin! Seni seviyorum." –ç.n.

10

Morris'in Vicenza'ya dönüşünün sabahında, alışverişe çıkıp Massimina'ya yeni kıyafetler almışlardı. Massimina inat etmiş, bu yüzden ilk büyük tartışmalarını yaşamışlardı. Üstü kapalı geçmeyen her türlü çatışma Morris için o kadar rahatsız ediciydi ki, kızın isteğine boyun eğmeye dünden razıydı, ne var ki kırmızı eşofman fazla göze batıyordu. Sonunda kıyafetleri kendi parasıyla almayı teklif edince (cömert olan kimmiş görsün bakalım. Git de o şüpheci annene bunları anlat) Massimina kıpkırmızı olup gözyaşlarına boğulmuştu.

"Bir kere, hava eşofman giyilmeyecek kadar sıcak. Hem ben seni seviyorum Mimi, güzel görünmeni istiyorum." Kendini beğenmişlik damarı sihirli anahtardı. "Her tarafını kapatan şu şekilsiz şeyin içinde görmeyeyim seni. Eşofmanla nasıl kadınsı görünebilirsin? Hem sonra, şunu yıkayıp kurutacaksın diye günün yarısını içerde geçirmeni istemiyorum." (Aslında tek avantajı da buydu. Böylece bir iki iş halledebiliyor, kızın telefon açamayacağını, mektup atamayacağını, gazetede bir şey okumayacağını bildiğinden içi rahat dışarı çıkıyordu.)

Massimina tartışmayı kaybetmişti, ama etraftaki şık ve pahalı dükkânlardansa, büyük perakende mağazası UPIM'e gitmekte ıs-

rar etti; parayı kendisi ödeyecek olduğundan Morris nezaket gösterip kabul etti. Ama sonunda ellerinde gömlekler ve bluzlarla kasaya yanaştıklarında, Morris'in ödemesini söz konusu bile etmeden, tüm parayı Massimina uçlandı, tamı tamına iki yüz bin liret. Kasiyerin parmakları tuşların üzerinde ustaca dans ederken, Massimina uzanıp Morris'i boynundan öptü.

Ne kadar güzel bir şey söylemişti, Massimina fısıldıyordu, hani onu güzel görmek istemesi konusunda, hem haklıydı da. Ama çalışıp didinerek kazandığı parasını ne diye onun için harcayacaktı, özellikle kendisinin sahip olduğu her şeyi ona ailesi vermişken. Morris bile daha doğru konuşamazdı. Yine de o an biraz suçlu hissetti ve iki çift ayakkabı satın almakta ısrar etti (hâlâ UPIM'delerdi tabii). Ayakkabıları seçmek hoşuna gitmişti. Şu kırmızı çift, inci grisi etekle iyi giderdi. Hayır, topuklu değil, onlar çoktan demode olmuştu; topuksuz, açık ayakkabılar. Estetik onun konusuydu sonuçta, her giydiği yakışan bir kadını giydirmek de zevkliydi. Kızın yüzünü gayet usturuplu bir şekilde gizleyen geniş kenarlıklı hasır şapkayı da almakta ısrar etti. Bu harcamadan sonra, süpermarket mozzarellası, ekmek ve ucuz Merlot şarabından oluşan ekonomik bir yemeğe razı gelmek zorundaydı elbette.

Açık konuşmak gerekirse o ilk gün, Verona seyahatini ve tüm gemilerin yakılmasını izleyen ilk yirmi dört saat, Morris başından büyük işlere kalkışmış olmaktan korkmuştu, iki dakikada bir arkasını kolladığını, ne zaman polis arabası görse ürperdiğini fark etmişti. Öğleyi bulmadan kızın sırtından eşofmanları çıkarmış olmasına rağmen, bütün öğleden sonrayı sinirden soğuk terler dökerek geçirip üstüne bir de ishal olmuş, önünden geçtikleri her kafeye girip, bir şey ısmarlamadan tuvaleti kullanmak zorunda kalmıştı ve bundan nefret etmişti, özellikle de Massimina'yı serbest ve tehlikeli bir vaziyette dışarıda bir başına bırakmak zorunda kaldığı için.

Bir keresinde dışarı çıktığında, onun kaldırımda biriyle konuştuğunu görmüş, sonunda faka bastığını, kızın bir arkadaşına, bir tanıdığına rastladığını düşünmüştü, bu her şeyi mahvederdi.

Neyse ki Bazilika'mn yolunu soran Amerikalı bir askerden başkası değildi. Massimina, Morris'ten öğrendiği kırık dökük İngilizcesiyle ona cevap vermeye çalışıyordu. Morris, durumu kavrayınca adamı derhal sepetlemişti.

Şehri zerre kadar bilmediği halde "önce sağa sap, sonra sola sap, sonra tekrar sağa, sonra da dümdüz devam et ahbap," diyerek, Massimina'yı kolundan tuttuğu gibi oradan uzaklaştırdı. Hafiflemiş midesi bomboş, bağırsaklarıysa İngiliz baharı kadar güvenilmezdi.

"Amma kıskançsın," dedi kız memnun memnun. Anlaşılan çok eğleniyor, bir gece önce Morris'in verdiği kötü haberleri, Trevisan'larda kötü karşılanmasını, annesinin sert tepkisini vs fazla takmamış görünüyordu. Şimdi de dondurma diye tuttunmuştu, *stracciatella, amaretto ve bacio* ("*Bacio, Morri*"). Morris'in kolunu omuzlarına dolamasını istiyor, sinemaya gitmek istiyor, manikür yaptırmak istiyordu.

"Ah, Morri, n'olurdu her şey bu kadar pahalı olmasaydı!" Kızın mutluluğu arttıkça, onca kafeye ishal olduğu için girip iğrenç lağım çukurlarına bağırsaklarını boşalttığını açıklaması zorlaşıyordu. Hepsi kızın yüzündendi zaten (şimdi bir de kaşıntısı tutmuştu), cimrice uygulamakta ısrar ettiği korkunç diyetti sebebi, ama Massimina gülüp, olayların iyi tarafını görmeye çalışmasını söyledi. Hatta bir de hanım hanımcık bir pirouette yaptı, bunun üzerine, aldıkları yeşil pilili etek yelpaze gibi açılmış, bacaklarını görmek isteyen erkekler dönüp bakmışlardı. Morris kolunu sıkıca kızın omuzlarına sardı. Kızın kalçalarının kendi kalçalarına sürtünmesinden hoşlanmıyor değildi. Her halü kârda pirouette türünden şeylerin yaratacağı ilgiden sakınsalar iyi olacaktı.

Akşam bastırdığında, siniri ve mide bulantısı geçmişti bile. Sanki önceleri gemi tutuyordu da şimdi fırtınalı denize alışmıştı. Yemekten sonra, kızın annesine yazdığı yeni mektubu (hiç şüphesiz ilk mektubunun kötü tepki almasına, Morris'in o şekilde evden atılmasına içerlediğini söylüyordu bu sefer) postalayacağına söz vererek çıkıp, Giardino Salvi ile Corso Andrea'nın köşesinde mektubu yırtıp atarken kendine güveni sonsuzdu.

Şu parklar, bahçeler alacakaranlıkta ne kadar da zarif görünüyorlardı! Sıçrayan sularla ıslanan heykeller ve servi kokularıyla ne kadar klasik, ne kadar İtalyandılar! Şu an kendine güveni sonsuz, sonsuzdu. Büyükanneye özel bir kart atmasını söylemeliydi, şifa dileklerini ileten bir şey, bu gerçekten hoş bir davranış olurdu. İhtiyarcık şimdiye kadar çoktan ölmüştü herhalde, en azından artık Massimina için endişelenmeyecekti (bazen Morris müthiş merhametli olabiliyordu!), olsun, ona kart atmak Mimi'yi yüreklendirirdi. Vicenza gibi kötü planlanmış bir şehirde posta kutusu bulmanın epey vakit alacağını hesap eden Morris, bu zamanı hediyelik eşya ve gazete de satan bir tütün dükkânında şifa dilekleri içeren kartlara bakmakla geçirip, üzerinde tepeden tırnağa sargılar içinde bir adam karikatürü olan sözümona komik bir taneyi seçti.

Pek çok şey lehine işliyordu. Farkına vardığı gerçek buydu. Kızın en ucuz pansiyonda kalmaktaki ısrarı, mesela; böylece kimlik göstermemek çok daha kolaylaşmıştı. Tek yapman gereken, kaybettiğini ya da çaldırdığım söylemekti – kimse *kızın* pasaportunu istemeyecekti elbette. Kadına bir şey sorulmazdı. Latin görgüsü. Ve hikâyene inansalar da inanmasalar da, sonuçta hep kabul ediyorlardı, çünkü paraya ihtiyaçları vardı. Üstüne üstlük, iyi bir otelin aksine, ucuz pansiyonlarda ne televizyon vardı ne de radyo, böylelikle kızın kendisiyle ilgili bir habere rastgelme tehlikesi de ortadan kalkıyordu. Massimina'nın genelde gazeteyle işi olmazdı, hem sonra İtalya'nın bellibaşlı günlük gazeteleri bile temelde tek bir şehre dair yerel haberler yayımlar, ön sayfada ulusal haberlere, iç sayfalarda yerel olanlara yer verilirdi. Bu da bir Vicenza gazetesinin, hatta *Corriere della sera* veya *La Stampa* gibi yarı ulusal yayınların dahi, böyle önemsiz bir adam kaçırma hikâyesini basmalarını, en azından bir iki günden fazla yer vermelerini ihtimal dışı bırakıyordu. Ülke çok daha haris adam kaçırma vakalarıyla kaynamıyor muydu zaten; mafya, teroristler ve daha nice dramatik olaylar... Bunların yanında kendi küçük macerası bir çeşit pazar gezmesi gibi kalıyordu (zoraki bir keyif durumu söz konusuydu hakikaten). Üstelik genel se-

çimler de yaklaşmaktaydı. (Müfettiş Marangoni büyük ihtimalle bu vakayı iplemiyordu bile. İki kahve molası arası oyalanacak kırtasiye işinden ibaretti onun için.) Milyonda bir gerçekleşebilecek, eski bir tanıdığa rastlama ihtimali dışında, kendisini güvende kabul edebilirdi. Gözünü kızdan ayırma, eve telefon açmadığından, habersiz mektup yazmadığından emin ol, yeter. İşin en güzel tarafı, kimsenin canını yakmamış olmasıydı. Aksine, kıza hayatının eğlencesini yaşatıyordu. Hem de onu "kirletmeden." Caliban değildi o!

Morris pansiyonun karanlık merdivenlerini seke seke çıktı, bir ıslık tutturmuştu. Kafası meşguldü nihayet, meş-gul. Yüzde yüz dolu. Sıkıntı ve ırgatlık sona ermişti. Boş boş oturmaya, gecenin bir yarısı köpek havlamalarıyla uyanıp da kendi yaralarını deşmeye paydos. Hayır. (Şimdi olsa, köpeği öldürürdü zaten, bundan emindi – oraya geri dönecek olsa, havlu atmak ne demek, havluyu ancak köpeğin leşine atardı. Gıkını çıkarmadan acı çekme günleri geride kalmıştı artık.)

"Bakıyorum, birinin keyfi yerinde!" dedi Massimina. İnci grisi eteği, kırmızı tişörtü ve kırmızı ayakkabıları deniyordu.

Islık çalmayı bıraktı. "Peki neden dersin?" (O gülümseme olmaz, hiç hoş değil.)

"Çünkü benimlesin, o yüzden herhalde."

Bunda bir gerçeklik payı yok değildi.

"Harika görünüyorsun."

"Teşekkür ederim Morri," sonra sesinde yeni bir tonla, "Sana çok teşekkür ederim."

"Ne için? Harika göründüğünü söyledim diye mi?"

"Hayır, hayır, bütün bunlar, kıyafetler için."

"Parasını sen verdin, *cara*, ben değil."

"Ama sensiz hayatta yapamazdım. Anlıyor musun? Cesaret edemezdim. Daha önce annem olmadan kıyafet almadım hiç," deyip o küçük pirouettelerinden birini yaptı, iki koluyla yukarı uzanıp, külodu açığa çıkana kadar kendi etrafında döndü. Doğrusu, Morris işlerin daha da zorlaşmayacağını umuyordu.

"Morriiis?"

"Evet?"

"Biliyor musun? Şu son birkaç günde hayatımda hiç uyumadığım kadar iyi uyudum."

"Öyle mi? Ne güzel."

"O kadar gevşemiş hissediyorum ki."

Morris, bir an sonra, sırf hasetinden buna cevap vermediğini fark etti. Vermeyecekti de.

"Gerçekten. Annemle uyumak zorunda olmanın ne kadar korkunç olduğunu tahmin edemezsin."

"Tahayyül edebiliyorum."

Tam da geceyi Signora Trevisan'la birlikte geçirmenin tatsız yanlarını –iki'de bir tuvalete gidip gelmeleri, horlaması (ya osurması? Morris merak etmişti)– anlatmaya koyulmuştu ki, birden Morris'in aklına bir soru geldi, "Peki sen hiç kâbus görmez misin?"

Kelimeler ağzından dökülür dökülmez, bastırılmış günah çıkarma içgüdüsüne boyun eğdiğinin farkına vardı – aslında kendi düş dünyasının ıstıraplarından bahsetmenin yollarını arıyordu. Bunu fark etmesiyle, başka bir gerçeğin bilincine varması bir oldu: Hayır, evvelki gece gördüğü rüyaların dehşetinden asla söz açmamalıydı mesela. O şiddet! Rüyaları ansızın nasıl da fenalaşmıştı. Hiç bu kadar kötüsünü hatırlamıyordu. Yattığı yer yüzünden olabilirdi gerçi! Doğruyu söylemek gerekirse, yerde, incecik yorganların üzerinde yatmaktan sıkılmaya başlamıştı artık.

Massimina parmaklarını Morris'in saçlarına soktu, kızın sevgisini gösterirkenki çekincesiz yalınlığı, tüm bedenini uyaran bir elektrik şoku etkisi yapıyordu.

"Ara sıra kâbus görürüm. Sen de dün gece uykunda kahkahalarla gülüyordun nedense."

Gülüyordu demek. Mümkün müydü bu?

Yeter ki *konuşmasın*.

"Morriiis," dedi tekrar, her şeyden ve hiçbir şeyden bahsedecekmiş gibi. Morris, istirahat ediyor numarasına yatıp gözlerini kapadı.

Rimini'deki plajda sereserpe uzanmışlardı, Morris bir şemsiyenin, Massimina ise bir metre kadar ötede, güneşin altındaydı.

Morris, bembeyaz İngiliz teninden utanıyordu biraz. Doğru dürüst güneşlenmeyeli seneler olmuştu, o yüzden cildini korumak için, dizlere kadar inen şu bermuda şortlardan almıştı. Massimina yeşil-beyaz tek parça bir mayo giyiyordu, Morris bunun tam ona göre olduğunda ısrar etmişti (böylece üstsüz güneşlenme sorununu da halletmiş oluyordu), yeni saç şeklini korumak için de sarı bir bone takıyordu.

Kumsal, güneşin altında titrek ışıklarla parıldıyor, plaj şemsiyeleriyle şezlonglara üşüşmüş "güzel ve çirkin" kalabalığı gülüşüp gevezelik ediyor, zaman zaman aralarından birisi kalabalıktan ayrılıp kendini Adriyatik'in durgun ve ılık sularına bırakıyordu. Kuvvetli bir hindistancevizi yağı kokusu esintisiz havada salınıyordu; başlarının üzerinde çift kanatlı bir uçak Crodino reklamı yapan bir flamayı çekiyor, ihtiyar adamlar kara güneş gözlüklerinin ardından kızları kesiyorlardı. Burada bir rehine aramak kimin aklına gelirdi? Bu zevk düşkünleri ve özgür ruhlar arasında?

"Hem, sabah yediden sonra kalkmanın günah olduğunda ısrar eden biriyle," diyerek tekrar başlamıştı Massimina, "nasıl uyku keyfi yapabilirsin ki? Yani, biliyorum, ben de Katoliğim, ama pazar sabahları biraz yatakta kalmanın ne zararı olabilir?"

"Aklıma gelmişken, geçen hafta pazar ayinini kaçırdığım için üzgünüm," dedi Morris. "Bilseydim eşofmanımı hayatta ıslamazdım."

Massimina güldü. (Aaaa halinden gayet memnundu, öyle değil mi? Eveeet öyle.) "Eminim Tanrı bunu mesele etmemiştir. Eminim o yalnızca kuralları, yasakları takan başöğretmen kılıklı biri değildir. Yüreğimin derinliklerinde neler hissettiğimi biliyor ya, yeter."

Sonuçta Protestandı demek, mukaddes bir Romalı değildi. Şimdi bir de, yürecikleri rahat olduktan sonra, yatmalarında bir sakınca olmayacağını söylerse hiç şaşırmayacaktı.

Bir süre ses çıkarmadan oturduktan sonra Massimina ona ailesi hakkında bir soru sorunca, Morris hiç sebepsiz yere, on dört yaşındayken annesinin bir trafik kazasında nasıl öldüğünü anlattı. Bu olayı mükemmel bir serinkanlılıkla anlatmayı öğrenmişti,

yüzünün hiçbir kası gözle görünür şekilde oynamaz, gözleri kızarmazdı, bunun dinleyenler üzerinde büyük etki yarattığını bilirdi.

"Bir gün annem haftalık alışverişini minik pazar arabasına doldurmuş, süpermarketten dönerken, geri zekâlı bir kalp hastasının kullandığı bir araba kaldırıma çıktı ve onu Barclays Bankasının duvarına dayayıp ezdi." (Hepimiz şu veya bu bankanın duvarında ezilip gitmiyor muyduk sanki?)

Morris dirseğinin üzerinde doğrulup, kurumuş dudaklarını yaladı. Bu sıcakta dudak kremi almalı. Bir de deniz kenarındaydılar. Tuz insanın canına okuyordu.

"Sonra da babamla ben kaldık."

Bir anlık sessizliğin ardından, ne söyleyeceğini bilemeyen Massimina, "Ne tuhaf, sen anneni kaybetmişsin, ben babamı," dedi.

Sonra da: "Babanla tanışmayı çok isterim. Umarım buraya gelir. Çok cesur biri olmalı, öyle bir felaketin ardından yaşamına devam edebilmiş."

Ne yapacaktı yani, diye düşündü Morris. Kendini mi öldürseydi? Babası? Sonuçta her zaman yaptığı gibi sabah kalkıp yedi buçukta işe gidiyor, kantinde öğle yemeği yiyor, işten eve gelip bir şeyler atıştırıyor, sonra da kapanış saatine kadar pub'da dart oynuyordu. Annesi orada olmuş olmamış, ne fark ederdi ki? Ortadan kalkan bir engel olabilirdi ancak.

Onu gerçekten özleyen tek kişi vardı, Morris.

"Benden nefret ederdi," dedi Morris fazla düşünmeden.

"*Cosa, Morri?*"

"Babam işte. On altı yaşında çalışmaya başlamadım diye hakiki bir erkek olmadığımı söyler dururdu." Kimin bunları duymasında ne sakınca vardı? "Tüm vaktimi kitap okumaya ayırmam da kabahatti. Hakiki erkekler, çalışmak ve kadınlarla ilgili takıntıları vardı. Sürekli kendisinin sosyalist olduğundan dem vurur, sonra da herkesin sabahtan akşama, cam çıkana kadar çalışmasını isterdi, hem de kalbi yağ bağlamış bir kapitalist için (annesini öldüren adam mesela), sanki..."

Böyle anlattığın zaman, hiçbir şey ifade etmiyordu ki Doğru dürüst ifade edemiyordu bir türlü. Kasetlere konuşurken de beceremiyordu. Bir şeyler kaçıp gidiyordu hep. Sanki sorun bambaşka bir yerdeymiş gibi.

Massimina söyleyecek bir şey bulamamıştı tabii, bu da gayet doğaldı. Rehin tuttuğun kişiden seni rahatlatıp entelektüel bir sohbete girmesini bekleyemezdin herhalde. Ya da bütün kişilik problemlerini çözmesini. Bugüne kadar kimse bunu yapmamışken, şimdi bunu bekleyemezdi ya. Morris birden ağlamak üzere olduğunu hissetti.

Bir süre sessiz kalınca, Massimina, "Biraz annemle bana benziyor, hiçbir işe yaramayacağı onadayken, sürekli ders çalışmamı istemesine. Ancak sizde durum tam tersiymiş," dedi. Sonra da, "Morri, üzülme n'olur," diyerek ince, çıplak kolunu onun omuzlarına doladı, ısınmış tenleri sıcakta temas ederken Morris'i ağzının kenarından, dudaklarını ve dilini değdirerek öptü. Morris tuz tadı aldı.

"Ah Morri," diye fısıldadı, "Bundan böyle sınava girmeyeceğim için öyle memnunum ki!"

Kızı sürekli göz hapsinde tutma zorunluluğunun beraberinde getirdiği sorun, kendine ayıracak pek az zamanı kalmasıydı. Yapacak o kadar çok şey vardı ki! Massimina çok sıcakladığını, yine denize girmek istediğini söyleyince, Morris ona katılmak istemedi –çok sık suya girmeyi sevmediğini söyledi, cildi hassastı ya–, seyredeceğine söz vererek Massimina'yı yalnız başına gönderdi.

Kız kıyıdaki insan kalabalığının orasına doğru kulaç atmaya başlar başlamaz, kızın plaj çantasındaki minik makası alarak, *Panorama* dergisi üzerinde çalışmaya koyuldu, doğru kelimeleri buluyor, kesip, iki sayfanın kıvrımları arasına koyuyordu. Öyle kolay bir iş değildi bu. Lanet olsun, "sarılmış"ı bulamıyordu işte ne de "seyahat çantasını". "Fermuarlı" da yoktu, "üst bagaj bölmesi" de! Bir iki dergi daha alması gerekecekti. Veya tek tek harfleri birleştirip yapıştırabilirdi belki! O da çok vakit alırdı. Ancak anahtar kelime sabırdı zaten. Kesinlikle. Tek bir heceyi bile elle

yazmamalıydı. Yalnızca el yazısı tanınmasın diye değil, kelimeleri yapıştırarak hazırladığı mektuptaki karmaşa İtalyancasındaki olası aksaklıkları da örtecekti. Adresi yazmak için bir otelin resepsiyonundan bir daktilo ödünç alabilirdi belki. İş için olduğunu söyler, böylece elle yazmak zorunda kalmazdı. Mektubu Bobo'nun adresine gönderecekti. Trevisan'lannkine değil, böylelikle polisin müdahele etme riskini de ortadan kaldırmış oluyordu Bunu yapabilmek için Verona'nın telefon rehberini bulması gerekecekti (ya da çocuğa bir kart göndermesini teklif edebilirdi Massimina'ya), sonra da Milano-Palermo ekspresinin saatlerini öğrenmek için tren istasyonuna gitmesi ya da en azından telefon açması lazımdı. Hayır, istasyona gidip tarifeyi yazılı olarak görmesi daha iyi olurdu. Bu işin acelesi yoktu gerçi. Kesinlikle acele etmemeli, telaşa düşmemeli, eli ayağına dolaşmamalıydı. Nasılsa, zaman aleyhine işlemiyordu. Bu şekilde harcamaya devam ettikleri takdirde paraları bir aydan fazla idare ederdi. Öğleden sonra merkezdeki gazete bayilerinin birinden (istasyondan da olabilir, bir taşla iki kuş) Verona gazetesi *Arena*'yı satın alacaktı. İlk mektubunu dün almış olmalıydılar, bugün gazetelere çıkardı.

ADAM KAÇIRMA MI EŞEK ŞAKASI MI? MASSIMINA'NIN AKIBETİ KONUSUNDA ENDİŞE ARTIYOR. Buna benzer zırvalıklar işte. Yine de olayların ne kadarından haberdar olduklarını bilmesi gerekiyordu. Aslında sıradan bir adam kaçırma vakası olduğunu düşünmeleri, biraz da kendi yararına olurdu. Gazetelerin hep böbürlenerek anlattığı, kaçırılma olaylarına bakan şu özel ekipleri getirtecek, bu tür işlerle uğraşan bütün yeraltı çetelerine veya Trevisan'ların şu an mali çıkmaz içindeki olası düşmanlarına falan odaklanacaklar, bunlarla uğraşırken bu sefer gerçek bir ustaya, son derece özel bir şahsiyete çattıklarını fark edemeyeceklerdi. Verona'daki bütün metruk evleri arayacaklardı (mektubu oradan, şehirden postalamakla iyi etmişti), otellerde rehine aranmazdı ne de olsa, ucuz olanlarında bile. Zaten kızı tam anlamıyla "kaçırmış" sayılmazdı. Mektubu inkâr ettiği takdirde --onun gönderdiğini asla ispatlayamazlardı– aleyhinde kullanabilecekleri başka ne vardı ellerinde? Polise ve kızın ailesine söylenmiş bir

yalan. Hiçbir şey. Ortadan kaybolacak olsa, hayatta bunun için peşine düşmezlerdi.

"*Morri, ti presento Sandra. Ma che cosa stai facendo con...?*"*

"Ne?" Korkunç sıcağa rağmen birden tir tir titremeye başlamıştı. Özene bezene kesmekte olduğu sayfaların içine makası sokuşturdu. "Çocukken nasıl şekiller keserdik hatırlamaya çalışıyordum, ama bir türlü tutturamıyorum."

"Morriiis, Sandra; Sandra, Morriiis."

Morris ayağa kalkmıştı, sırtından, kalçalarından ter akıyordu. Bu kadın da kimdi? Uzun boy, kum rengi saçlar, bir kilometre öne fırlamış katır dişler ve derhal göze çarpan aristokrat bir burun. Eli otomatikman uzandı, bir yandan da yüzünü kırıştıran gülümsemenin şu alımlı gülümsemesi olduğunu ümit ediyordu. Tanrım, kızı iki dakika yalnız bıraktın mı gidip plajın yarısıyla arkadaş oluyordu. Sakın... tanıdığı biri olmasın.

"*Piacere*,"** demeyi becerebildi. Kadının eli denizden çıktığı için ıslaktı, kendisininkiyse terden yapış yapış. Mesafeli ve çekingen görünmeye çalışıyordu, bu genelde insanları soğuturdu. "*Scusi se sembro un po...*"†

Massimina kahkahalarla gülüyordu. "O İngiliz, Morri. Onun için gelip seninle tanışmasını istedim. O İngiliz!"

"Memnun oldum," dedi Morris, şimdi de ters davranıyordu. "Korkarım, yanlış anlamışım."

Kadın Massimina'ya duşların yerini sormuştu. (Neden herkes bu aptal kıza bir şeyler sorup duruyordu? Kimsenin Morris'e bir şey sorduğu yoktu.) Massimina da onu alıp kumsalın diğer ucuna kadar götürmüş, yüz liretlik jetonu paylaşıp, aynı duşun altında geçirdikleri dakikalar boyunca, Massimina ona Morris hakkındaki her şeyi, ne kadar İngiliz olduğunu, herkes sereserpe güneşlenirken plaj şemsiyesinin altında köstebek gibi saklandığını anlatmıştı. Sonra da Morris'le tanıştırmak için davet etmişti – tatil dediğin, insanlarla tanışmak, eğlenmek değil miydi

* "Morri, seni Sandra ile tanıştırayım. Ama sen ne yapıyorsun o..." –ç.n.

** "Memnun oldum." –ç.n.

† "Kusura bakmayın, biraz..." –ç.n

yani? Hem Morris de gerçek bir İngilizle İngilizce konuşmaktan mutlu olurdu.

"Barnet'tanım –aslında Hadley– Londra'ya yakın, bilirsiniz."

Kaymak tabakası, diye aklından geçirdi Morris. Muhafazakâr Kabine'nin yarısı orada köpeklerini gezdirir, yağmur yağdığında da işi hizmetçilerine bırakırlardı.

"Çocukluğum South Ken'de geçti." Bak sen!..

Sandra, yok denebilecek göğüsleri ile fazlasıyla var olan poposunun üstüne mavi bir bikini takımı geçirmişti. Bronz teni altın rengiydi, suni yollardan edinilmiştir, diye düşündü Morris (belki de yalnızca kıskanıyordu), hareketlerinde bir işvebazlık vardı. Yaşı aşağı yukarı yirmi dört olmalıydı, Massimina'dan çok daha yaşlıydı yani. Öyle de görünüyordu. Burnunun alt kısımlarında gözenek sorunu vardı. Morris'in havlusuna oturup sıcak havaya bayıldığını anlatmaya başladı. Massimina'nın hatırına, İngilizceyi bırakıp, feci kırık dökük bir İtalyancaya geçmişti. "*Vengo in Italia ogni anno.*"* Sanki "*ano*" gibi çıkmıştı, ama Massimina gülmedi.

Morris gevşemeye çalışıyordu. Zararı dokunacak ne konuşabilirlerdi ki? Turistler yerel haberleri takip etmezlerdi, İtalyancaları yeterli olsa bile – ki zavallı Sandra'nın durumunda bu söz konusu olamazdı. Aslında Massimina'nın bir İngilizle zahmetli bir muhabbete kilitlenmesi, bu İtalyanların arasında elini kolunu sallaya sallaya dolaşmasından daha iyi olabilirdi Talihin mutlu bir cilvesi olarak kabul etmeli.

"Ne kadar zamandır İtalya'dasınız peki?" diye sordu.

"Ben mi? Fazla olmadı," dedi dişlek kadın. "Aslına bakarsanız, Venedik'ten arabayla bu sabah geldik," ve güneşe, La Serenissima'nın surlarına, parıldayan denize taptığını anlatmaya koyuldu... "*Per me è stato meraviglioso!*"**

Morris fırsatı kaçırmadı. "Ben bir koşu gidip gazete alacağım," diyerek araya girdi. "İkiniz sohbet edin." Bu şekilde gidişinin kızın şevkini kıracak kadar ani olduğunu umarak, kestiği parçalar içinden düşmesin diye *Panorama*'yı dikkatle eline aldı.

*"Her yıl İtalya'ya gelirim." –ç.n.

**"Bence harikaydı!" –ç.n.

"Bize dondurma getir, olur mu, Morri." Massimina'ya hiçbir tersleme işlemiyordu anlaşılan. "Seninki neli olsun, Sandra?"

"Zabaglione," diye arkasından bağırdı, "g"yi belli belirsiz telaffuz eden Bayan Hadley.

Morris yakıcı kumları güç bela aştı. Haykırışlar, radyodan gelen sesler, savrulan toplar, üzerlerinden atlanacak, yağa bulanmış kıpırdanan bedenlerle plaj etrafında dönüyor gibiydi. Kuma bulanmış mayolarıyla bir futbol topunun peşinden kayarcasına koşan iki oğlana, kollarının yumuşak derisinin üstünde minik sarı tüyleri olan yüzükoyun yatmış bir kıza baktı. Yarın bir güneş gözlüğü almalı, sadece gevşeyip her şeyi sindire sindire seyretmeliydi. Neden bir türlü gevşeyemiyordu?

Yola çıkan merdivenlere varınca, sandaletlerini ayağına geçirdi. Hava aşırı sıcaktı. Doğru dürüst düşünmeyi engelleyecek kadar sıcak. En yakın büyük gazete bayiine koşup (eğer varsa) bir *Arena* bir de *Corriere della Sera* alacak, *Arena*'yı kontrol ettikten sonra atıp *Corriere*'yi dondurmalarla birlikte plaja götürecekti. Massimina'yı uzun süre yalnız bırakamazdı. Sonra da onu bir an önce şu kadından uzaklaştırıp yemeğe götürecekti. Şansı yaver giderse bugün kızı balık yemeye ikna edebilirdi, ne de olsa deniz kenarındaydılar.

Morris kalabalık sahil yolunda kendine yol açarak, kızgın güneşin altında şehir merkezine doğru koşar adımlarla ilerledi. Acele etmeden, rahat rahat hareket etmeyi, tek başına oturup bira keyli yapmayı isterdi, ama şimdi buna vakti yoktu. Verona *Arena*'nın yegâne nüshasını bulmak için üç bayi dolaşmak zorunda kaldı.

Dükkândan çıkmış, sokakta, gazeteyi açıp bölge haberlerini okumaya hazırlanıyordu ki, birden gözü ön sayfanın en altındaki küçük manşete takıldı.

KAYIP KIZIN KIYAFETLERİ BULUNDU.

Afalladı.

Geçen cuma öğleden sonra Quinzano'daki evinden ayrılan ve o zamandan beri kayıp olan Massimina Trevisan'ın kırmızı

eşofman takımı dün sabah Vicenza tren istasyonundaki bir çöp kutusunda bulundu. On yıldan uzun zamandır istasyondaki çöpleri toplayan Franco Galeardo, "Eşyaların halen çok iyi durumda olduklarını görünce elimde tutmaya karar verdim. Yıkadıktan sonra kızımızın kullanabileceğini düşünerek karıma gösterdim, o da bana bölge radyosunda polisin kırmızı eşofman giyen bir kızı aradığını duyduğunu söyledi, bunun üzerine ben de hemen polise telefon ettim," dedi.

Birkaç saat sonra polis kuvvetlerinin teknik uzmanları eşofmanda bulunan saç örneklerinin Massimina'nın odasında bulunanlarla bir olduğunu beyan ettiler.

İç sayfalarda: BEKLEYEN AİLENİN ÇİLESİ.

Morris caddeyi geçip doğruca bir bara girdi ve duble buzlu Scotch ısmarladı. Bir tabureye ata biner gibi oturdu. Demek çöpe atmıştı! Hem de bula bula tren istasyonundaki çöp kutusunu bulmuştu. Ona tek kelime etmeden. (Otelde bırakmamıştı ya, ona da şükür!) Ya eşofmanda onun da saçları varsa? Tek bir sarı saç teli. O ilk gün başını omzuna yaslamış mıydı? Yalnızca kepekten bir şey anlarlar mıydı acaba? Üzerine bir iki kepek tanesi düşmüş olmalıydı. Hepimizin üstünde birbirimize ait neler var neler! Bu kaçınılmaz bir şey!

İçkisini bir dikişte bitirip iç saylalara geçti, sütunları hızla tarıyordu.

... kan yok, ama polis en kötüsünden endişe ediyor...

Peki ya mektup? Mektubuyla ilgili hiçbir şey yoktu. Belli ki posta idaresinin azizliğine uğramıştı. Üç gün geçmiş, hâlâ yerine varmamış. Bir dahakini acele posta servisiyle yollayacaktı. Bir sebepten dolayı mektubu basından gizliyor da olabilirlerdi tabii.

Morris'in gözü aynada içki şişeleri'nin arasında görünen aksine ilişti. Endişe bir yana, yüzü sıcaktan ve içkiden kızarmış, deniz banyosundan sonra saçı başı birbirine girmişti. Şansa bak. Kız onca çöp kutusu arasından seçe seçe, kullanılmış kıyafet pe-

şindeki beş para etmez bir beleşçinin temizlediği kutuyu seçmişti. (Bir de kızına verecekmiş! Morris'in çocukları olsa, onlara her şeyin en iyisini verirdi. Yoksa ne diye dünyaya getireceksin ki? Peki kendi babası ne diye *onu* dünyaya getirmişti?)

Ayağa kalkıp gözünü öfke bürümüş bir halde barı terk etti.

11

"Kıskanıyorsun, hepsi bu. Benimle ilgilendiği filan yoktu. O..."

"Onlarla yemeğe çıkmayacağım."

"Ama günlerdir restorana gitmemiz için ısrar ediyorsun, ilk defa kabul ediyorum, bu sefer de sen gitmeyi reddediyorsun. Haydi ama, Morri!"

"*Onlarla gitmem!* Dışarı çıkacaksak, yalnız başımıza çıkalım." Hayatı tam bir komediye dönmüştü. Gözleri'ni bağlayabileceği gerçek bir kurban, odanın ortasına kurulu çadır, elinden bırakmayacağı bir tabanca; bunlarla insan en azından patronun kim olduğunu bilme zevkine erişirdi. Birden aklına babası geldi, eğer o adam kaçırmaya kalkışsa, kesinlikle o şekilde yapar, Morris'in yöntemleriyle de nonoş işi diye dalga geçerdi.

Sinek kaynayan o ucuz odada Massimina, Morris'in güneşten yanmış sırtına (kızın hatasıydı tabii) losyon sürüyordu, aptal permalı saçları ve alınmış kaşlarının üzerine düşen o iri buklesinin altında, yüzü mutlu bir gülümsemeyle aydınlanmıştı. Çünkü Morris'in *gerçekten de* kıskandığını zannediyordu. Kadınların kendini beğenmişliklerinin sınırı yoktu doğrusu. Saçını yaptırıp

sırtına iki kıyafet aldı diye kendini Venüs sanıyordu; parfüm ve makyaj malzemesi almak için bütün öğleden sonra Morris'i dükkân dükkân sürüklemişti. ("Annem istediğim makyaj malzemelerini almama asla izin vermezdi, kız kardeşleriminkini kullanmak zorundaydım.") Daha iki gün önce bütün haziran ayını, hatta belki temmuz ve ağustosu da, o kırmızı eşofmanın içinde domuz gibi terleyerek geçirmeye razıydı halbuki.

"Eşofmanı ne yaptın, Tanrı aşkına?" diye sordu.

"Attım."

"Niye böyle bir şey yaptın peki?" Duyduğu öfke, sesine gereken şaşkınlık ifadesini vermesini kolaylaştırmıştı. Yastıkta başını sertçe döndürdüğünde, onu sıntırken yakaladı. Kızı şuracıkta boğ, diye geçirdi aklından ansızın. Hemen şimdi. Böylece her şey hallolurdu. Cesetten güzelce kurtulduktan sonra iş tereyağından kıl çekercesine kolaydı nasıl olsa, fidye parasını alır, başına daha fazla dert açmadan Verona'daki dairesine döner, olur biterdi.

"Sahiden, neden yaptın? Tutumlu olalım diye mızıldanıp duran sen değilmişsin gibi, sapasağlam giysiyi sokağa atıyorsun."

Boğ şu kızı. Çok tuhaftı, ama bu dehşetengiz düşünceyle bütün bedenini bir anda ateş bastı. (Tam da ondan hoşlanmaya başlamışken. Hatta aşkın nasıl bir şey olduğunu sezmeye başlamışken – sahilde kıkır kıkır, kıpır kıpır yürüdükleri gün kız bacağını onunkine sürttüğü zaman hissettiği gibi.) *Boğ onu.* Bundan kolay ne vardı? Sonuçta kimin umurunda olurdu? (Annesi öldüğünde, gösterişli bir yasa bürünmüş olmasına rağmen, hayat çok daha kolaylaşmamış mıydı sanki? Oysa şu hayatta birini sevdiyse eğer o da annesi değil miydi? Ölümünden sonra hayatındaki çatışmalardan, suçluluk duygusundan, "annem bundan hoşlanmaz"lardan, hepsinden kurtulmuştu. Kendini çok daha özgür hissetmişti. Sevdikleri insanlar ölse, belki de bütün âşıklar daha mutlu olurdu.) Öldür onu. Önemsiz biri o. Okulda bütün derslerden kalmış. (Morris'in geçemediği tek bir sınav var mıydı? Sonu nereye varmıştı?) Hem sonra bunu hak etmişti. Annesine yazdığı o mektup ("ara sıra yalan söylüyor olabilir...") ve eşofmanı çöpe atması! Morris birden zihninin şiddetli bir öfkeyle bulandığını hissetti, bulantı aynı

zamanda güneş çarpmasının ve şu karanlık, sinek kaynayan, ucuzun ucuzu otel odasının boğucu havasının etkisiydi. Kolayca yapabilirdi, ondan çok daha kuvvetliydi. Sadece...

"Eşofmanla güzel görünmediğimi söylemiştin. Bundan sonra yalnız senin hoşuna giden şeyleri giymek istiyorum Morri. Ben..." Hem, iş bittiğinde bu kızı ne yapacaktı? Diyelim parayı ödediler, ne...

"Senin için yaptım yani, anladın mı?"

Yatağın kenarında Morris'in acıdan kavrulan sırtının yanında diz çökmüş, losyonu cildine yediriyordu. Omuz başları en kötü yanmış bölgeler olduğundan oralara kremi yumuşacık dokunuşlarla sürüyordu. Kulağına eğilip, "Muhteşem bir sırtın var," diye fısıldadı.

Morris hem ürperiyor hem de sıcaklıyordu. Başının yukarısına uzattığı ellerinin terli parmaklarını yumruk yaptı. Massimina'nın sesi bulanmıştı. "Seninle sevişmeyi öyle çok isterdim ki Morri, keşke ikimiz..." Morris hareketsiz kaldı. Vücut ısısı giderek artıyordu.

"O ikisiyle yemeğe gitmeyeceğim. Adam gözlerini dikmiş, devamlı sana bakıyordu."

"Nasıl istersen, patron," gülerek, yağa bulanmış ince parmaklarını sırtında kaydırıp, bermuda şortunun kemerinden içeri soktu. Morris'in bedeni yay gibi gerilmişti.

"Morri..."

Her an bir şey olabilirdi... Eğer Massimina... Sıcak dayanılmaz hale gelmişti. Eğer şimdi...

Birden kapı çaldı. Morris dönüp, suçüstü yakalanmış gibi, dimdik oturdu. Massimina da aynı şekilde yataktan fırlamış, o sırada bileği Morris'in çenesine çarpmıştı.

"Avanti!" Kimdi bu şimdi? Polis mi? Elini yüzüne götürdü. Kızın yüzüklerinden biri yüzünü sıyırmış olmalıydı, ağzı kanıyordu. "Avanti, prego." Sandra ve sevgilisi Giacomo içeri girdi.

Arena'yı çöpe attıktan sonra, Morris karton kutuda üç zabaglione tatlısıyla plaja dönmüş ve beklenmedik bir başka gelişmey-

le karşılaşmıştı. (Bir de kendisini her şeye hazırlıklı zannediyordu, güya zehir gibiydi.) Sandra'nın erkek arkadaşı. Sandra'nın *İtalyan* erkek arkadaşı. Morris kadının biz derken kendisi ile İngiliz erkek arkadaşını ya da bir kız arkadaşını kastettiğini, en kötü ihtimalle bir grup İngilizden bahsettiğini sanmıştı – bunların hiçbiri en ufak bir tehlike içeremezdi. O tip insanların Massimina Trevisan'ın kaçırılmasından haberdar olmasına ihtimal yoktu. Ama İtalyan bir erkek arkadaş farklıydı. Hele de bu adam yanındaki kadından çok Massimina'ya bakıyorsa. (Morris aslında Massimina'nın bunca ilgiyi hak edecek kadar çekici olduğunu düşünmüyordu, tabii göğüsleri kesinlikle etkileyiciydi ve Sandra'nın zayıf noktası tam da o departmandaydı.)

Giacomo, Sandra'dan yaşça epey büyük, boyca epey küçüktü. Fena topallıyor, bacaklarındaki sorun neyse onu gizlemek için uzun pantolon giyiyordu; kır düşmüş zarif İtalyan bıyığıysa bermutat yerli yerindeydi. Birkaç dakikada bir parmaklarını şaklatıp avuçlarını birbirine sürtüyordu, sohbeti tekeline almış, üst üste şakalar, nükteli yorumlar, makbul sınırlarda gezinen imalı laflardan ibaret bir muhabbete koyulmuştu.

Nihayet fotoğrafçı olduğu ortaya çıktı, üstelik bir sanat fotoğrafçısıydı, bu da Bayan Sosyetik – Ağdalı Ses – Hadley'nin neden bu cüceyle gezdiğini açıklıyor, diye düşündü Morris, ama zihninin büyük bir kısmı halen birtakım başka sorularla boğuşuyordu. Eşofmanı bulan polis Vicenza'daki otelleri ve pansiyonları araştıracak mıydı? Belki de bir adam kaçırma vakası olduğunu varsaydıklarından buna tenezzül etmeyeceklerdi. Keşke mektup ellerine geçmiş olsaydı. Keşke mektup biraz daha ciddi bir tonda yazılmış olsaydı; keşke tereddüt edip kaçamak oynamasaydı, sonunda eşek şakası olarak algılanabilmesi için açık kapı bırakmamış olsaydı. Çünkü eşek şakası olarak algıladıkları takdirde, "evden kaçma" varsayımının üzerinde duracak ve otelleri kontrol edeceklerdi. Kahretsin, kahretsin.

"Napoli'denim," diyordu Giacomo, bir yandan da Morris'in aslında kendine almış olduğu dondurmayı yiyordu. "Ama yaklaşık on senedir ilk defa doğup büyüdüğüm yerlere dönüyorum. Şimdi Verona'da oturuyorum."

Verona mı? Morris bir anda taş kesildi, sonra züccaciye dükkânına giren bir fil misali apar topar sohbete daldı. Massimina'nın zabaglione'sini yutup, ortak tanıdıkları var mı diye sormasına fırsat vermeden, çaresizce sordu:

"Peki ne kadar zamandır seyahat ediyorsunuz?"

Morris'in ses tonundaki zoraki ilgi ifadesinden ötürü, Giacomo sorunun yalnızca görgü eksikliğine mi, yoksa düpedüz kabalığa mı işaret ettiğini kestiremedi bir an. Ne var ki Sandra'nın İtalyancası bu tür nüansları ve tonlamaları ayırt edecek yeterlikte değildi.

"Bir hafta oldu," dedi kız. "Venedik'te dört gün, Ravenna'da iki gün..."

Morris tekrar bir nefes aldı. Hikâye tam anlamıyla ortaya çıkmadan şehirden ayrılmışlardı demek. Şimdi paçayı kurtarırsa gerisi kolaydı. Sandra, Ravenna'daki mozaiklere bayıldığını söylüyordu, Morris'e dönüp "gerçekten soluk kesici" diyerek, konuşmasını İngilizce olarak tamamladı Giacomo'nun Massimina'nın göğüslerine ve limon yeşili elbisesinin kasıklardan kalçaya doğru daralan kısmına yönelttiği bakışları utanç verici bir hal almaya başlamıştı. *Porco!** Yüzündeki sırıtış buram buram tipik Latin şehveti kokuyordu, erkekliğini ispatlamaya doyamayan küçük buruşuk adam sendromu. "Benim tam tersim," diye aklından geçirdi Morris. Nihayetinde, kendisi kadınlar olmadan da gayet iyi yaşayabiliyordu. Hayvani güdülerinin kölesi değildi.

"Üzgünüm," dedi elini alnına götürerek, "korkarım biraz hasta gibiyim. Güneşten herhalde." Massimina'ya döndü. "Mimi, biliyorum çok can sıkıcı, ama içeride serin bir yerde uzanmam gerek. Geliyor musun?"

"Akşam yemeğinde buluşalım," dedi Giacomo neşeyle.

"Olur," Morris teklifi kabul etti, "saat yedide iskelede." Bunu yalnızca onlardan kurtulmak için söylemişti. Massimina'yı yüz seksen derece döndürüp şehrin içinden pansiyona doğru hızla yürümeye koyuldu.

*"Domuz!" –ç.n.

"Burayı nasıl buldu lanet olasıca?" Arabanın arkasına oturduklarında Morris hiddetle fısıldadı. İkisinin parsiyondaki odalarına kadar gelip emrivaki yapmaları sonucunda kır lokantasında akşam yemeği teklifini kabul etmekten başka çare kalmamıştı. Tekrar nefes alabilmek için korkunç bir sınavdan geçmesi gereken biri gibi hissediyordu Morris. Bütün akşamı soluğu tıkanmış vaziyette geçirecekti.

"Sandra'ya nerede kaldığımızı söylemiştim. Sen dondurma alırken."

"Millete nerede kaldığımızı söyleyerek nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Neden söylemeyeyim ki?" dedi neşeyle.

Demek neden söylemesindi?

O öğleden sonra aldığı yeni makyaj malzemelerini tatbik etmek Massimina'nın yarım saatini almıştı. Sağduyusu, yani estetik zevki aksini söylemesine rağmen, Morris ona göz alıcı renkler, parlak kırmızılar ve maviler almasını önermişti; böylece kızın ucuz bir görünüm kazanacağını ve normal havasından iyice uzaklaşacağını düşünmüştü. Halbuki Massimina makyajını, doğal güzelliğini ortaya çıkaracak şekilde öyle özene bezene yapmıştı ki, yüzü ilk gün gazetelerde yayınlanan ve hiç şüphesiz olayın her bahsi geçtiğinde tekrar tekrar basılacak o gurur okşayıcı resimdeki klasik hatlara bürünüvermişti. Morris çileden çıkmak üzere olduğunu hissediyordu (kızı değiştirmişti, evet, ama maalesef ters yönde). Ekmek kırıntılarını andıran çillerle bezeli kamelya renkli cildi için en uygun renklerin pastel tonlar olduğuna yemin edebilirdi, ama işte kız karşısında, parlak kırmızılar ve maviler içinde bir melek gibi duruyor, son derece uygunsuz bir ilgiyi üzerine çekiyordu. Giacomo'nun, bir Veronalının ilgisini.

"Anlaşılan kaldığımız yerin annenin kulağına gidebileceği hiç aklına gelmedi." Bunlar yetmezmiş gibi bir de çok fazla parfüm sürmüştü. Kokusu bütün arabayı dolduruyordu sanki. "Geldi mi?"

"Hayır," güldü, Morris'in koluna sarılmıştı. "Ama nörotikleşmeye hiç gerek yok, Morri. Hem sonra kulağına gitmiş gitmemiş,

kimin umurunda? Artık işin işten geçtiğini, hamile olduğumu ve evlenmek zorunda olduğumuzu söyleriz, olur biter."

"Biz birlikte evden kaçtık," ön koltukta oturanlara seslendi. "Annem Morriis'i sevmedi ama biz yine de kaçmaya karar verdik."

Morris parmaklarını kendi baldırlarına öyle bir geçirdi ki, damarlarındaki kan öfkeden çağlıyordu adeta.

"Kapa çeneni!" diye tısladı.

Giacomo'nun arabası dar köy yollarında virajları hızla alarak Apeninlere tırmanırken, güneş ışığı zirvelerde keskin hatlı gölgeler oluşturuyordu. San Marino'nun dik taraçalı yamaçlarında daha önce gidip güzel yemekler yediği bir restorana götürüyordu onları.

"Biz de kaçıyoruz, değil mi Giacomo?" dedi Sandra, adamın ensesindeki kömür grisi kıvırcık saçları karıştırıyordu.

"*Proprio così*,"* dedi Giacomo. "Hepimiz kumrular gibiyiz," önündeki kıvrılan yola rağmen arkaya dönüp göz kırptı.

Zavallı karısını ekmiş yani, piç herif, diye düşündü Morris. Aynı babasının annesine yaptığı gibi. Eileen karısı, aşağıdaki koltukta oturmuş, kıkırdaya kıkırdaya babasının elini donundan çıkarmaya çalışırken, annesi öleli daha ne kadar olmuştu ki? Cartuccio da aynıydı büyük ihtimalle. Karısı ölmüştü demek, bak sen! Bunun doğruluğunu nasıl kontrol edecekti ki? Öldürmüş de olabilirdi. Büyük ihtimalle öyleydi. Araba tepelere doğru dönе dönе ilerledikçe, Morris birbiri ardına önlerine çıkan uçurumları seyrediyordu. Direksiyonu şöyle biraz kırıp sonra da bir şekilde arabadan çıkmayı başarabilse... ama araba iki kapılıydı, kendisi de arka koltukta oturuyordu. (Çıldırıyor muydu ne? Enında sonunda ne yapmıştı ki: Kızla beraber kaçmış, bir mektup yazmış, polise yalan söylemişti. İşleri bu denli kolaylaştırmaları onların hatasıydı. Öyle olmasa, bu işe hiç girişmezdi.)

San Marino manzarası karşılanndaydı. Günbatımı pembesi şatolar ve resimli kitaplardan fırlamış burç siperleri yontulmuş taşlarıyla üç yüz metre yukarılarında belirmişti; *Yüzüklerin Efendisi*'nden basmakalıp bir illüstrasyonu, televizyondaki tarihsel

* "Tam üstüne bastın!" –ç.n.

dramaların geçtiği sahneleri andırıyordu. Gevşe, gevşe, gidişata göre hareket et. Araba lastikleri restoranın otoparkına giden toprak yolu çatırtıyla ezdi. Üzerlerini bir zırh gibi örten asmaların altında yemeklerini yemek üzere arabadan çıktılar, alacakaranlıktaki San Marino manzarası, yasak yere park etmiş Hollanda plakalı bir karavan tarafından yarı yarıya örtülmüştü.

"Öyle bir turist tipi var ki, insan nefret etmeden duramıyor," dedi Sandra, ağdalı İngilizcesiyle Morris'e hitaben konuşmuştu, karavanı işaret ediyordu. Söylediğine göre BBC'de yapım asistanı olarak çalışıyordu. Babası Radio Four'da siyaset analizcisiydi. (Aman ne sürpriz!)

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum." Bin bir gayretle Massimina ve Giacomo'nun İtalyanca konuşmalarına kulak kabartmaya çalışıyordu, birbirlerine adres vermek gibi bir işe kalkışmaları durumunda araya girmeye hazırdı. Ancak, belki de kendi hassas durumundan ötürü, şükürler olsun ki Giacomo da ortak tanıdık bulma çabalarından uzak duruyor gibiydi. Morris'in anladığı kadarıyla, daha kıza soyadını sormasına bile fırsat olmamıştı. Hem sonra neden sorsundu ki? O Stan'in soyadını biliyor muydu mesela? Ya da Marion'un?

"Hollanda'dan kalkıp buralara geliyorlar," diye devam etti kadın, "sonra da tüm vakitlerini plajda pizza yiyip lanet olası karavanlarıyla manzarayı kapayarak geçiriyorlar."

Giacomo bir an elini arkadaşça Massimina'nın çıplak omzuna koydu. İnsanların yapamayacağı şey yoktu doğrusu. Morris bir başkasının kız arkadaşına asla bu şekilde davranmazdı. Örneğin, Sandra'ya. Kimin kime ait olduğunu bilen ahlak sahibi yegâne kişi kendisiymiş gibi geliyordu. Geçkin adam kızın kulağına bir şeyler fısıldıyordu; soyadını soruyor olamaz herhalde, diye düşündü Morris.

"Bir müzeye falan gidecek olurlarsa, on dakika göz atar, sonra da her şeyi, bütün İtalya'yı gördüklerini sanırlar. Asla yapmadıkları şey, bu insanların yaşam tarzlarının ardındaki gerçek sanatı ve şanlı geçmişleriyle bugünleri arasındaki bağı özümsemek. Mesela Ravenna'daki mozaikler..."

Morris kendine bir kadeh şarap daha doldurdu. Fazla içiyordu. Dikkat etmeliydi. Bu insanların hepsinden daha iyi, hakikaten daha iyi olduğunu, daha zeki, daha kıvrak olduğunu aklından çıkarmamalıydı. Her bakımdan. Zihnen, ahlaken. Sinirli ve tedirgin olacak bir durum yoktu yani.

"Alır mıydın?" Şişeyi uzattı.

En azından heyecan verici bir deneyim yaşıyordu.

"Evet, lütfen," Sandra başıyla onaylayıp, kadehini boşalttı. "Hiç yol yordam bilmiyorlar. Varsa yoksa bira, plaj, televizyon ve başkalarına sıfır saygı. Çoğu zaman sanatçı ruhlu insanların en önemli özelliğinin diğer insanlara karşı hassasiyetleri olduğunu düşünürüm. Yani onların duyarlı olmaları çok daha muhtemel çünkü..."

Zirve! Bak yapışkan Giacomo nasıl da duyarlı davranıyor! Bu kadın sanat hakkında ne bilirdi zaten; teoride dekolte kesimli olması gereken şu aptal, zevksizlik örneği leylak rengi elbisesi ve zenginlerin çocuklarının Noel çoraplarına koymak için Harrods'dan aldıkları zekâ işi yapbozların parçalarını andıran geometrik küpeleriyle sanat hakkında fikir yürütemezdi ya. Bir kızı al, ağdalı bir ses ver, on yaşına basmadan eline bir hokey sopası tutuştur, ergenlikte altına bir at çek, birkaç sene sonra sonsuza dek sanat konuşmak için kayıtsız şartsız yetki sahibi olduğunu zannedeceğine iddiaya girebilirdin.

"Şu da var ki," konuşmaya devam ediyordu, "BBC'dekilerin yarısı da aynı böyle. Babişko hep söyler, onların kültürel derinliği ancak ekran derinliği kadar. Onca havalarına rağmen." Elbisesinin askısını biraz yukarı çekip Morris'e sokularak, koca Prenses Anne dişlerini göstererek bilmiş bilmiş gülümsedi. Bu "ekran derinliği" ve "hava" olayı bir aile esprisiydi belli ki.

"Yani sonuçta bana sorarsan, hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmeden bütün gün tiyatro ve kültürden bahseden bu yarım akıllılar ve nonoşlardansa, gerçekten avam birini tercih ederim. Erkeklikten nasiplerini almamışlar, hayatla bir temasları yok, halbuki sokaktaki adamda doğadan gelen, toprağa ait, dolaysız bir şey var. Gelip San Marino'nun önüne karavanını park ediyor ve 'N'olmuş yani!' diyor."

Böylece kadın 360 derece çark etmiş oluyordu. Morris karşı bir fikir belirtmemişti bile. Babam senin belanı sikerdi, diye düşündü Morris. Sonra da sepeti koluna verirdi (tıpkı Eileen'e –ve diğerlerine– yaptığı gibi).

Yine de onca kadın bundan gayet memnun gibi görünüyordu.

Sandra gülerek arkasına yaslandı. Koca bir sürahiyi tek başına içmiş olmalıydı, besbelli şimdi ışıldadığını falan zannediyordu.

"Giacomo gerçek bir sanatçıdır. Yaptığı kitabı görmelisin, adı *Alacakaranlıkta Ortaçağ*. Gerçekten başka türlü bir şey. Değil mi Giacomo?" Böylelikle araya girip adamın Massimina'yla sohbetine dalarak koluna sarılma fırsatını elde etmişti.

"Mutlaka bir tane alacağım," diye söz verdi Morris. Sonra da üzerine işeyeceğim. Birden acilen tuvalete gitmesi gerektiğini fark etti, ama tabii ki yokluğunda sohbetin nasıl bir hal alacağını bilememenin korkusuyla gidemiyordu. Lanet olası akşam boyunca çişini tutması gerekecek ve bir haftadır midesine inen ilk doğru düzgün yemeğin içine edilmiş olacaktı.

12

Saat on birdi. Beklenmedik derecede kapalı bir gündü, hafif yağmur çiseliyordu, ama Morris için gayet iyi başlamıştı. Şehrin aşağı bölgesindeki pansiyondan anacaddedeki gazete bayiine gitmek üzere yola düşmüştü. İtalyanların her boş duvarı bir poster cümbüşüyle donatmaları kesinlikle hoşuna gidiyordu. Her çeşit renk ve mesaj mevcuttu: dans dersleri, bayan iç çamaşırları, Radikal Parti. En eski binaların cepheleri bile istisna değildi. Geçmişe karşı gereğinden fazla saygı duymadıklarını, şimdiki zamanda, bugünde, örneğin Democrazia Proletaria'nın bu geceki toplantısında yaşadıklarını göstermek istiyorlardı. *Forza compagni!** Aferin onlara!

Sonra kol kola yürüyen kızlar vardı. Morris'in hoşuna giden bir başka manzara da buydu. Birbirleri için duydukları masumane yakınlığı ifade etmekten çekinmiyor, kol kola girdiklerinde ya da birbirlerini yanaktan öptüklerinde lezbiyen damgası yeme tehlikesi yaşamıyorlardı. Bazen erkekler bile bir yakınlık işareti olarak birbirlerine el kol atabiliyorlar, Londra banliyösünde utandırıcı neticeler doğurması kaçınılmaz olan davranışlar burada aynı etkiyi uyandırmıyordu.

* Haydı yoldaşlar! –ç.n.

Morris etrafındaki taze sabah telaşını hızlı adımlarla yararak yürüyordu, gökyüzü gri olsa bile, dünyayla bütünleşmiş hissediyordu kendini. Gece rüyasında babasını görmüştü; koltukta oturmuş, birlikte televizyon seyrediyorlardı. Başka hiçbir şey olmuyordu, yalnızca o ve babası televizyona bakıp gülüyorlardı, sanki birbirlerinden hiç nefret etmemiş gibiydiler. İşin tuhafı, birden farkına vardığı üzere, televizyon ekranında kendisi ve Massimina vardı, o yatakta yatarken Massimina omuzlarına krem sürüyor, babası kahkahalar arasında, "Tanrım şundaki karpuzlara bak, tam becermelik," diyor, Morris de nedense onunla birlikte gülüyordu.

Evet, bu sabah gerçekten de fevkalade başlamıştı. Massimina, başı çok ağrıdığı için saat ona kadar sessiz sakin yatmış, bu da Morris'e mektubunu tamamlamak için ihtiyacı olan iki saati vermiş, satın aldığı dergilerden (koca bir yığın) kelimeleri kırpıp biçip, güzelce yapıştırmıştı. Saat on buçukta zavallı kızı pansiyonda yalnız başına bırakmış, dünden kalma sandviç ekmeklerinden pikniklik nevale hazırlayıp sokağa çıkmıştı. Akşamdan kalmalık bir yana, kız gece harcadıkları paranın miktarı karşısında küçük bir şok geçiriyor gibiydi.

"Kırk bin liret, Morri! Çılgınlık bu!"

"Onlarla dışarı çıkmamamız gerektiğini söylemiştim. Seni sarhoş etmeye çalışıyordu işte, sebebi de gayet açık."

Aslında Morris açısından akşam çok iyi geçmişti, bundan iyisi can sağlığıydı. Karşılıklı adresler alınıp verilmemiş, ortak tanıdıklar keşfedilmemiş, soyadlarına değinilmemiş ve en önemlisi, Morris'in soğuk tavırları ve sonlara doğru sergilediği kıskançlık gösterisi sonucunda, tekrar buluşma gibi bir şey de söz konusu edilmemişti. Yani her şey iyi gitmiş, kimseyi de öldürmemişti. (Ne kadar aptalca bir fikirdi o öyle, Morris katil olmak için fazla zekiydi bir kere.) Gülümsemesini yüzüne kondururken, dudağının kenarının hafifçe yukarı kalktığını hissetti. Paraları cebine indirip bu işten yüzünün akıyla çıkacak, sonra da vicdanında tek bir leke dahi taşımadan sonsuza dek mutlu yaşayacaktı. Hatta tam aksine, kendisiyle çok gurur duyacaktı. Sonra birdenbire ev-

velki akşam adetlerindeki o garip kasılma hissini hatırladı, fiziksel olarak beden ısısının yükselmesi, bir an gözünü kararlan o kararlılık. Tuhaf şeydi.

Tıpkı dün yaptığı gibi, gazete bayiine uğrayıp *Arena* gazetesinin iki nüshasından birini satın aldı, oradaydı işte! Mektup ellerine geçmişti. Ön sayfanın kenarındaki küçük bir manşet onu iç sayfalardaki bir makaleye yönelliyordu. Polis şimdi meseleyi kesinlikle bir adam kaçırma hadisesi olarak değerlendiriyordu –harika– fakat mektubun tarzı öyle garipti ki, dehşet uyandırıcı bir çeşit eşek şakası olasılığını da tamamen gözden çıkarmamışlardı. Olacak o kadar! Ne antika işlerdi bunlar! Şu ben ikna edici olmuştu demek. (Tabii kendi ailesi bile fark etmemiş olabilirdi. İnsanların çoğu kör değil miydi zaten?) Gazetenin söylediğine göre araştırmalar kırmızı eşofmanın bulunduğu Vicenza dolaylarında yoğunlaşıyordu, Müfettiş Marangoni'nin beyanatında gelecek kırk sekiz saat içinde somut gelişmeler olmasını beklediği yer alıyordu.

Hayır canım, beklemiyor, diye düşündü Morris, adeta sekerek sokağa çıktı. Hayır! Kesinlikle böyle bir şey beklemiyordu. Basını böyle zırvalıklarla besliyorlardı işte. Kendisinden bahsetmiyorlardı bile, bu da ancak olumlu bir gelişme olabilirdi. Kötü olan tek şey Massimina'nın fotoğrafını tekrar basmış olmalarıydı, gerçi bu sefer daha küçük boyutlardaydı, fakat permalı saçları, alınmış kaşları, makyajlı yüzüyle dün yanında oturan kızla fotoğraf arasındaki benzerlik şimdi olağanüstüydü. (Ne yapmıştı bu fotoğrafçı böyle Tanrı aşkına. Kaç para vermişlerdi?) Bir arkadaşı veya uzak bir akrabası kızı bu haliyle tanıyamazdı, ama dünyanın bir yansı tanıyabilirdi; tabii şehir hudutları dışında satılan yerel gazeteleri satır satır inceleme alışkanlıkları varsa. Yine de bu kasvetli ve rutubetli sabah havasında Morris, zayıf bir meydan okumayı göğüsleyecek kadar kendinden emindi (yoksa işin heyecanı kalmayacaktı), yüzünde o sinsi zafer gülümsemesinin çizgileri belirdi. Çocuk kıyafetleri dolu bir mağaza vitrininde gülümsemesini kendisiyle paylaşmak üzere durdu. Uzun boylu, sarışın, gayet yakışıklıydı; tek sorun biraz sıradan olmasıydı. He-

men göze çarpan bir yüzü yoktu. Sıkıcı olduğu söylenebilirdi. Neyse ki kaçırdığı kız Sandra değildi: Her Allahın günü o muhabbete katılanma fikrini aklı almıyordu doğrusu. Haline şükret, Morris Duckworth.

Birkaç pulla, acele posta etiketi satın alıp en yakın telefon merkezini sordu. Kendini bir telefon kabininde sağlama aldıktan sonra, Müfettiş Marangoni'nin verdiği numarayı çevirdi. Kendini son derece güvende hissediyordu. Uzun bir sohbette en etraflı yorumlarını sunmaya hazırdı; hatta polis bir yardımı dokunacağını düşünüyorsa, Verona'ya dönmeyi teklif edecekti.

"*Pronto, Questura di Verona.*"*

"*Pronto, vorrei parlare con l'Ispettore Marangoni.*"**

Müfettiş meşguldü. Morris not bırakmak ister miydi acaba?

İstemezdi. Bir çömez aracılığıyla iletişim kurup yanlış anlaşılmayı istemiyordu.

"Trevisan vakasıyla ilgili olarak şehirlerarası arıyorum. Müfettiş'e arayanın Morris Duckworth olduğunu, yeni bilgilere sahip olduğumu söyleyin." Bu ortalığı karıştırırdı işte.

"*Pronto,*" Müfettiş Marangoni birkaç saniye içinde telefon hattının öbür ucunda belirivermişti. "Ah, Signor Duckworth, *come va?*"†

"*Non c'è male.*§ Bari'deyim."

"Harika, hava nasıl?"

"Sıcak," dedi Morris, riskli bir cevap sayılmazdı. "Dinleyin, bu sabah Massimina'yla ilgili haberleri gördüm. Bilmiyorum, gerçekten şok oldum. Yani gerçekten kaçırıldı demek, bundan emin misiniz? Mektupta fidye istemişler mi, yani ben..."

"Korkarım size detaylı bilgi veremeyeceğim. Gizli bilgi. Ama adam elle yazmamakta bayağı ınat etmiş. Gazete kesikleri, matbu harfler kullanmış."

"Yaa, alışılmadık bir şey mi bu?" diye sordu Morris.

* "Verona Emniyet Müdürlüğü, buyrun." -ç.n.

** "Müfettiş Marangoni ile görüşmek istiyordum." -ç.n.

† Nasılsınız? -ç.n.

§ Fena değil. -ç.n.

"Öyle sayılır. Belki el yazısını gizlemesinin özel bir nedeni vardır. Aileye yakın biri olabilir. Ya da solak olabilir, daktilo harflerinden bile anlaşılan bir şey solaklık. Bu yüzden de gazete kesikleriyle dolduramadığı yerlerde matbu harfler kullanmış olabilir."

"Yaa?" Morris'in cesareti kırılır gibi oldu. Müfettişin sesi ciddi, sakin ve profesyoneldi, Morris onun Quinzano'nun bahçesindeki işadamı tavırlarını, nasıl bir tecrübe imajı sergilediğini hatırladı. Şu karman çorman kolajın ardındaki gerçek sebebi keşfetmesi ne kadar vaktini alacaktı?

"Evet, bu durumda eşofmanın Vicenza'da bir çöp kutusunda bırakılması –haberiniz var, değil mi? Evet, tren istasyonunda bırakmışlar– bizi aile efradından uzaklaştırmak için düzenlenmiş bir aldatmaca da olabilir. Yardımcım bize vereceğiniz yeni bilgiler olduğunu söylüyordu."

"Şey, işinize yarar mı bilmiyorum, ama dün bir şey hatırladım, bugün kaçırılmayla ilgili haberi görünce de..." Lanet olsun! Bari'de haberi nasıl görmüş olabilirdi? Orada *Arena* satılmıyordu. Rimini Verona'nın güneyinde, yalnızca iki yüz kilometre mesafede bir yerdi, kuzeyden gelen turistlerle kaynıyordu, ya Bari? Morris titriyordu, telefonu terli ellerinin birinden diğerine geçirip duruyordu. Bu bölme de ne dardı. Bari'de kim okurdu *Arena*'yı?

"Evet? *Pronto*?"

"Şey, Massimina okula gelirken bindiği otobüste onu rahatsız eden tuhaf bir tip olduğundan bahsetmişti. Yanında durmaya veya yanına oturmaya çalışır, dik dik bakarmış."

"Size tarifini yapmış mıydı?"

"Hayır. Yalnızca çok kıllı olduğunu ve bir garip baktığını söylemişti. Sanki kırk yaşlarında gibi algılamışım, ama bunu Massimina mı söylemişti, bilmiyorum. Ben şoföre yahut diğer insanlara yakın durmasını, fazla da endişelenmemesini söylemiştim. Yani, dünya böyle insanlarla dolu, genellikle gayet zararsız olurlar. Ama şimdi..."

"Başka bir bilgi yok mu? Adamın nerede binip nerede indiğini, saat kaç dolaylarında onunla karşılaştığını söylemedi mi?"

Morris inandırıcı olmak için, düşünüyormuş gibi sustu. Kendine güveni geri gelmişti. Müfettişi bir güzel uyutmuştu.

"Şey, okul Stimate'deydi, saat birde paydos olduğu zaman otobüse binip direkt eve gidiyordu. Yani o saatlerde olmalı. Ama adamın nerede binip nerede indiğini bilmiyorum. Quinzano'da indiğini zannetmiyorum, öyle olsa Massimina onu tanırdı. Orada herkes birbirini tanır."

"Doğru." O konuşurken Müfettiş Marangoni de not alıyordu belli ki, bu da Morris'e soluklanma fırsatı tanıyordu. "Tamam. Birkaç günlüğüne bir iki adamımızı görevlendiririz, o saatlerde otobüs hattını kontrol ederler."

"Ama kaçıran oysa, artık otobüse binmeyecektir." Morris sesine bir nebze hiddet ve endişe ifadesi vermeyi başarmıştı. "Keşke biraz daha bilgi almaya çalışmış olsaydım ya da işi daha ciddiye alsaydım."

"Sürekli o hatta seyahat eden yolcularla görüşebiliriz, belki onlardan bir şeyler öğreniriz."

"Bence doğruca Verona'ya dönmeliyim," dedi Morris kararlılıkla.

"Nedenmiş o, Signor Duckworth?"

"Bilmiyorum. Bütün bu olaylar yüzünden o kadar endişeliyim ki, tatilden hiç zevk almıyorum. Belki Verona'da olsam, bir şekilde yardımım dokunur. Ben..."

"Dinleyin Signor Duckworth, yeteri kadar yardımcı oldunuz, daha fazla nasıl yardım edebilirsiniz bilemiyorum. Unutmayın ki, kaçırılmadan önce Massimina'yı tam bir ay boyunca görmemişsiniz. Ailesine gelince, sizi etrafta görmek istemediklerinden eminim. Size karşı biraz mahcuplar, dolayısıyla da dostane hisler beslemiyorlar." Müfettiş babacan bir tavırla güldü. "Ne yapalım, hayat bu. Orada arkadaşlarınızla birliktesiniz, değil mi?"

"Evet."

"Yani aklınızı verebileceğiniz başka şeyler var."

"Ama..." Hâletiruhiyesi için böyle endişelenmesi dokunaklıydı aslında.

"Karar sizin elbette, ama ben kalmanızı tavsiye ederim. Apar

topar buraya dönmediğiniz için kendinizi suçlu hissetmenize hiç gerek yok, burada yapabileceğiniz bir şey yok sonuçta."

"Peki ya onlarla Türkiye'ye gidersem?"

"Gitmenize hiçbir itirazım olmaz. Eğer bilgi almak isterseniz, bu numarayı dilediğiniz zaman arayabilirsiniz, yardımcım size ne durumda olduğumuzu anlatacaktır. Tolaini'yi hatırlıyorsunuz, değil mi? Quinzano'da tanıştığımız zaman yanımdaydı."

"Bu konuda biraz düşüneyim," dedi perişan bir sesle ve birkaç dakika içinde konuşma sona erdi. Morris telefon kabininden çıkmadı ve ani bir dürtüyle babasını aramaya karar verdi. İngiltere'nin uluslararası kodunun ardından Acton'daki evin numarasını çevirdi, santral bağlantılarının bütün tıkırtılarını ve çınlamalarını dinledikten sonra, nihayet telefonun İngiliz usulü çalışını duydu. Bu kadar tanıdık olması irkiltti Morris'i, ne kadar da yakın, ne kadar olağan ve gündelikti, şu an Victoria İstasyonundan arıyor, eve dönüşünü, Süt Pazarlama Kurulunda başlayacağı yeni hayatını haber veriyor olabilirdi. Belki de babasına borsada bir iki tahmin yürütüp ya da ona benzer bir şey yapıp bok gibi para kazandığını, Floransa'nın dışındaki tepelerde bir ev alacağını, güneşte yatıp bronzlaşmak için eylülde bir iki haftalığına gelmesini istediğini söyleyebilirdi. Bu onu adamakıllı sarsardı işte.

Fakat telefonu açan olmadı. Bir an durakladıktan sonra, Morris bunun Londra'da sıradan bir perşembe sabahı olduğunu ve babasının şu anda Park Royal'de, bir makinenin önünde ter döktüğünü hatırladı. Yazık! Mamalih herkesin derdi kendine. *Unicuique faber est*... vesaire. Fuayeye çıkıp borcunu ödedikten sonra, Verona telefon rehberini sordu ve rehberden Bobo'nun adresini bulup not aldı.

Neden olmasın, diye düşünüyordu Morris dışarı çıkarken, kendisi de bir detektif olabilirdi pekâlâ. Mesela nasıl olur da, o sırada Bari'de bulunan biri kaçırma olayına ilişkin haberleri takip edebilirdi? Böyle bir detay *onun* gözünden kaçmazdı işte! Belki de çok geç değildi! Şimdi anavatana dönüp teşkilata yazılsa, otuz beşinden önce detektif çıkabilirdi. Pekâlâ mümkündü! Polis de geri çevirecek değildi ya! Tek sorun devriye görevinde geçirilme-

si gereken o iki seneydi; sonra bir de imaj meselesi vardı ki, Morris'in kafasındaki kültürlü... Peki ya olay ulusal radyoya ya da televizyona yansımışsa? Müfettiş o yüzden şaşırmamıştı demek. Kaçırılma olayı ülkenin bütün televizyon kanallarında yayınlanmıştı, Massimina'nın yüzü ekranları kaplıyordu!

Morris uzun adımlarla yürümekteyken bir anda durdu, hüsrana uğramış plaj meraklılarıyla tıka basa dolu caddenin ortasında, kafası karışmış bir halde kalakalmıştı. Ulusal haberlere kadar çıkmış olamazdı. Küçük bir kasabada cereyan eden bir kaçırılma olayıydı şunun şurasında. Burası İngiltere miydi ki, dramatik olay bulacağız diye köşe bucak deşsinler. Burada her Allahın günü hükümet sizlere ömür oluyor, sonra yeniden diriliyordu, mafya desen, onların elinden Varşova Paktı'nın tamamının sahip olduğundan daha fazla silah geçiyordu. Massimina'nın hikâyesini ne yapacaklardı? Morris hızlı adımlarla yeniden pansiyona yürümeye koyuldu. Marangoni uyumuştu, hepsi bu. Yine de içinde bir his bir an önce Rimini'den ayrılmaları gerektiğini söylüyordu. Aynı yerde fazlaca görülmek iyi fikir değildi. İnsanlar seni tanımaya, kafalarında bir yerlere yerleştirmeye başlıyordu.

"Ehi! Eh là!"

Morris anayolun sonuna gelmiş, çok daha tarihi olan arka sokaklara dalmaktaydı ki, arkasından yarı koşar yarı seker ilerleyen ayak seslerini işitti.

"Morris!"

Daha arkasını dönmeden, bir el çıplak koluna sarılmıştı. Giacomo'ydu. Yapışkan Jackie. Morris titrediğini fark etti. En ufak şeyde titriyordu.

"Ben de pansiyona gelecektim, ama sonra seni görünce..." Giacomonefes nefese kalmıştı, dengesini bulmak için bir an Morris'e tutundu. Morris'in zihni ışık hızıyla çalışıyor, Giacomo'nun neden onunla konuşmak isteyebileceğini araştırıyordu. Özür dilemek için olabilir miydi? Dün geceki domuzluğundan ötürü mesela.

"Ne vardı?"

"Şey, hani Massimina'nın evden kaçtığını söylemiştiniz ya?"

"Bunu *o* söylemişti."

"Ya, evet. Soyadı neydi?"

Morris hiç tereddüt etmedi. Buz mavisi gözlerini, Giacomo'nun koyu renk gözlerine dikti, kaderiyle yüzleşir gibiydi. "Massimina Trevisan."

"Quinzano'dan mı? Verona'ya bakan tepeden?"

"Evet."

Giacomo kahkahalarla gülmeye başladı. "Yahu kızın kaçırıldığını zannediyorlar abi! Arayıp kızın iyi olduğunu haber vermedin mi?"

"Ne?"

"Kaçırıldığını zannediyorlar," diye ısrar etti Giacomo. "Adam kaldırma yani anlıyor musun? Kapıp götürme. Bak, bu sabah bir *Arena* aldım, hem de bayideki son nüshaydı, ne şans, sonra bir de bakıım Massimina'nın kaçırılmasıyla ilgili bir haber var."

"Hayır!" Morris bir elini sarı saçlarında gezdirip, aynı eliyle bir an yüzünü örttü. Keşke iki nüshayı da almış olsaydı!

"Fakat Massimina onları aradı. Hem mektup da yazdık. Bizzat ben postaladım. Bir yanlışlık olmalı."

"Bilmem." Giacomo heyecanlanmıştı. Besbelli bütün bunlar onu müthiş eğlendiriyordu. "Otele gelip gazeteye bir bak. Belki de korkup aramadı, kızlar nasıl olur bilirsin, posta servisi de malum, mektuplar henüz ellerine geçmemiş olabilir. Ne zaman yolladınız?"

Morris, Giacomo'yla birlikte otele doğru yürümeye başlamıştı. Yüzü terden yapış yapıştı; kolları ve bacakları gülle gibi ağırlaşmıştı! Düşün, düşün, düşün! Dişleriyle altdudağını kemirip duruyordu.

"Hemen o gün. Cumartesi sabahı. Biz..."

Giacomo gülmekten kaılıyordu. "Veneto polis teşkilatının yarısı şu an Vicenza'yı didik didik ediyormuş, çünkü orada kıza ait olduğunu sandıklan bir eşofman bulmuşlar."

"Hayır, olamaz." Morris'in hiçbir planı yoktu, boşlukta yüzuyor gibiydi.

"En kısa zamanda ya polisi, ya da kızın ailesini arasan iyi edersin. Otelden telefon edebilirsin." Giacomo bir an ona döndü, gülüyor ve gözleri parlıyordu, Morris'in sırtına bir şaplak indir-

di. "Heeey, fazla endişelenmeye lüzum yok. Benzin kül gibi oldu yahu! Aradığını söyleyip aramadıysa, bu kızın hatası. Her neyse, polise bir telefon ettin mi hemencecik çözersin."

"Evet, tabii." Tanrı'ya şükür, haberde onun adı geçmiyordu.

Giacomo ve Sandra, Albergo degli Ulivi'de* kalıyorlardı; yer yer yalı çamları ekili, kenarlarında on katlı modern apartmanların dizildiği –sahile beş dakika mesafedeki bütün arka sokaklar bunlarla doluydu– geniş ve düz caddeye bu isim hiç mi hiç yakışmıyordu.

"Çok uymuş," dedi Morris sırıtarak, az da olsa kendinden memnundu. Hâlâ hayattaydı. Hâlâ etrafındakileri fark edebiliyor, espirili yorumlar yapabiliyordu. Giacomo resepsiyon görevlisinden oda anahtarını istediği zaman, aşikâr gerçeği bir anda kavradı. Sandra dışarıda olmalıydı! Çabucak yüzünü resepsiyonisten öte tarafa çevirdi. Göz göze gelmemeliydiler.

Asansörde masum bir ifadeyle "Sandra nerede?" diye sordu. Ecel terleri dökülüyordu.

"Dışarıda. Nedense yeni bir mayoya ihtiyacı olduğunu düşünmüş, kadınları bilirsin işte. Şimdi giydiğinin askılarını sevmiyormuş. Yeni askılarla, yeni memelere sahip olacak sanki."

Ardından, Giacomo kadınlar hakkında hiç de hoş olmayan bir tarzda konuşmaya başladı. Sandra'yla ilgili niyeti ciddi değildi. Küçük bir kaçamaktı o kadar. Açık konuşmak gerekirse, kadınların topunun olması gereken konum da buydu zaten. Aksi halde, evlilikleri, evleri, bebekleriyle gelir işinle arana girerlerdi, günün yirmi dört saati ilginin yüzde yüzünü onlara sarf etmediğinde seni suçlu hissettirmeye çalışırlar, ya da senin canını sıkmayı umarak, başka erkeklerle flört etmeye başlarlardı. Karısı orospunun tekiydi, bu kadar basit ve açıktı işte, konuşulacak başka bir tarafı yoktu. Etrafında kadınlar oldu mu, sana asla huzur yoktu. İşte bu yüzden karısından ayrılıyordu, artık yalnız yaşayacaktı, seks hayatını da Sandra gibi şehvetli kızlarla küçük kaçamaklara ayıracaktı. Zavallıcık, küçük memeli filandı ama, yatağa attın mı, yollunun âlâsı, Ah evet! Tam ağzına layık.

* Zeytin ağacı oteli –ç.n.

Tam da Morris'in erkeklerle birlikteyken girmekten kaçındığı türden bir muhabbetti bu. "O da bunu biliyor mu?" diye sordu kibarca. "Yani, senin onu ciddiye almadığının farkında mı?"

"Sandra mı? Hayır, Verona'ya gelip orada yaşayacağını, sanatçının metresi rolünü oynayacağını zannediyor." Güldü. (Herif bir de çirkin mi çirkin, diye düşündü Morris. Ufak tefek, yapışkan, kıllı, yüzü desen çiğnenmiş karamela şekerini andırıyor. Tam bir beberuhi.)

Tanrı aşkına, şimdi ne yapacaktı?

"Ama istersem rahatlıkla söylerim, dert değil. Anlıyor musun? Dost acı söyler demişler, benim düsturum da bu. Ya sen ve Massimina? Hoş kız. Fena bir çift değilsiniz." Morris'in cevap vermesine fırsat bırakmadan, atıldı, "Paylaşmak ilgini çeker miydi?" Yüzü kendini mazur gösteren çocuksu bir gülümsemeyle aydınlanmıştı. "Dörtlü olarak tatile çıkabiliriz mesela, her şeyimizi paylaşırız. Sandra böyle şeylere ilgi duyar, senden de hoşlandı. Senin tatlı biri olduğunu düşünüyor. Alışık olduğu burnu havada tiplerden ne kadar farklı olduğunu söylüyordu. İstersen birkaç fotoğraf bile çekebiliriz. Bütün deliklere atış serbest. Kazancı paylaşırız. Müthiş bir tatil olur, sana söz."

Morris bayağı şok olmuştu, güçlükle yutkunabiliyordu. En rezil dergilerde okuduğunuz türden korkunç bir şeydi bu. (Cartuccio'nun *Penthouse* dergisinde buna benzer bir şey gördüğünü hatırlar gibiydi – birbirine dolanarak kıvrılıp bükülmüş üç beden ve onların fotoğraflarını çeken bir başkası. Rezalet.)

"Ne dersin?" Giacomo yeniden konuşmaya başlamıştı. "Birden fazlasıyla yapmak çok tahrik edici," diyerek güldü, "emme, sikme, oral, anal..."

"Aslında biz birbirimize çok âşığız" cümlesini zorlukla telaffuz edebildi Morris, sesi çatlıyordu. Midesi bulanmıştı. "Gerçekten, biz..." Birden duran asansör midesini yerinden oynattı. Bedenini dik tutabilmek, sesine ve duruşuna hâkim olabilmek için büyük çaba sarfediyordu. "O on sekizine basar basmaz evlenmeyi planlıyoruz. Altı hafta sonra."

Odada hiçbir şeye dokunma. Hiçbir şeye. Hiçbir şeye!

"Ah, tebrikler o halde, durum böyleyse." Nedense Giacomo absurd bir reverans yaptı, sonra da alelacele konuyu değiştirdi: "Umarım polis bu adam kaçırma olayıyla ilgili başını ağrıtmaz. Gazete burada, bak. Ben içecek bir şeyler hazırlayayım. Martini olur mu?" Bir kapıdan geçip Morris'in banyo olduğunu tahmin ettiği bir odaya girdi. Morris bulunduğu odaya çabucak bir göz attı. Ne, nerede, nasıl?

Ama bunun başka bir yolu olmalıydı, başka bir...

"Hayret bir şey değil mi? Sen inanabiliyor musun?" Giacomo bardakların çınlamasını bastırmak için bağırıyordu "Verona Questura'nın numarasını bulmak için bilinmeyen numaraları aramamız gerekecek. Buranın polisini arasan, neden bahsettiğini bile anlamayacaklardır. Buradakilerin tek yaptığı plajdaki çıplakları enselemek."

Gazete yatağın üzerinde duruyordu, Morris'i zan altında bırakan sayfa açıktı. Morris gazeteyi eline alıp kasıtlı olarak hışırdattı. Masa lambası, hayır olmaz Sandalye, olmaz Radyo, olmaz. Odada hemen hemen hiçbir şey yok gibiydi. Kapağında iğrenç bir çıplak resimle *Il Fotografo*'nun bir nüshası. *Yalnızca birkaç saniyesi kalmıştı!* Sevgili Tanrım, bir şeycik olmalı. Bir kâğıt ağırlığı? Kâğıt ağırlığı tam bir klasikti işte. O da yoktu.

(Bir şey bulup da ne yapacaktı? Ne yapacaktı? Morris!)

"İçkine votka da alır mısın?"

"Alırım." Sesi bir hırıltıdan ibaretti. Şu an gazete üzerine yorumlar yapıyor olmalıydı. Şöyle bağırmalıydı: "Hayır olamaz, bu akıl almaz bir şey, hergelenin teki bir de fidye mektubu göndermiş." Saksı, saksı, bir tek o olabilirdi. Ne komedi!

Koşede yirmi yirmi beş santim derinliğinde toprak bir saksının içinde tropik bir bitki vardı. Saksıyı dikkatle yerinden kaldırdı. Kesinlikle ağır bir şeydi. Peki ya kolaylıkla hareket ettirebilecek miydi? Hayır, bir gün böyle bir şey yapabileceğini hiç aklından geçirmemişti. Morris Duckworth, hep sınıf birincisi, anasının oğlu, babasının nonoş diye...

Banyo kapısının arkasındaydı. Giacomo bardakları tepsiye yerleştiriyordu. Absürd. Komedi dizisi adeta. Hem de kötüsün-

den. Elindeki şeyi başının üzerine kaldırdı, dişini sıkıp titreyen kollarını kasmaya çalıştı. Ama dünkü hararetinin yerini titreme almıştı. Kasları, tendonları kasılmayı reddediyordu. Kalçaları yumuşamış, adeta pelteleşmişti.

Bitkinin tepesindeki yapraklar hışırdayarak tavana sürtünüp kırıldılar. Giacomo'nun kıvırcık saçlı kafası görünür görünmez saksıyı var gücüyle indirdi. Saksı paramparça olmuş, Giacomo yere, etrafa saçılan cam kırıklarıyla, toprağın ortasına düşmüştü. Feryat bile etmemişti, ama vücudu istem dışı kasılarak, yana yatmış, sonra da boğuk ve uzun bir inleme koyvermişti. Ölmemişti. Morris büyük bir çaresizlikle, etrafta adama vurabileceği başka bir şeyler arandı. Sandaletlerle tekme atılmazdı. Sanki mutfakta canlı alabalık vardı da, görünürde oklava yoktu. Sonra birden kafasında dâhiyane bir şimşek çaktı (çünkü o bir dâhiydi) dönüp yataga doğru atıldı. Yastık. Tabii ki. Yastık!

Zorlukla nefes alan ve inildeyen Giacomo'yu döndürüp, limon rengi yastığı yüzüne kapadı ve var gücüyle bastırdı. Son derece zayıf bir dirençle karşılaştı, beden bir an kasılmış, takatsiz bir el havaya kalkmıştı. Morris kolundaki saate baktı, tam iki dakika boyunca saniyeleri saydıktan sonra baskıyı hafifletti. Kafadan çok az bir kan gelmişti. Bileklerden birini eline aldı ve nabız bulmaya çalıştı. Tık yoktu. On saniye, yirmi saniye, hiçbir şey. Ayağa kalktı. Yüzünden yastığı çekmiyordu. O manzarayı görmese de olurdu. Son derece halsiz ve yorgunluktan tükenmiş bir halde, sendeleyerek yataga gidip gözleri kapalı sırtüstü yattı, birden bastıran mide bulantısını savuşturmaya çalışıyordu.

Belki beş dakika belki de daha kısa bir süre sonra, yeniden ayağa kalkmıştı. Sandra gelmeden çıkması gerekiyordu. Çıkmamalı mıydı yoksa? Beklese miydi? Çılgınlıktı bu. Tanrıya şükür hiç de iyi insanlar değillerdi. Eş değiştirme! "Böyle şeylere ilgi duyar..." İğrenç. "Alışık olduğu burnu havada tiplerden ne kadar farklı olduğunu söylüyordu." Pislik. Gitmeli miydi, kalmalı mıydı? Elleri zangır zangır titriyordu. Ya Massimina? Kim bilir Massimina ne işler karıştırıyordu. Gitmeli o zaman. Ama önce bu karmaşıklığı biraz daha akla yatkın hale getirmesi gerekecekti.

Giacomo'nun üzerine eğilip kot pantolonunun ön ceplerini yokladı. Kumaşta parmak izi kalmazdı, değil mi? Bir şey bulamadı. Bir elini gövdenin altına soktu. Cüzdan arka cepte sıkışmış, duruyordu. Bir eliyle yastığı cesedin suratında tutarken, gövdeyi iterek döndürmeye çalıştı. İnanılmaz derecede ağırdı. Elini yastıktan çekip ölü kütleyi kıpırdatmak için bütün gücünü kullanması gerekti. Yastık yerinden oynamıştı, ama cesedin yüzü yere dönük duruyordu şimdi. Cüzdanı aceleyle kapıp kendi cebine koydu. Sonra da pencerenin yanındaki çekmeceli yazı masasına gitti. Çekmeceyi yerinden çıkarıp, içindeki kozmetik eşyalarını, parfüm şişelerini ve bozuk paraları yere döktü. Değerli bir şey yoktu. Ama alttaki dolapta fotoğraf makinesi ile kamera teçhizatı duruyordu. Pencereden dışarıya göz attığında bulutların dağıldığını, inceden bir güneş ışığının bir görünüp bir kaybolduğunu gördü. Bir naylon torba, ihtiyacı olan buydu işte. Etrafına bakındı. Hiçbir şey yoktu. Banyoya daldı. Oradaki küçük dolabın kapağına bir torba asılıydı, kâğıt mendil türünden şeyler koymak için kullanıyorlardı. Kullanılmış prezervatifler vardı. Domuzlar. Morris hepsini yere boşaltı. Su. Susamıştı, su, su. Ağzını musluğa dayamış içiyordu ki, yazı masasının üzerinde parmak izi bırakmış olabileceği aklına geldi. Lanet olsun. Bir bez bulup, Allahın belası şeyi iyice silmeliydi. Bir bez. Yatağın üzerindeki çarşaf. Naylon torbayı kaptığı gibi yatak odasına geçti, fotoğraf makinelerini ve cüzdanı torbaya doldurdu. Parmak izlerini silmeli, sonra da...

Fakat o sırada birden kapı çalındı. "Giacomo?"

Ayak seslerini neden duymamıştı? Kahretsin.

"Giacomo, benim."

"*Vengo.*" Düşünecek, kendini zihinsel olarak duruma hazırlayacak zaman yoktu. Naylon torbadan uzun bir teleobjektif kutusu alıp çabucak kapıya doğru yürüdü, Tokmaktaki kilit mekanizmasına basıp kapıyı açtı. Üzerinde, sutyensiz giydiği bir tişört ile beyaz pilili etek vardı, elinde bir paket tutuyordu. Yeni aldığı bikiniydi mutlaka.

"Morris!" Görüş alanının dışında, sağ tarafta kaldığından Giacomo'yu görmemişti, ama ters giden bir şey olduğunu sezinlemişti.

"Morris, sen burada ne..."

Morris geri adım attı. Kadını odaya alıp kapıyı kapaması gerekiyordu en azından.

"Giacomo beni bir şeyler içmeye davet etti."

Sandra odaya adım attı, yerde duran bir şeyi görmüş olmalıydı, –saksıdan dökülen topraklar ve cam kırıkları– irkilerek geri çekildi ve dışarı çıkıp kapıyı kapamaya çalıştı. Ama Morris ondan daha hızlı davranmıştı. Bir ayağını kapıya sıkıştırdı, kadının tokmağı tutan elini yakalayıp kendisinden beklemediği bir kuvvetle burkarak onu odaya çekti.

"Tanrım!" diye bağırıyordu kadın. Teleobjektifi yere düşüren Morris, iki eliyle onu göğüslerinden sertçe yere itti. Kafası yerdeki fayanslara çarpan Sandra bir çığlık attı. Teleobjektif yerde yuvarlana yuvarlana gitti ve Giacomo'nun yapışkan bacağına çarparak durdu. Morris aletin üzerine balıklama atladı.

"Hayır!" Sandra çığlık çığlığa bağırıyor ve nedense, kendini savunmak yerine, külotunun üzerine sıyrılan beyaz eteğini aşağı çekmiş, dizlerinin üzerinde sıkı sıkı tutuyordu. İnce uzun, aristokrat ve dişlek suratı duyduğu şaşkınlıktan bembeyaz kesilmişti. Sanki Morris onun ırzına geçmeyi isteyebilirmiş gibi! Ne kibir!

Morris kadının sarışın başının tepesine darbeyi indirdi. Sertçe.

Kadın "Hayır!" diye bir çığlık daha atıp ellerini havaya kaldırdı.

Morris tekrar vurdu, bu defa şakaklarına; üçüncü defa, dördüncü, beşinci defa, tekrar tekrar vurdu. Bütün ağırlığını vuruşuna veriyordu, çok yorucuydu; kan gelmeye başlayana kadar böyle devam etti, kanın rengi koyu, neredeyse siyahtı. Yastığa doğru bir hamle ettiyse de buna hiç gerek olmadığını fark etti. Yüz tamamen hareketsizdi, gözler kaymış, bakışlar sabit, ağız bükülmüş, dudaklar zedelenmiş, dişler kırılmıştı. Morris derin bir nefes aldı, hâlâ aralık duran kapıya gitti, Tann aşkına, her an biri geçebilirdi; naylon torbayı aldı, teleobjektifi içine attı, kapıyı arkasından kapayıp çıktı.

Sandra yukarı geldiğinden beri asansör hareket etmemişti. Morris asansöre bindi, aşağı indi, resepsiyonu rüzgâr gibi geçe-

rek, görebildiği kadarıyla kimse tarafından fark edilmeden sokağa çıktı ve ancak o zaman *Arena* gazetesini odada bıraktığını fark etti. Yüce Tanrım! Otelin camdan kapısının önünde, yandaki sıvalı duvara yaslanıp kaldı. Tam da o sayfa açıktı. Kaçırılma haberi içeri giren ilk polisin gözünün önüne serilecekti. Tekrar yukarı çıkmalıydı.

Neden yapmıştı bunu sanki? Neden? Veda selamı verip, ilk uçakla İngiltere'ye dönme zamanıydı halbuki.

Yoksa Massimina'yla kalabilmek için mi yapmıştı? Olamaz.

Saatine baktı, uzadıkça uzayan bir on dakika boyunca saniyeleri saydı, alarm çalmadığından emin olmak istiyordu. Çığlıklar kimsenin dikkatini çekmemişti. Belki de zannettiği kadar ses çıkmamıştı. Sonra aceleyle tekrar içeri girdi. Telefonda kıkırdayan resepsiyonist ona bakmadı bile. Öte yandan asansör yerinde değildi. Morris sağındaki merdivenleri gördü ve o üç katı, nefes nefese kalmadan ağır ağır çıkabilmek için kendini zorladı. Doğruca odaya gidecek, yatağın dibinden *Arena*'yı alıp naylon torbaya atacak, hazır gelmişken, masanın tutamaçlarını (ve musluğu, tabii ya, musluk!) silecek sonra tekrar çıkacaktı.

Ne var ki kapı kilitliydi. Morris bir an panikledi. Naylon torbayı düşürdü, kapı tokmağına asılıp zorlamaya başladı. Nasıl kapılarda otomatik kilit olduğunu unutacak kadar aptal olabilmişti? Ne diye anahtarı yanına almamışı sanki? Aptal bir amatörden başka bir şey değildi, eninde sonunda başını derde sokmuş bir oğlandı işte, şimdi yakalanırsa sonu gelmiş demekti. Her şeyi Giacomo'ya itiraf etmeliydi, mümkün olan en iyi şekilde işin içinden sıyrılıp kızı evine götürmeli, konuyu orada kapatmalıydı. Ya da dörtlü tatil fikrini kabul edebilir, çenesini tutması kaydıyla Giacomo'ya fidyenin yarısını teklif edebilirdi. Buna kesin fit olurdu, sıçan, domuz, her halinden belliydi, bir kızı yataga atmak için yapmayacağı şey yoktu. En azından Morris öyle değildi. En azından edep nedir biliyordu.

Aklında bu düşünceler yarış ederken, Morris kapı tokmağını zorluyordu, sonra birden sağındaki köşenin ardında asansörün yavaşlayıp durduğunu işitti. Naylon torbayı alıp solundaki mer-

divenlere doğru hızla atıldı, asansörden çıkan çift koridora ulaşmadan, o köşeyi dönüp gözden kaybolmuştu bile. Giacomo'nun odasının yanındaki odanın kapısında durmuş, Almanca şakalaşıp gülüşüyorlardı. Morris duvarın arkasından başını uzatıp ne zaman ortadan kaybolacaklarını, ne zaman kapıya dönebileceğini anlamak için bir bakış attı (belki kilidi kırabilirdi). Kırk kırk beş yaşlarındaki çift duvara yaslanmış, birbirlerine sıkıca sarılmışlardı.

İşte o an, kapıyı açıp ortadan kaybolmalarını beklerken, Morris birden koridorun kaymak gibi cilalanmış mermer zemininin üstündeki koyu kırmızı lekelerin farkına vardı. Birkaç saniye boyunca, hiçbir şey anlamadan öylece bakakaldı, sonra sandaletinin tabanına bakmak için ayağını kaldırdı. Ayak parmaklarının altındaki taban kandan yapış yapış olmuştu. Orada öylece tek ayak üstünde dururken, dengesini kaybedip bayılacak gibi oldu. Destek almak için demir tırabzanlara tutunmuş, kendini toplamak umuduyla derin derin nefes alıyordu. Etrafını saran karanlığın ağırlığı altında zayıflayan görüşü, kafatasının tam ortasında filizlenen şiddetli ağrıya rağmen yavaş yavaş açılıyordu. Nasıl olmuştu da bu ikisi yerdeki izleri görmemişlerdi? Aynı izleri lobide de bırakmış olmalıydı. Titreyerek, önce lekeli sandaleti, sonra da ötekini ayağından çıkardı, onları da cüzdan, kamera teçhizatı ve kanlı teleobjektifin yanına –bu sonuncunun üzerine bir tutam sarı saçın yapışmış olduğunu fark etti– naylon torbaya koydu, sonra derin bir nefes alarak –Tanrının insanın ciğerlerine ne kadar çok hava dolması gerekiyordu– merdivenlerden aşağı yalınayak koşturdu. Merdivenlerden inerken kimseyle karşılaşmadıysa da lobi kalabalıklaşmıştı. Öğle yemeği saatiydi, insanlar lobinin gerisindeki restorana açılan döner kapıların önünde diziliyorlardı. Morris resepsiyon masasının önünde duran küçük bir grubun etrafından sessiz adımlarla dolanarak, kendini sokağa attı.

Bulutların yerini parlak güneş ışığı almıştı, kaldırımların taze, kara katranı cayır cayır yanmaya başlamıştı bile. Morris gidip bir çam ağacının cılız gölgesinde durdu ve hızlıca kıyafetlerini inceledi. Beyaz keten pantolonunun dizinin altında ufak bir kan

damlası, gömleğinin sağ yeninde minik bir leke vardı. *Bir plan yap.* Bir plan yapmalı, her şeyi bir şekilde halletmeliydi. Saatine baktı. On ikiyi çeyrek geçiyordu. Massimina'yı yalnız bırakalı bir buçuk saatten fazla olmuştu. Kim bilir kızın aklından neler geçiyordu? Caddeden aşağı, kanala doğru yürümeye koyuldu, yanlış yöne gittiğini fark etmesiyle birlikte gerisin geri döndü. Kaldırım tabanlarını yakmaya başladığından yürümekle koşmak arası yol alıyor, bir yandan da dikkat çekmemeye gayret ediyordu. Tasmayla gezdirilen bir köpek Morris'e doğru atılarak arkasından havladı.

"Çıplak ayaklardan hoşlanmıyor," diyerek güldü köpeğin sahibi. Morris de gülümseyerek karşılık vermeye çabaladı. Nafileydi. Adamcağıza hiddetli bir bakış fırlatmıştı büyük ihtimalle.

Buram buram mazot, ölü balık ve deniz kokan kanal gün ışığında parıldıyordu. Morris boyalı balıkçı teknelerinin uç uca bağlandıkları, bir yerde bir pompanın tıngırdadığı, başka bir yerde bir adamın ağları serdiği, bir başkasının küpeşte korkuluklarını boyadığı nhtım boyunca hızlı adımlarla yürüdü. Ne sükûnet! Yaklaşık iki yüz metre ilerledikten sonra son teknenin bağlı olduğu, yolun tamamen ıssızlaştığı noktaya varmak uzereyken durdu. Elini torbaya sokup, teleobjektife ve kanlı sandalete değmemeye çalışarak, Giacomo'nun cüzdanını çıkardı. Suç zaten işlenmiş olduğuna göre artık bir şekilde kâra geçmesi fena olmazdı herhalde. Ama hepsi hepsi yirmi bin liret vardı. Birtakım belgeler, bir ehliyet, Brindisi-Igoumenıtsa feribotuna iki bilet, bir fotoğraf, kucağında iki çocuğuyla orta yaşlı hoş bir kadını gösteren bir polaroit; bir diğer fotoğraftaysa esmer bir kız çift kişilik bir yatakta bacak bacak üstüne atmış, göğüs uçları objektife doğru dikelsin diye ellerini başının arkasına koymuştu. Bu kız ne Sandra'ydı ne de öteki kadın, Giacomo'nun ahlaksızlığının böylece bir kere daha doğrulanmasına memnun olmuştu Morris. (Diyelim adamın kansı için yapmıştı bu işi – onlar Tanrı huzurunda birleşmişlerdi sonuçta, öyle değil mi?) Son olarak da, çıtçıtla kapanan küçük bir gözde, kâğıt mendile sarılmış minik bir Aziz Christopher buldu, gümüş bir zincirin ucundaki madalyon, eski püskü bir alyansa sarılı duruyordu.

Cüzi bir meblağ olsa da Morris yirmi bin lireti aldı, ne olur ne olmaz diyerek iki bileti ve hiç sebepsiz yere Aziz Christopher'ı da aldı. Belgelerle alyansı cüzdana koyup, cüzdanı da torbaya geri sokarak torbanın ağzını sıkıca düğümledi. Etrafını kolaçan ederek birkaç adım yürüdükten sonra, kaşla göz arasında torbayı kanala, iki teknenin arasına attı. Fotoğraf makinelerinin ağırlığıyla torba taş gibi dibe çökmüştü.

"Bu bana mı?" Massimina çok sevinmişti. "Morriis!"

"Bu yüzden o kadar geç kaldım." Morris kendini halsiz hissediyordu, bitap düşmüştü. Daha önce hiç bu kadar yorgun hissettiğini hatırlamıyordu. Polis cesetlerin yanında, tam da kaçırılma haberinin sayfasında açık duran gazeteyi görür görmez, her şey birden açığa çıkacaktı. Yatağa gömüldü.

"Sonra bir sandaletim yırtıldı, kaldırım taşına takmışım, bir yarım saati de yeni sandalet aramakla geçirdim, istediğim gibi bir çift bulduğum zaman da bütün paramı Aziz Christopher'a verdiğimi keşfettim."

Massimina, "*Quanto sei caro!*" diyerek güldü.

Morris, bir yandan zihnini açmaya çalışırken, bir yandan da durumun ne kadar ilginç olduğunu aklından geçiriyordu; o bir buçuk saati sayısız değişik şekilde geçirdikten sonra eve sandaletsiz ve cebinde gümüş bir Aziz Christopher madalyonuyla gelmiş olabilirdi. Cinayet yalnızca bir kâbus olabilirdi.

"Seyahatlerimizde bizi koruması için," dedi genç kız vakur bir edayla, zinciri boynuna takarken. Morris o açıdan düşünmemişti. Ne kadar da uygun düşmüştü. Massimina teşekkür öpücüğü vermek üzere ona yaklaştı, ama birden kol ağzındaki ve pantolon paçasındaki kanı hatırlayan Morris, kızı bir kenara iterek ayaklandı.

"Şu sıralar domuz gibi terliyorum. Üstüm başım leş gibi kokuyor."

Oda insanı boğacak kadar ufak tipik bir pansiyon odasıydı; çıplak ahşap zemin üzerinde çift kişilik bir yatak ile bir dolap, minnacık bir masa, köşede de bir lavaboyla ayna vardı. Morris

musluğu açtı, pantolonunu çıkarıp gömleğinin düğmelerini çözdü; çıkardıklarını suya bastırıp pantolon paçasındaki lekeyi gömleğinin kol ağzındaki lekeye hızlı hızlı sürtmeye başladı, bunları yaparken bir kere bile arkasını dönmemişti. İzler neredeyse anında silinip kaybolmuştu. "Çık lanet olası leke!"* de neymiş. Birazcık kanı yıkamaktan kolay ne vardı?

Havluya uzanmak için döndüğünde, arkasında duran çırılçıplak Massimina'yla burun buruna geldi. İnci grisi eteğini çıkarmıştı, etek ayaklarının dibinde dertop olmuş duruyordu, kırmızı tişörtü de üzerinde değildi. Anlaşılan o gün içine çamaşır da giymemişti. Karnının kusursuz kıvrımının altındaki kasık tüyleri kocaman bir çalılıktı. Morris donakalmıştı. Bir krize daha dayanacak gücü yoktu. Son derece ağır hareketlerle ellerini kuruladı, gözlerini dikmiş bakıyor, her yeri kasılıyordu.

Oda pek aydınlık değildi. Tarihi sokağın karşı kaldırımındaki binalar pencerenin önünü kapıyorlardı. Odaya süzülen loş ışıkta Massimina, bütün güzelliğiyle ve Morris'in hayal ettiğinden daha biçimli vücuduyla öylece duruyordu. Başını yana eğmiş, dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme kondurmuştu.

"Bu yanlış bir şey değil, Morri. Öyle olmadığını sen de biliyorsun. Seni sevdiğimi biliyorum. Sen de bana karşı öyle cömertsin ki, bana böyle hediyeler getiriyorsun; şu an kendimi o kadar güvende hissediyorum ki..."

Morris durduğu yerde sallandığını hissetti, bir an gözlerini kapadı.

"Morri?" Massimina yanık tenli ince kollarını kaldırmıştı, avuçları bir ikramda bulunurcasına dışarıya ve yukarıya dönüktü. Bütün bunların acayip romantik olduğunu düşünüyordu besbelli. Kitaplarda okuduğu zırvalıkları taklit ediyordu. Buna rağmen Morris'in gözleri doldu. İçinde bir sevgi kabarıyor, bu duygu eskiden kalma tiksintisini, babasıyla Eileen'in divandaki görüntülerini, inlemelerini bastırıyordu.

* "Out damned spot!" Shakespeare'in *Macbeth* adlı eserinde Lady Macbeth'in cinayet işledikten sonra küvette yıkanırken söylediği repliklerden. -ç.n.

"Gel bana, Morri. *Vieni, vieni.*" Massimina ayaklarının dibindeki etekten dışarı bir adım attı. Gövdesi salınıyordu. Karnı, Morris'e yumuşacık sokuldu.

"*Cara,*" diye mırıldandı Morris, kollarını ona dolamıştı, "*cara Massimina.*"*

Solup tükenen öğleden sonranın, akışkan, rüyalara benzer bir tadı vardı, odadaki düzinelerce sinek bile tembelce ve sessizce bu hissiyatla dolanıyorlardı.

"Bu arada," diyordu Massimina neşeyle. Yatakta oturmuş, koca hasır şapkayı permalı saçlarının üstüne geçirivermişti. "Bu sabah sen dışarıdayken, evi aradım..."

"Ne yaptın?"

"Evi dört beş defa aradım. Otel sahibesi kendi telefonunu kullanıp parasını sonra verebileceğimi söyledi. Ama evde kimse yoktu."

Morris büyük bir rahatlama dalgasını içine çekerek gözlerini kapadı. Büyükannenin cenazesine gitmişlerdi herhalde. Yine de o anda kızı memnuniyetle boğabilirdi.

* "Sevgili Massimina." –ç.n.

13

Saat sekizi çeyrek geçe trendeydiler. Morris hızlı trene binmek istemişti, ama Massimina ek ücret ödemenin lafını bile ettirmediğinden, sevgili Sandra'nın deyimiyle "avam" tiplerle dolu bir kompartımana tıkılmışlardı. Massimina karşı koltuğa, Morris'in sağ çaprazına oturmuştu ve Morris ne zaman o tarafa dönse, tatlı gülücüklerle karşılanıyordu, bu da fena halde sinirini bozuyordu. Gazetelerde çıkan haberleri okumaya can atmasına karşın, Massimina'nın göreceği endişesiyle istasyonda gazete alamamıştı. Haber yazılarında kullanacakları kelimeleri hayal etmeye çalışıyordu, bir yandan da bir cinayeti –ya da adam kaçırmayı– basının tarif edeceği kelimelerin dışında kelimelerle düşünmenin imkânsız olduğunu geçiriyordu aklından, garip bir durum, eylemi gerçekleştiren sen bile olsan bu böyleydi. Tıpkı bir futbol maçında, parlamentodaki bir müzakerede, yahut yeni bir tiyatro gösterisinde olduğu gibi, olayın gerçekleştiğini tam anlamıyla kavramak için önce eleştirmenlerin onun hakkında ne yazdığını okumak gerekiyordu.

Bu sabah biraz kendine gelmişti ve tuhaf bir şekilde (çılgınca da denebilir) tasasızdı. *Arena*'yı odada bıraktıysa ne olmuş? Yeni

bir günün ışığında, olanlara dönüp baktığında, cinayetten Massimina'yı kaçıran adamın sorumlu olduğunu bulmak için dâhiyane bir adım atılması gerektiğini görebiliyordu. Sonra başka bir dev adım, bir sıçrama, atlama yapmaları gerekirdi ki kızı kaçıran adam olarak Morris'i mıhlasınlar. Verona'da oturduğuna göre Giacomo'nun *Arena* almış olması gayet akla yatkındı, gazetenin hangi sayfada açık kaldığına kim bakacaktı? Bu arada, büyük bir değişim geçirmiş gibi de hissetmiyordu. Zihnini dikkatle taramış, bir travma, dehşet ya da olayın yarattığı genel bir ruhsal sakatlık bulmaya çalışmıştı, ama hiçbir şey yoktu. Tamamen temizdi. Hayır, şu anda onu rahatsız eden tek şey gazeteleri okumak ve belki babasına coşkulu bir mektup dikte edip kafasını toplamak için yalnız kalamıyor olmasıydı. Sonuçta öldürmek gibi bir niyeti hiç olmamıştı. Kesinlikle önceden planlanmış bir tarafı yoktu – aksine. Onu bunu yapmaya zorlayan o şehvet düşkünü gerzekti, daha iyisini de hak etmiyordu zaten, Morris onun yüzünden kendini kahredecek değildi. (Cinayet, ölen kişinin değeri ve yaşam hakkı üzerinden yargılanmalıydı; yalnızca ölümün cinayet olup olmadığı, eğer öyleyse cinayeti kimin işlediği gibi kuramsal yönleriyle değerlendirilmemeliydi.)

Bütün bunların üzerine, Massimina'yla yaşadığı tecrübe de onun için gayet umut verici olmuştu. Görünüşe göre herkes kadar iyi kotarıyordu şu "becerme" işlerini. Daha bir üstüne titrer olmuştu kızın. Onun yanındayken daha mutluydu artık. Sanki bir deneyim diğerini silmişti. Bütün gece kızla birlikte uyumuştu, ılık kokusu ve ağır memeleri annesini andırmıyor değildi. Gerçekten de, ona her şeyi anlatabileceğini hissetmişti. Belki o da memnuniyetle katılırdı bu oyuna.

"*Panino*, Morri?" Fano'da durmuşlardı, Massimina platformda arabasını iten adamdan bir sandviç almasını istiyordu. Hızlı trende az çok konforlu bir seyahat için küçük bir ek ücret ödemeyi reddediyor, sonra da Morris'in pencereden sarkıp, platformda gezinen bir Çingeneden bayat sandviç alarak parasını çarçur etmesini istiyordu.

"Hayır," Morris kesin konuşmuştu.

Kızın tuvalete gitmesini bekleyecek, sonra da yanındaki bayandan gazetesini ödünç alıp, önemli şeylere şöyle bir göz gezdirecekti. Massimina'nın sık sık tuvalete gitmesi gerektiğini fark etmişti, bu da işine geliyordu. Sürekli bir şeyler içmesini sağlama taktiğini benimsemeliydi.

"*Cara*, bu insanların sattığı sandviçler berbat oluyor, ama istersen sana bir kola alırım. Kutu içeceklerden bir zarar gelmez nasıl olsa."

"Hayır, teşekkür ederim," deyip arkasına yaslandı ve tatlı tatlı gülümsedi.

Doğanın çağrısı nihayet gelinceye kadar, Morris'in Senigallia'ya kadar beklemesi gerekmişti.

RİMİNİ OTELİNDE DEHŞET. ESRARENGİZ CİNAYET, diye manşet atmışlar, ama nedense haberi dördüncü sayfaya koymuşlardı. Morris damarlarında adrenalinin fokurdadığını hissediyordu.

"Korkunç," diye yorum yaptı gazetesini ödünç verme nezaketinde bulunan hanım. Havasız kompartımanın sıcağına rağmen şallara sarınmış, çelimsiz bir mahluktu. Morris hüzünlü bir gülümsemeyle, sarışın kaşlarından birini hafifçe kaldırarak karşılık verdi.

> Polis kuvvetleri dün Rimini'deki Albergo degli Ulivi'de bir kadın ve bir erkeğin katledilmesi olayı karşısında tam anlamıyla şaşkınlığa uğradıklarını kabul etti. Cesetler, resepsiyonistin Signor Giacomo Pellegrini ile İngiliz arkadaşı Miss Sandra Delaforce'un saatler önce odalarına çıkmış olmalarına rağmen, defalarca çaldırılan telefona cevap vermediklerini fark etmesi üzerine akşamın geç saatlerinde keşfedildi. Maymuncuk kullanılarak girilen odada kafataslarına sayısız darbe indirmek suretiyle ölesiye dövülmüş iki gövde bulundu. Daha sonra açıklama yapan uzman polisler çeşitli cinayet aletlerinin kullanıldığını, bunların arasında ağır bir saksıyla, tanımlanamayan demir bir alet olduğunu belirttiler.

Yastıktan bahsetmemiş olmaları garipti. Ama, Morris ayrıntılar konusunda gazetelere hiç güvenmezdi.

Bir de alt başlık vardı: ZİNA CİNAYETİ OLABİLİR Mİ?

Polisin elinde cinayete karışan saldırganların sayısı ve cinayet sebebine ilişkin kesin veriler bulunmamakla birlikte, katliamın bir ihtiras ve intikam davası olması ihtimali üzerinde duruluyor. (Ah şu İtalyanlar.) Giacomo karısından kısa süre önce ayrılmış, evli ve iki çocuklu bir adamdı. Polis kaynakları "İntikamı almak istemiş birileri olabilir," diye konuştu, "fakat cinayetlerin bu kadar hoyratça, bu kadar vahşi bir şekilde işlenmiş olması, planlı cinayet ihtimalini ortadan kaldırıyor."

Polis hem asansörde hem de merdivenlerde kanlı ayak izleri tespit etmiştir, bu da iki katil olduğuna ya da tek bir katilin odayı terk edip sonra da geri geldiğine işaret etmektedir. Saldırının sebebi soygunsa, saldırgan Miss Delaforce'un içinde 600.000 liret bulunan çantasını almayı unuttuğunu fark etmiş olabilir. Polis, Signor Pellegrini'nin cüzdanı ile fotoğraf teçhizatının çalınmış olduğuna inanıyor.

"Morris."

İki dakika geçmeden geri gelmişti. Bu kadar kısa sürede nasıl...

"Ancona'ya geldik. İnmemiz gerek." Morris bir istasyona varmak üzere olduklarının farkına bile varmamıştı. Bavullarını bagaj rafından indirirken, Massimina "tuvalet doluydu," diye fısıldadı.

Yaşlı kadına gazetesini geri verirken "*Veramente orrendo.*"* diyerek görüşünü belirtti Morris, (bugün oyunculuğunun doruğundaydı) ve kadının ricası üzerine, çantasını indirip platforma inmesine yardımcı oldu. Şu ihtiyarlar nasıl da resmi, nasıl da kibar oluyorlardı! İnsan onların yanında kendini güvende hissediyordu.

Aklına gelen ilk plan, yarımadayı doğudan batıya doğru katedip, fidye mektubunu postaya vermeden önce Rimini'den olabildiğince uzaklaşmaktı. Morris, ikisinin de daha önce Roma'yı görmemiş olmasından faydalanarak, bunun kaçırılmayacak bir fırsat olduğunu öne sürmüştü; evlendikten sonra ev kurma telaşı falan derken, Roma'yı görmeye kim bilir ne zaman vakit bulacaklardı? Bunun üzerine, sabah Rimini'den kalkan ilk trene binmişlerdi,

* "Gerçekten korkunç." –ç.n.

Ancona'da aktarma yapacakları Roma ekspresini yarım saat beklemeleri gerekiyordu. Massimina doğruca bayanlar tuvaletine koşturmuş, Morris de bavulları bir banka sürükleyip biraz düşünmek üzere oturmuştu. Bu şekilde seyahat etmekten hiç hoşlanmıyordu, tren kompartımanlarının kiri pası; kollarının arkasında, tırnaklarının içinde, dirseklerinde, nereden geldiğini bilemediğin pislikler; meçhul sebeplerle geciken trenleri bekleyerek geçen uzun saatler, itilmeler kakılmalar. İnsan seyahat edecekse, konfor içinde seyahat etmeli, diye düşünüyordu Morris; bacaklarını uzatacak yerin olmalı, ne zaman istesen soğuk bir şeyler içmek mümkün olmalıydı. Bu tatsız hikâyenin ıstırabından kurtulup gerçekten hayatın keyfini çıkarmaya başlayacağı zaman o tarz bir seyahate çıkmalıydı.

Bütün bunlar başlamadan önce hayatın neye benzediğini hatırlamanın bir şekilde imkânsız hale gelmesi ne tuhaftı.

Katil Morris.

Ancona istasyonunun gölgelik altındaki dört platformu hoparlörlerden anons edilen rötarları duyabilmek için kulak kabartan tatilcilerle kaynıyor, güneş platformların aralarında parlayan raylar üzerinde ocak demirleri gibi cayır cayır yanıyordu. Hattın üzerinde çalışan işçiler –sahnenin olmazsa olmazları– kürekleri ne yaslanmış, tangur tungur geçen bir yük trenini izlemekteydiler. Morris duruma mantık çerçevesinden bakmaya, atması gereken bütün adımları teker teker gözden geçirmeye çalışıyordu. Ama bilinci isyandaydı. Tehlikeli sonuçlar doğurabilirdi, ancak Morris meseleyi enine boyuna düşünme arzusunu; şu an bulunduğu noktadan, fırtınanın merkezindeki sakinlikten yola çıkıp bütün olası permütasyonları hesaplayarak, kendisini, evet Morris Duckworth'ü, o çirkin ismiyle Roma'da bir apartman dairesinde ya da Napoli veya Verona'da –bu işten yüzünün akıyla çıktığı takdirde ne diye taşınacaktı?– tam bir serbestlik içinde rahat bir hayat süreceği dakikalara getirme arzusunu yitiriyor gibiydi.

O noktaya geldikten sonraki hayatını en ince ayrıntılarına kadar düşünmeye gelince, işte bundan mutluluk duyuyordu –bir

kitap yazacaktı, orası kesindi, eğer dikkatli olup parasını kârlı yatırımlarda kullanacak olursa, fakir ailelerden gelip kendisi gibi düşünen bir iki genç ve zeki delikanlıya hamilik yapabilirdi– bu pekâlâ mümkündü. (Duckworth Bursu, serpilmekte olan genç yazarlara İtalya'da bir sene geçirme imkânı – hem yeni insanlarla tanışır hem de eğlenirdi böylece.) Bu düşünceler Morris'te ferahlık veren bir merhem etkisi yaratıyordu; gelgelelim huzursuz zihni önündeki birkaç güne ve haftaya, gelecekteki konforlu yaşamı elde etmek için yapması gerekenler üzerine yoğunlaşmayı reddediyordu. (Kim bilir kaç müstakbel Duckworth bursiyerinin kariyeri onun şimdi atacağı adımlara bağlıydı.)

Eğilip çantalardan birinin fermuarını açtı, içinden diktafonu çıkardı.

"Sevgili baba, ikimizin önünde uzanan farklı hayatları karşılaştırmak faydalı olabilir. Seninki demir raylar üzerinde uzayıp gidiyor, sonsuz iş, televizyon, bira ve dart döngüsü... Bir kaza gibi gelecek ölüm sana, ani bir hıçkırık gibi, varış noktası değil, raydan çıkma olacak. Oysa benim geleceğim her geçen dakika oluşmakta, tıpkı karakterim gibi, hayat benim için bir labirent, yaptığım her seçim hayati önem taşıyor, çünkü her seçim hayatımı şekillendiriyor (burası çok iyi olmuştu!) Aramızdaki bu tezat, özgürlük ve cesaret kavramları karşısındaki farklı duruşlarımızı da belirliyor. Ben ıstırap çekebilirim ama..."

"*Documenti, per favore.*"• Morris kutudan fırlayan yaylı kukla misali sıçradı. Uzun boylu bir carabiniere bankın diğer sakininin, hipi görünümlü genç kızın tepesinde dikiliyordu. Terden sırılsıklam olmuş beyaz gömleğiyle, iriyarı polis memurunun, Calabrialılara özgü acayip bir bıyığı vardı. Arkadaki platformda, gelişigüzel seçtikleri insanlara belgelerini soran üç dört üniformalı memur daha geziniyordu (tam da kendisini fonnda hissetmeye başlamışken).

Morris içgüdüsel bir hareketle soluna döndü, ama platfonndan kaçış yoktu, elli metre kadar ötede birbirlerine karışıp uzayan raylar başlıyordu. Hem zaten böyle bir anda kalkıp gitmek

• "Belgeleriniz lütfen." –ç.n.

de delilik olurdu. Diktafonu elinden çantanın içine kaydırdı, yan ceplerden birini açıp pasaportunu aramaya başladı. Ya biri onu otel lobisinde görüp polise eşkâlini vermişse? Belki de torbayı nehre atarken, ya o sırada biri onu görmüşse? Hatta bir önceki gece Giacomo ve Sandra'yla yemek yerlerken bile görmüş olabilirlerdi (Giacomo'nun cebinde restoranın faturasını bulmuşlar, garsonları sorgulamak için restorana kadar gitmişlerdi, apaçık ortadaydı işte). Ellerinde bir eşkâl varsa, şu an en akla yatkın şeyi yapıyorlardı tabii, şehirden ayrılan bütün trenleri ve aktarma istasyonlarını tarıyorlardı. Ne diye trenle seyahat etmeye kalkmıştı ki? Resmen kaşınmıştı işte. Ya şimdi onu tanırlarsa? O zaman ne yapacaktı? Oracıkta teslim olacaktı. Salak gibi debelenip sonra da vurulmanın bir anlamı yoktu. Morris şimdiden bileklerinin etrafına kapanan kelepçenin soğuk çeliğini hissediyor, kendini mahkemede konuşurken duyabiliyordu: "Benden iyi bir tarafları yoktu, Sayın Hâkim. Signor Pellegrini *fidanzata*'ma ahlaksız tekliflerde bulundu ve..." Fakat ne diyordu böyle Tanrı aşkına, onun *fidanzata*'sı Massimina'ydı!

Polis memuru kızdan aldığı küçük plastik kartı elinde evirip çeviriyordu. Onu baştan aşağı şöyle bir süzüp kollarının iç kısımlarını göstermesini istedi. Kız söyleneni yapınca homurdandı, aradığını bulamamıştı.

"*Mio passaporto,*" en samimi sarışın gülümsemesi ve en koyu İngiliz aksanıyla atıldı Morris. Kısa saçlı, aydınlık bakışlı, uyuşturucu falan almadığı aşikâr, saygıdeğer Morris'le ve onun alçakgönüllü bir itaatkârlık sergileyen ifadesiyle karşılaşınca carabiniere'nin yüzü yumuşadı, mavi pasaportu elinin tersiyle itti.

"*Niente bisogno, grazie.*"*

Morris sakin tavırlarla saatine bakar gibi yaptı, şortunun ceplerini para arar gibi karıştırdı, ayağa kalkarak istasyonun ana salonunun yakınındaki bayanlar tuvaletine doğru hızla yürüdü. Tuvaletten çıkar çıkmaz onu durdurmalıydı, platforma gelmesini engellemeliydi, yoksa...

Ama çok geçti. Massimina'yla yarı yolda karşılaştı.

* "Gerek yok, teşekkürler." –ç.n.

"Morri, esrarkeşleri anyorlar! Onlar..."

"Sana belge sordular mı? Yanında var mıydı?"

"Kimlik kartımı gösterdim. Herkesin kollarına bakıyorlar..."

Morris bir elini kızın omzuna koyup yumuşacık yanaklarından birini şap diye öptü. Sanki kız son derece zekice bir şey yapmayı akıl etmişti: Bir carabinicre'ye kimlik kartını göstermiş ve tanınmamıştı! Ancona polisi, Verona'da kaçırılmış bir rehinenin peşinde değildi anlaşılan. En azından elini kolunu sallaya sallaya platformda gezinir bulmayı ummuyorlardı. Gün gibi ortadaydı aslında, ama Morris bütün bunların ne kadar olağanüstü olduğunu düşünmeden edemiyordu. Küçük bir mucize gerçekleşmişti.

"Tren dördüncü platformda. Sen gidip bize iki koltuk ayır, hen de bir koşu telefon açıp geleyim." Bir suçortağına sahip olmak ne kadar işe yarıyordu. Tutuklanacak olsa kızın başından beri işin içinde olduğuna yemin eder, onu da beraberinde kodese götürürdü. Artık seviştiğini kanıtlamanın da yolları vardı. Signora Mamma'nın götüne de girerdi böylece, "ah benim güzel, eğitimli kızım" diye zor öterdi artık.

"Ama..."

"Bir arkadaşımın evi aklıma geldi, belki orada kalabiliriz. Roma'ya varmadan aramak istiyorum. Paramız cebimizde kalmış olur."

Telefon kulübeleri bilet gişelerinin yanındaydı. Morris bir kabine kapandı, telefon defterini bulup oyalanmadan numarayı çevirdi. Artık yalnızca içgüdüleriyle hareket ediyordu. Mesele, akıntı yönünde yüzmekti. Gelişine göre. Yaşamak dediğin buydu işte

"*Signora Trevisan?*"

"*Si, chi parla?*"*

"*Sono io, Signora, Morris.*"**

"*Ah, dove sei?*"† Sesinde ne bir rahatsızlık vardı ne de memnuniyet, daha çok kaderine teslim olmuş bir sesti.

* "Evet, kimsiniz?" –ç.n.

** "Benim hanımefendi, Morris." –ç.n.

† "Neredesin?" –ç.n.

"An... Bari'de," Morris son anda hatırladı. "Şey, Massimina'yla ilgili yeni bir haber aldınız mı diye merak ettim, yani ondan bir haber çıktı mı..." Olay onu korkutuyormuş gibi cümlenin sonunda sesini alçaltmıştı.

"Hayır," dedi Signora Trevisan. Ağlamamak için kendini zor tutuyor, diye düşündü Morris ve ona karşı nezaket hisleriyle doldu. Tanrı biliyor ya, bu kadın en başta ona kabalık etmiş olmasaydı, Morris ona daima nazik ve kibar davranırdı ve büyük ihtimalle bunların hiçbiri olmazdı Massimina'yla evlenirdi ve mesele hallolurdu. Aileye yeni bir tarz getirmiş olurdu. Yeni kan. Genetik çeşitlilik.

"Kaçırılma olmadığına dair bir umut var mı acaba? Yani..."

"Polis bunun sık rastlanan bir şey olduğunu söylüyor." Bu defa kuru bir cevap almıştı.

"Verona'ya döndüğüm takdirde, yapabileceğim bir şey var mı? Çünkü ben gerçekten de..."

Signora Trevisan yapabileceği bir şey olduğunu sanmıyordu. Polis elindeki tüm ipuçlarını değerlendirmekteydi, erkek kardeşi ile Bobo destek vermek ve gerekirse tavsiyede bulunmak üzere onlarla birlikte kalıyorlardı.

"Anlıyorum."

"Ama haber almak isterseniz, her zaman arayabilirsiniz," diye eklerken Morris bunun isteksizce söylendiğini hissetti.

"*Grazie infinite*,"* dedi sevecen bir ses tonuyla, ailenin diğer üyelerinin hatırlarını sorduktan sonra telefonu yüzünde bir gülümsemeyle kapattı.

Sonra da Gregorio'yu aradı. En kötü ihtimalle kaçmaları gerektiği takdirde, Sardunya'da altın kumlu bir plajdan iyisi düşünülemezdi.

Telefon birkaç dakika boyunca çaldı, nihayetinde Gregorio değil başka bir delikanlı cevap verdi. Bir iki dakika sonra Gregorio geldi, kıkırdıyordu ve belli ki sarhoştu. Morris sinir olmuştu, (güneşli verandalarında daha öğlen olmadan kafayı bulan meş-

* "Çok teşekkürler." —ç.n.

hur *figli di papà**) fazla uzatmadan ve kesinlikle yalvarır bir eda takınmadan durumunu anlattı. Bari'deydi, şimdi anlatamayacağı bazı karışık sebeplerden Türkiye'ye gitmekten vazgeçmişti. Teklifini kabul edip bir süre Sardunya'da kalması mümkün müydü? Bir haftaya kadar orada olabilirdi.

"Ama ben burada olmayacağım," dedi Gregorio.

Temmuzun birinde babasının safra kesesi taşı ameliyatı vardı, annesi de Gregorio'nun Verona'ya dönüp babasını ziyaret etmesinde ısrar etmişti, hem de ona arkadaşlık etmesini istiyordu, çünkü evde tek başına tedirgin oluyordu, özellikle bronzun çalındığı soygundan sonra. Anlaşılır bir şeydi aslında.

Aynı zamanda çok da sinir bozucu, diye düşündü Morris.

"Ah, tamam."

"Şey..."

"Önemli değil, tek sorun dairemi kiralamış olmam. Aptalca biliyorum, ama işte..."

Morris saatine bir göz attı. Trenin kalkmasına üç dakika vardı.

"İstersen gelip Verona'da bizimle kalabilirsin. Annem çok sevinir. Evde misafir olması kafasını dağıtacaktır. Yeni insanlara bayılır."

"Teşekkürler, olur, bunu düşüneceğim." Morris hafif bir hayal kırıklığı ifadesi vererek sesini bir parça alçalttı. "Yanımda yakın bir arkadaşım var da..."

Gregorio bir sarhoş kahkahası patlattıktan sonra odadaki arkadaşına bağırarak bir şeyler söyledi. Morris, içgüdüsel olarak, *amica* değil *amico* kelimesini kullanmıştı. Sezgilerinde haklı çıkmıştı. Arka plandaki kahkahaların ardından Gregorio, "Roberto evin anahtarlarını ona bırakırsam, geldiğin zaman eve girebilmen için sana ulaştırabileceğini söylüyor," dedi.

"Şey... emin misin, yani ben..."

Gregorio emindi. Kesinlikle bir sorun yoktu, Morris'e Roberto'nun adresini ve telefon numarasını verdi.

"Arkadaşın Verona'dan mı?" diye laf arasında soruverdi Morris.

* Zengin çocukları –ç.n.

"Roberto mu? Hayır, burada oturuyor. Otelleri var."

İyi. Morris telefonu kapadı. Sınavlarının nasıl geçtiğini sorması gerekirdi tabii, ama dakikalar ilerliyordu. Bir dahaki görüşmelerinde sorsa da olurdu pekâlâ.

Trenin koridorlarında ite kaka kendine yol açarak Massimina'yı arıyordu. İçerisi askerlerle doluydu nedense, ardına kadar açık büyük pencerelerden sarkmış, gülüşerek sigara içiyorlardı. Morris'in hayatta en çok nefret ettiği şey askerlerdi, özellikle pasaklı olanları, dirseklerini hırçınca kullanarak koridorlarda ilerledi. Kızı bulur bulmaz da karşısındaki koltuğa kendini attı, nefes nefese ve yüzünde gülücüklerle.

"Niye bu kadar geciktin? Ben..."

Ancak şimdi fark ediyordu ki, Massimina tuvalette geçirdiği dakikaları kendine çekidüzen vermek için harcamıştı. Uçuk pembe ruj ve belli belirsiz bir göz farı. Fazlasıyla çekici görünüyordu, özellikle de etraf asker kaynıyorken. Öte yandan insana belli bir statü vermiyor da değildi. Her halü kârda mutlaka yeni bir sutyen alması gerekti. Çok daha gösterişsiz ve doğal duracak bir şey.

"Arkadaşım evde değildi, ben de Paola'yı aradım."

"Kimi?"

"Paola, senin Paola, kız kardeşin."

"Haa," Massimina gevşedi. "Endişelenmeye başlamıştım." Az kalsın iniyordum, tren hareket etmeye başlamıştı. Son anda yetiştiğini nereden bileyim?"

Morris boş ver dercesine gülümseyip etrafına bakındı. Kompartımanda işadamları, öğrenciler, köylü kılıklı bir iki kadın ile bir asker vardı. Tehlikeli sohbetler açılabilecek kimse yoktu yani.

"Paola ne dedi peki?"

"Anlaşılan, annen büyükanneni alıp dağlara gitmiş, Selva di Valgardena'ya. Doktorlar nekahet dönemi için orayı önermişler. Antonella ve Bobo da onlarla birlikteymiş."

"Ya? Paola evde tek başına kaldı demek." Massimina şüpheye düşmüştü.

"Hayır, bir arkadaşında kalıyormuş, yalnızca ara sıra gelip evi kontrol ediyormuş. Dün telefona o yüzden kimse cevap vermemiş. Şansım varmış ki bugün onu yakaladım."

"Guiseppina olmalı," dedi Massimina. "Şu arkadaşı."

"Evet doğru." Morris kızın biraz keyifsiz olduğunu fark etmişti. "Evi mi özledin?"

Tren Apennin Dağlarını delip geçen uzun tünellerin ilkine dalmıştı. Aniden basıran zifiri karanlıkta, duvarlarda yankılanan gürlemelerin arasında, Massimina eğildi ve elini Morris'in dizlerinin arasına sokarak uyluklarına kaydırdı.

"Seninleyken hayır," dedi, neredeyse bağırır gibi konuşmak zorunda kalmıştı. "Dün geceden sonra hayır."

"Paola annene mektup yazman için bir adres verdi," dedi Morris. "Ona şöyle uzun, güzel bir mektup yaz, bakalım kandırabiliyor muyuz?"

Trenin yirmi dakika kadar mola verdiği Terni istasyonunda yazdılar mektubu. Massimina'nın Rimini'den aldığı, sol kenarına mavi unutmabeni çiçeklerinin tırmandığı limon sarısı mektup kâğıtlarına yazdılar. Massimina söylemek istediklerini söyledi, ama yalnızca iki senedir İtalya'da bulunmasına rağmen, zarif teselli cümlelerini seçip bulan hep Morris'ti. Sonuçta vardıkları nokta, çok mutlu oldukları, Massimina on sekizine bastığı gün evlenecekleri ve bunun için annesinin onayını almak istedikleriydi. Bütün şüpheler dağıldı, dediler. Mektubu Morris de imzaladı ve aralarındaki tatsızlıklara ne kadar üzüldüğünü, durumun en kısa zamanda normale dönmesini dilediğini söyleyen bir not yazdı. İşin tuhafı, bunları büyük bir rahatlıkla ve samimiyetle yazıyordu. Her şeyi o şekilde görebiliyor ve müstakbel kayınvalidesini ikna etmek için elinden geleni yapıyordu. Sanki hiçbir şey kararlaştırılmamıştı henüz.

Saat iki buçuğa doğru tren Terni'den hareket etti, yolculuğun geri kalanında Morris zihnini kontrol ederek kendisini sakinleştirdi, pencereden sıra sıra üzüm bağlarıyla bölünen parlak sarı haziran buğdaylarına bakıyordu. Bakışlarını belli bir noktaya odaklamayıp gözlerini hareket ettirmezsen, hububat tanele-

rinin oluşturduğu altın sarısı halının üzerindeki asma yapraklarının parlak yeşili insanı uyuşturan bir etki yapıyordu; saat dördü biraz geçe tren Roma'ya ulaştığında, Morris'in zihni tamamen boşalmış, arınmıştı; tam anlamıyla kullanıma hazırdı.

Platforma iner inmez, Massimina'yı iki cappuccino ile bir sandviç alıp oturacak bir masa bulması için bir kafede sıraya girmeye gönderdi, kendisi de pul alıp mektubu postalamak üzere yollandı. Bavullar yanındaydı, emanetçinin oradaki büfeden acele posta ile göndermeye yetecek kadar pul satın alıp, şimdi üzerinde Bobo'nun adresinin matbuu harflerle yazılı olduğu fidye mektubuna yapıştırdı ve doğruca postaya verdi. Diğer mektubu da çöpe atmadan önce yırtıp unufak etti.

14

17 Haziran Cuma akşamıydı, Massimina'nın, İrazione di Verona, Quinzano köyündeki evini terk etmesinden bu yana neredeyse dakikası dakikasına bir hafta geçmişti. Trevisan'ların fidye mektubundaki talimatlar uyarınca 800 milyon lireti bir çantanın içinde, 7:52 Milano-Palermo ekspresinin birinci sınıf kompartımanına yerleştirmelerine altı gün kalmıştı. Morris'e göre bundan sonra, önlerinde iki seçenek vardı: Vapurla güneye ve doğuya doğru, Yunanistan'a ya da Gregorio'nun evinde çok daha dingin günler geçirmek üzere feribotla Sardunya'ya gitmek – sonbaharın ilk haftalarında Verona'ya döner, o zamana kadar ardında bıraktığı bütün izler silinmiş olurdu. Fazla şüphe uyandırmamak için haftada bir iki saat özel ders vermeyi bile kabul edebilirdi belki, kim bilir.

On yedisi gecesi yolun yarısı demekti yani, Morris'in görebildiği kadarıyla her şey tıkırında gidiyordu. Ertesi sabah, 18 Haziran Cumartesi günü uyandığında ise ateşi otuz sekiz dereceye dayanmış, başı çatlayacak gibi ağrıyor, bedeni terden yapış yapış ve mecalsiz, gözleri kıpkırmızı ve kurumuş, kulakları çınlıyor, bağırsakları tehlike sinyalleri veriyordu. Morris hastaydı.

Gece kutlama yapmışlardı. Morris Roma'daki ilk gecelerini krallar gibi geçirmeleri gerektiğinde ısrar etmişti, bunun uzerine Piazza Quirinale'nin arka sokaklarından birinde iyice bir pansiyon bulmuşlardı. (Bu sefer pasaportunu bırakması gerektiyse ne olmuş? Kimse onun nerede olduğunu kontrole kalkmıyordu. Pazartesi derhal polisleri arayıp, planlannda değişiklik yaptığını ve Roma'ya geldiğini söyleyecekti.) Saat altıyı bulmadan otelde oda tutmuş, bavulları odaya yerleştirmiş, dolaşmak, güzel bir yemek yiyip şarap içmek için dışarı çıkmışlardı bile.

Mis kokulu akşam havasında Piazza Venezia'ya yüruyup, II. Vittorio Emanuele'nin kesinlikle çirkin denebilecek anıtına bakmışlar, sonra, güneş önlerinde uzanan sıcak asfaltın üzerinde uzun gölgeler duşürür, biraz ilerideki Colosseum'un kavisli muazzam duvarlarını rengârenk boyarken, Via dei Fori Imperiali'ye devam etmişlerdi. Morris içinden "belki de Giacomo'nun fotoğraf makinesini alıkoymalıydım," diye geçiriyordu; iyi fotoğraf çekmeyi hep istemişti, bu konuda uzman olabileceğini hayal ediyordu.

(Onu hayrete düşüren, bu cinayetlerin gerçeklikten bu denli uzak olmalarıydı. Birdenbire anlıyordun: Dünya yaptıkları şeylere inanamayan katillerle, savaş suçluları ve çocuk tacizcileriyle doluydu. Işin doğrusu, herkes yapabilecek kapasiteye sahipti, ama yapabileceği gerçeğini kabullenme kapasitesine sahip değildi. Her mutfak bıçağı bir cinayet aletiydi, her insan zihninde binlerce defa cinayet işlemişti. Mesele, iki şeyi bir araya getirmekteydi; niyet ve fırsat "Baba, senin gibi güçlü karaktere sahip birinin kimseyi öldurmemiş olmasına hayret ediyorum." Yoksa öldürmüş müydü? Sıska Binny'nin hayatından çıkışı pek ani olmamış mıydı? Düşünmeye değer, diktafon buna bayılacaktı.)

Morris bir gezi rehberi satın aldı, Colosseum'dan sonra gerisin geri yürüyüp, saat dokuzda bütün yaya yollan kapanana dek Forumun ve Palatino Tepesinin halka açık kısımlarını dolaştılar. Massimina'nın devamlı surette hayretini dile getirmesi bıktırıcıydı, ama Morris'in bu tarihi şehirden zevk almasını engellemeye yetmiyordu. Buraya gelmeyi hep istemişti ve işte buradaydı, şe-

hir merkezlerinde kooperatif markelerin floresan ışıkları ile 1960'ların inşaat cümbüşünün kirli betonarme ürünlerinin gölgesine sinmiş, yağmur çamurun mahvettiği İngiliz harabelerinden çok daha etkileyiciydi bu şehir. Burada daha ziyade birlik vardı, bir uyum; kasıp kavuran trafikle duvarlarından zeytin ve portakal ağaçlarının fışkırdığı harabeleri birleştiren, cayır cayır yanan bitmek bilmez sokakları geçmişten salınan bayraklar misali görkemli isimleriyle –Via San Teodoro, Via Botteghe Oscure– kaynaştıran bir şey vardı.

Massimina gevezelik edip duruyor, ama Morris onu duymuyordu. Her kocanın, müşterek yaşamın ilk günlerinde muhakkak öğrendiği şeyi öğrenmekteydi belki de; dinlemenin de zamanı vardı, kadınlara dair ehemmiyetsiz ne varsa hepsine, kendiyle alakası olmayan her şeye kulaklarını kapamanın da. Ama onu duymazlıktan gelirken bile, kızın arkadaşlığından, fiziksel yakınlığının vaat ettiklerinden hoşlandığının farkına vardı. İşin aslı bu zoraki karı kocalık ona iyi geliyor olabilirdi (sonuçta o her şeye açık bir insandı). Hem sonra, pratik tarafından bakılacak olursa, birisiyle beraber olduğun zaman, kimse seni yalnızkenki gibi sorgulamıyor, seninle münasebet kurmaya çalışmıyor, rahatsız etmeye çalışmıyordu (aslında bir bakıma, daha önce hiç olmadığı kadar başına buyruk ve mutlu hissediyordu – ve buna kafasını takmast da gerekmiyordu, çünkü yanında biri vardı). Üstüne üstlük, kızın kafasında, Morris'in her şey konusunda otorite olduğu gibi bir fikir vardı –aslında, kızla karşılaştırılırsa doğal olarak öyleydi elbette– gördükleri her şey hakkında onun fikrini alıyordu, ister Michelangelo olsun ister satın almak istediği bir gömlek... ve bu da Morris'in bayağı hoşuna gidiyordu. Nihayet birisi onu takdir ediyordu. Kızı İngiltere'ye götürüp babasıyla tanıştırmak eğlenceli olur diye geçiriyordu aklından, en cüretkâr sutyenleriyle ona defile yaptırır, çatpat İngilizcesiyle babacığa Morris'in dehasını anlatmasını sağlardı.

Piazza Navona'nın yassı kaldırım taşları üzerine yayılmış bir restoranda kremalı jambon soslu tortellini, yanında salatayla dana bifteği ve dondurma yediler. Garsonun eli çabuk, üstü başı

temizdi, meydan gençlerle doluydu; bisikletli kızlar, onları aç ve hülyalı gözlerle seyreden, karşılığında kendileri de seyredilen oğlanlar. Havada kesinlikle Latin ve yabancı olan bir şey vardı; kokular, sıcaklık, bir parça anarşi, Morris huzur ve güvenle sarmalanmıştı, bahtiyardı. Böyle bir şehirde, kim gelip seni bulacaktı?

"Belki de burada yaşamalıyız," dedi, kendini tutmasa, "annen paraları uçlarını uçlanmaz," diye ekleyecekti.

"Hımın," dedi Massimina. "Olur."

Herhalde burada hava atmak için daha fazla imkâna sahip olacağını geçiriyordu aklından. Neden olmasın? Morris büyüklük gösterip kabul etti. Bütün ihtişam onu sergilemekteydi elbette. Kızın üzerinde tahakküm kurmayacaktı herhalde, yine de kısa etek giydiğinde bu denli fütursuzca oturmamasını öğrenmeliydi.

Dönüş yolunda Corso del Rinascimento'dan geçerken, bir grup genç, sesi sonuna kadar açık bir teypten yayılan müzik eşliğinde bir Vespa'nın etrafında toplanmış dans ediyorlardı. Alacakaranlığın son demlerinde, sokak lambalarının göz göz aydınlığında bedenleri zarifçe salınıyordu. Şarabı fazla kaçıran Massimina onlara katılmak istediyse de, Morris o noktada sınırı çizdi.

"O halde diskoya gidelim, Morri. Haydi bir disko bulalım. Biliyorsun gerçek bir diskoya hiç gitmedim, annem hiç izin vermedi, o..."

Morris dans etmekten hoşlanmadığını söyledi. Gece bastırdığı halde hava hâlâ sıcaktı, ki bu da ona evden uzakta olmaktan duyduğu mutluluğu hatırlatan şeylerden biriydi. Şimdi gevşemek, bütün bunları iyice sindirmek istiyordu.

"Ama nasıl olur da dans etmeyi sevmezsin? Vücudunu hareket ettiriyorsun o kadar. Eğlence işte. Haydi ama, buralarda milyonlarca disko olmalı..."

Morris kulak asmadı.

"İddiaya girerim hiç denemediğin için sevmiyorsun," dedi cilveli bir edayla. "Üniversitede bütün vaktini kitap okuyarak geçirdiğin için hiç denememişsin."

Morris ses çıkarmayınca, "Haydi ama, ben sana öğretirim. Çok eğlenceli."

Pantheon'un önünden geçip Via Seminario'ya girerken, "Morri?" dedi. Şimdi sesi daha yumuşaktı. "Morri, çok fazla kızla çıkmadın değil mi?"

Tam da sinirlerine dokunacak, güzel bir günü mahvedecek türden bir konuşmaydı. Hiçbir şey söylemedi. Duymazlıktan gel.

"Yani, hani sen, yani biz..." Massimina ona sokulup sarılmak istiyordu, ama Morris hızlandı. "Biz geçen gün yaptık ya, hani beraber olduğumuzda, ben senin için de bunun ilk olduğunu hissettim ve..."

"Ve ne?" Terslemişti işte. Lanet olsun.

"O kadar mutlu oldum ki, Morri. Yani, lütfen kızma, daha önce kimseyle beraber olmadığın için o kadar mutlu oldum ki, bu her şeyi çok saf ve doğru kılıyor ve..."

"Neyse ne, ilk sefer değildi," dedi hiddetle. Massimina ağlamaya başladı. Sonra Piazza Quirinale'de bir barda oturdular, Morris iki karaf dolusu Frascati'yi neredeyse tek başına içti.

"Bazen çok zalim oluyorsun, Morriis," dedi Massimina, gecenin sonunda pansiyon odasında soyunurlarken. Beyaz badanalı ferah bir odaydı, kocaman, eski bir çift kişilik yatak, yeni cilalanmış birkaç mobilya, yatağın üzerinde bir haç, karşısında Meryem Ana; camlan temiz bir pencereyle çalışır durumdaki modern güneşliklerin sağladığı konfor da cabası. Bir basamak çıkmışlardı.

"Bazen seninle olmak hiç kolay değil."

"Kendini feda et o zaman." Roma'daki lanet olası ilk gunuydü ve kızın bunu mahvetmesi gerekiyordu. "Ya da eve, annenin yanına git istersen."

"Belki giderim."

Ne komediydi ama.

"Belki giderim," diye tekrarladı.

Birinin cesedi çiğnenmeden olmaz.

Uyandığında fena halde hasta olmuştu. Başta gece şarabı fazla kaçırması yüzünden olduğunu düşündü. Yataktan zar zor çıktı, deli gibi titriyordu, koridordaki ortak tuvalete koştu. İshal ol-

muştu. Aman ne hoş! Tam da zamanıydı. Aman Tanrım: Aynaya baktığında terden parlayan kül gibi olmuş yüzüyle karşılaştı. Dirseklerinden bileklerine, kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Yüzünü yıkayıp çabucak yatağa dönmeye çabalarken kafası bir oraya bir buraya gidiyor, düşünemiyor, dengede duramıyordu. Bütün derdi kusmamaktı. Midesindekileri koridora boşaltıp, dikkatleri üzerine çekmemeliydi.

Odaya döndüğünde güneşlikleri yarıya kadar açtı ve dışarının aydınlık olduğunu görünce giyinmeye çalıştı. Ayakta kalmalıydı, yoksa gün boyu Massimina'yı nasıl göz hapsinde tutacaktı? Ama yapamadı. Bavulundan temiz bir gömlek almak üzere eğildiğinde bayılacak gibi oldu, sendeleyerek yatağa dönmesi gerekti.

Massimina kahvaltı için süt ve çörek almaya çıktı. Morris bir iki yudum süt içmeyi başardıysa da yiyecekleri midesinde tutamıyordu. Başını arkaya yaslayıp inildedi.

"O kadar içmemeni söyledim sana."

Güm! İki kaşının arasından şişleyeceksin şunu. Havaya uçacak. Kendisi şu an ana rahminde gibi kıvrılmış, zangır zangır titrer vaziyette, büyük ihtimalle can çekişirken bu kız kalkmış içkiden bahsediyordu.

Yoksa bu Tanrı'nın bir cezası mıydı?

Belki de cinsel bir hastalık? Olabilir miydi?

Massimina yastığını kabarttı. "Gidip padrona'yla bir konuşayım. Durumu açıklarsam, temiz çarşaflar verecektir mutlaka. Terden sırılsıklam olmuşsun."

"Hayır," diye başlayacak oldu Morris, "gerçekten, ben..."

"Hasta olduğunda, sana ne söylenirse yapacaksın," dedi kararlı bir edayla, belli ki annesinin ses tonuna öykünüyordu. Aslında Morris'in annesinin sesi de olabilirdi bu; babası o iğrenç nezlelerinden birine yakalandığı zaman, kadının yaşadığı nadir intikam saatlerini düşündü. Örnek kadın ona ders vermeyi sürdürüyordu: "Kendi iyiliğin için." ("Kendi iyiliğim ölümüm olacak" – Baba, 1960'lar.) Massimina odayı terk etti. Onu takip edecek güç bulamadı. Hiçbir şey yapmaya gücü yoktu, omuz adaleleri kasılıyordu. Suçluları eylemleri esnasında yakalandıkları has-

ıalıklar için sigortalamayı akıl eden kişi servet kazanabilir, diye düşündü. Mesleki yayınlarda reklam yapılabilirdi.

Sızmış olmalıydı, çünkü tekrar baktığında saat neredeyse on bir olmuştu. Massimina bir saat önce çıkmış ve hâlâ dönmemişti. Morris dirseklerinin üzerinde doğruldu, telaşa kapılmıştı. Bu kız kesin bir şeyler keşfetmişti, birileriyle konuşmuş, gazete okumuş, polise gitmişti. Kalkması, dışarı çıkması gerekti. Ama kalkamadı. Onun yerine yatağın altına uzanıp bavulunu bulana kadar cliyle yerleri yokladı, sonunda çekip çıkarttığı bavulun üzerini toz topakları bürümüştü. (Tek isteği iyi yaşamaktı, sanatla iç içe, cömertçe yaşamak; güzel şeylerin arasında zarafetle dolaşıp, berrak ve doğru duşunceler içinde olmak isterken, birdenbire ne olmuştu? İğrenç bir Latin hastalığına yakalanmış, kimsenin yatağın altını süpurmediği ucuz bir otelde geberiyordu – bir de burayı ortalamanın üstünde bir yer zannetmişti!) Bavulunun içindeki elbiseleri eşeleyip el yordamıyla diktafonu buldu, tekrar nemli çarşaflara uzandı.

"Sevgili baba, Roma'dayım ve öyle görünüyor ki, ciddi bir hastalığın pençesindeyim." Morris titriyordu. Konuşmak ve cihazı açıp kapamak için sarf ettiği çaba bile onu tüketmişti. Sarı saçları ter içindeydi. "Hayatımdaki en önemli olaylara dair kendime sorduğum soru..." Eee, neydi o soru? Bir şey vardı. Söyleyecek bir şeyi vardı kesinlikle Dilinin ucundaydı. Çok derinlerde bir yerde hep düşündüğü bir şeyler olmuştu – kendisi, babası, annesi, kadınlar, hayatı, akıbeti. Her şeyi özetleyecek bir şey, dünyanın bilmesi gereken bir şey. Derin ve kayda değer fikirlere sahip olamaz mıydı? En iyilerle birlikte Cambridge'e gitmişti (bitirme sınavları formaliteden başka bir şey değildi). Ve eğer buracıkta ölecek olursa, çünkü durumu ciddiydi, hissedebiliyordu bunu –hem tutuklanmaktansa ölmeyi tercih ederdi (eder miydi gerçekten?)– eğer ölecek olur da her şey ortaya çıkarsa, bu kasetlerin bir çeşit aklama vesilesi olarak yayınlanmasını isterdi, onu mahkûm etmek için birbirleriyle yarışacaklardı ne de olsa, kendileriyle hiçbir benzerlik görmeden, sanki uzaydan gelmiş bir canavarmış gibi yargılayacakları, ayaklar altında çiğneyecekleri bi-

risi onlar için bulunmaz bir nimetti. Teroristlerle nasıl da eğlenmişlerdi mesela. Sanki içlerinden hiçbiri amsalak Giacomo'ya hak ettiği köteği atmaya can atmazmış gibi.

Morris kaseti geri sarıp son cümleyi dinledi, "... en önemli olaylara dair kendime sorduğum soru..." Piller bitmek üzereydi, lanet olsun. Sesi kalınlaşmış, heceleri komik bir şekilde uzatarak söylüyordu. (Kaderin son oyunu muydu bu? Onu ölüm döşeğinde pilsiz bırakmıştı.) Şimdi çabucak bitirmeye uğraşacaktı. Hem, kendini yorgun hissediyordu. Tann biliyor ya, üniversite tezine falan başlayacak vakti de yoktu zaten. "...bütün bunlann ne kadarının kader ne kadannın kendi seçimim olduğu. (Bir psikanalist şöyle bir soru yöneltebilirdi mesela; eğer uçkurunun gevşekliği bana seni hatırlatmamış olsaydı, Giacomo'yu öldürür müydüm baba? Yoksa bunu yalnızca işime geldiği için mi yaptım?) Kader mi, seçim mi? Belki de ikisi bir şekilde birbirlerine bağlıdır ve kader yalnızca almak durumunda olduğum kararları sunuyordur bana, sunmaya da devam edecek, çünkü biliyor ki özgür olmama rağmen, bu seçimleri bir şekilde yapacağım..."

Hızla yaklaşan ayak seslerinin ardından, birinin anahtarı kilide sokmaya çalıştığını duydu. Massimina içeri girmeden Morris diktafonu çantasına atıp tekrar yatağa devrilmeyi kılpayı başarmıştı. Massimina ellerinde ağırlıklanyla onu aşağı çeken iki alışveriş torbası, kolunun altında bir tomar gazete ve dergiyle kapıda belirdi. Yer yer çillerle kaplı yüzünde aydınlık ve hamarat bir ifade vardı.

"Şunu dilinin altına koyuver. Ben temiz çarşaf almaya gidiyorum, sen de o ara gazetelere bakarsın. Padrona, adı Signora Ligozzi bu arada, saat on bire kadar temiz çarşaf çıkmayacağını söylemişti."

Morris dilinin altında bir derece, elinde *La Mattina* gazetesiyle buldu kendini.

RİMİNİ CİNAYETLERİ, YEPYENİ DELİLLER, YENİ BİR ESRAR PERDESİ. Haber sayfanın sağ alt köşesinden üzerine atlamıştı adeta. Çıplak gözlerine çarpmasının acısını bile hissetti. Massimina bunu nasıl görmemişti? Aynı anda hem Massimina'ya düşünceli-

ginden ötürü derin bir minnet duymuş; gazete okumaktan hoşlandığını görüp ona gazete almıştı (daha önce kimse bu kadar üzerine düşmüş müydü?) hem de korkunç bir kâbusa daldığını hissetmişti, her geçen saniye daha sıcak, daha karanlık, daha kanlı ve daha boğucu olan bir yerde kapana kısılmıştı sanki. Madem kızı göz hapsinde tutamayacaktı, o halde yapılacak tek mantıklı şey... Morris fenaydı, gözleri bulanıyordu. Massimina odadan çıktığı sırada, Morris'in gazeteyi tutan parmakları sayfalarla birlikte titredi, dereceyi vargücüyle emiyordu. Kimseyi öldürmek istememişti.

> Polis Perşembe gecesi Rimini'deki otel odalarında bir kan gölünün ortasında yatar halde bulunan iki sevgilinin kurban gittiği korkunç cinayeti yalnızca tek bir saldırganın işlediğini saptamış bulunuyor.

Kan gölü, kesinlikle abartılı bir ifadeydi, sevgili falan da değildiler. Zina suçluları demeliydiler. Kendisi ve Massimina'ya sevgili denebilirdi, o ikisine değil.

> Katilin cinayeti işledikten sonra suç mahalline dönmeye çalıştığı artık açıklık kazandı, polis kapıda bulunan çeşitli parmak izlerine dayanarak, suçlunun odadan ilk ayrılışında kapıyı arkasından kapayarak kilitlemiş olduğu için odaya tekrar giremediğine inanıyor. Müfettiş Rodari ve ekibinin cevaplaması gereken şimdiki soru...

Koridordan gelen ayak sesleri üzerine, Morris gazeteyi ikinci sayfada katladı, az kalsın derecenin ucunu ısırıp koparacaktı.

Ateşi kırk bir dereceydi. 9/5 ile çarpıp 32 ekle. Yok, beceremiyordu. Her neyse, çizginin normal noktadan uzaklığına bakılacak olursa yüksekti işte. Kabakulak olduğundan beri ateşi hiç bu kadar yükselmemişti. İri kemikli, aklı başında bir kadın olan padrona, Signora Ligozzi, kasıtlı bir "keyifsizim ama ne yapayım dayanıyorum" ifadesiyle dikilmiş, kollarında bir yığın kolalı çarşaf, genç misafirlerini şüpheyle izliyordu.

"Doktora gitseniz iyi olur."

"Evet," Massimina da aynı fikirdeydi, Morris'e dönüp sağlık kartının yanında olup olmadığını sordu.

Morris sırtüstü yatmış, donuk gözlerle odanın ortasında dönenen sinekleri seyrediyordu. Signora Ligozzi'ye zayıf bir tebessüm göndermeyi başardı, hayırtır, kadın da gayet sevecen ve anaç bir gülümsemeyle karşılık verdi. Belli ki Massimina ona bir şeyler anlatmış, bir şekilde onu yumuşatmıştı. ("Birlikte evden kaçtık. Gelecek ay evleniyoruz.") Yani kadın bundan sonra onları biraz kayıracaktı. Hayır, sağlık kartı yoktu, zaten doktora gitmek de istemiyordu. Doktorlardan pek hazzetmezdi. İshal olmuştu o kadar, ya da ona benzer bir şey, mikrop kapmıştı, belki de dün yediği yemektendi, Massimina gidip eczaneden birkaç ilaç alsa yeterdi, ertesi güne bir şeyi kalmazdı.

Massimina ısrar edecekti, ama Signora Ligozzi ağız değiştirmişti, doktora gitmek istememesini anladığını söylüyordu; minicik polipler yüzünden başına açmadıkları iş kalmamıştı, bir doktordan diğerine sürüklenmeler, yok testler, yok testlere verilecek onaylar için izinler, muayenehanelerde, hastanelerde beklemeler, orada elalemin hastalıklarını solumalar, tam bir ayını böyle koşturarak, endişeden ölecek halde geçirdikten sonra, son gittiği doktor, önemli bir uzman, bir şeyciği olmadığına karar vermiş, en başından gidip eczaneden alabileceği bir merhem yazmış, mesele öylece kapanmıştı

Morris sohbete katılmaya çalıştı, ama sesi çatlıyordu. En son ne zaman hasta olmuştu? Yuz yıl önce. Cezasını çekiyor olmalıydı. Raskolnikov'un hikâyesini okuduğunda, bu fikri ne kadar aptalca bulduğunu hatırlamaya çalıştı – hayır, mantığı elden bırakmamalıydı. Ama sonra öksürmeye başladı. Signora Ligozzi yanına gelip, alnına elini koydu (sanki böyle zırvalıklara lüzum varmış gibi, derece ellerindeydi işte).

"Sana temiz çarşaflar ve iyi bir uyku lazım, *caro mio*," diye bildirdikten birkaç saniye sonra, Morris pijamaları sırılsıklam, omuzlarında bir battaniye apar topar banyoya gönderildi, onlar yatağı yaparlarken, o da tuvalette oturacaktı. Annecilik oynamak hoşlarına gidiyordu elbette. Alışılagelmiş rollerin tersine çevril-

mesi hoşlarına gidiyordu, güçlü erkek zayıf düşmüş, ikinci keman gayet memnun birincinin yerine geçiyor (hem Signora Ligozzi de birkaç günlük oda kirasını garantiye almış oluyordu böylece). N'aparlarsa yapsınlar. Morris şimdi tek şansının kızı yirmi dört saat yatağının başında –tıpkı ölümün kapısında insanı bekleyen koruyucu melekler gibi– tutacak kadar ağır hasta görüntüsü vermek olduğunu düşünüyordu. Gazeteleri toparlayıp banyoya yollandı.

Massimina *La Mattina* ve *La Stampa* almıştı, her iki gazetede de Verona'da gerçekleşen bir adam kaçırma vakasıyla ilgili haberler çıkmazdı, Morris bundan emindi. Birkaç tane de dergi vardı. *Panorama*, siyasi, *Europeo*, aynı ve *Gente*, bu da sırf dedikoduydu, meşhur futbolcularla poz vermiş kızların boy boy resimleri vardı (bunu da kendisi için almıştı herhalde). Tehlike yoktu yani. Tuvalete oturup Rimini haberini tekrar okuduktan sonra sayfayı yırtıp attı ve üzerine sifonu çekti. Büyük ihtimalle yarın hiçbir şey çıkmayacaktı. Keşfedebilecekleri her şeyi keşfetmişlerdi artık, yeni bir gelişme olmadığı müddetçe, bir cinayetin üç günden sonra bir değeri kalmıyordu. Öyle de olmalıydı zaten. Artık kendisi bile sıkılmaya başlamıştı. Olan olmuştu işte Yataga çağrılmayı beklerken *Gente*'nin sayfalarını karıştırıyordu, tam dergiyi yere koyup biraz gevşeyecekken (bağırsakları o kadar zayıf, o kadar hassastı ki), "garip ama gerçek" sütununda minik bir bölüm gözüne çarptı.

KAÇIRILAN REHİNEDEN GEÇMİŞ OLSUN KARTI

Çarşamba sabahı ellerine geçen geçmiş olsun kartı, kaçırılan Massimina Trevisan'ın ailesini umutlandırdı. Kart, genç kız kaçırıldığı günlerde hasta döşeğinde olan büyükanneye gönderilmişti. Rimini'den postaya verilen kartta, "Umarım şimdi daha iyisindir. Yakında döneceğim," yazılıydı. Bu kartın gönderilmesi genç kızı kaçıranların onunla insancıl bir ilişki kurduklarını, öldürme tehditlerini yerine getirmeyebilecekleri şeklinde yorumlandı. Her boyutuyla suç kapsamında sayılan bir kaçırma vakasında böyle bir kart olayına ilk defa rastlanıyor. Maale-

sel, Massimina'nın büyükannesinin kartı görmesi mümkün olmadı, çünkü genç kızın kaybolmasının üzerinden bir hafta geçmeden ölmüştü.

Ne kadar kötü yazılmış! Koridorda sendeleye sendeleye yatak odasına dönerken aklından bunu geçiriyordu Morris. (Bir rüyada gibiydi. Bütün bunlara inanamıyor, ciddiye de alamıyordu.) Kızı kaçıran adamlar gerçekten de geçmiş olsun kartı göndermesine izin vermişlerse, kendisi bir gazeteci olarak bundan çok daha güzel bir hikâye çıkarabilirdi pekâlâ. KAÇIRILAN KIZIN MESAJI NALLARI DİKEN BÜYÜKANNEYE YETİŞEMEDİ. Bunun gibi bir şey. Ne var ki Morris Britanya Adalarında doğru düzgün olan olmayan her türlü gazeteye başvurmuş, hiçbirinde iş bulamamıştı.

Şimdi Massimina şüphelenmek için her zamankinden daha az sebebe sahipti elbette. Ne de olsa mektubu kendi elleriyle postaya vermişti.

Yalnızca bir hafta kalmıştı.

Morris koridorun loşluğunda ürperdi, eli kapıdaydı. Dur. Kaçıranlann büyükannenin ölüp ölmediğini bilmemesi polisleri şaşırtmaz mıydı? Bu haydutlar her gün *Arena*'yı okuyor olmalıydı, değil mi? Polisler bir şekilde mantık yürüteceklerdi. Kadının öldüğünü biliyorlarsa, kızın kart göndermesine izin vermeleri insancıl bir hareket sayılamazdı. Belki de Morris'e bir oyun oynanıyordu. Belki de kartta bambaşka bir şey yazıyordu. Kart her şeyi ortaya çıkarıyor olabilirdi ("Morris sevgilerini gönderiyor"), şimdi de oturmuş, dinleme cihazlarını, iz sürme sistemlerini hazırlamış, telefon etmesini bekliyorlardı, böylece yerini mimleyecek, sonra da avlanmaya geleceklerdi. Ya Rimini'de basılan posta damgasına ne demeli – olayı çoktan Giacomo'ya bağlamış olmalıydılar. Cesetlerin yanı başında, yatağın üstünde açık duran *Arena* gazetesinin gözlerinden kaçması mümkün değildi.

Morris duvara yaslanmış, derin derin nefes alıyordu. Alnı ter içinde kalmış, midesi düğüm düğüm olmuştu. Gözlerini kapadı. Halüsinasyon görmüş olabilir miydi? Belki de hâlâ görüyordu. Haberi tekrar okuması gerekti. Ama sifonu üzerine çekmişti bile.

Kısa bir an için, garip bir şekilde mükemmel bir berraklık kazanan zihninde, en meşhur gösterisini yaparken havaya zannettiğinden bir top fazla attığını fark eden hokkabaz imgesi canlandı. Ah onu yakalayacak bir eli daha olaydı!

15

Roma, Morris'in yattığı odanın pencerelerinin ardında uğulduyordu. Ucundan kıyısından görebildiği o büyük metropol, göz diktiği ve yararlanabilecek bir mali güce sahip olmanın hasretini çektiği kültür ve medeniyetin beşiği bir taş atımlık mesafedeydi. Uzak bir caddede trafik adeta zonkluyor, penceresinin altındaki duvarda birisi bir tenis topunu sektiriyordu. Sezar buradan yedi yüz metre ötede öldürülmüştü. Aziz Paulus imparatorun huzurunda kendini savunmuştu. Michelangelo hemen bu sokağın aşağısında çalışıyordu. Bütün bunların keyfini çıkarıp her şeyi içine çekeceği yerde, üzerine yığılmış dağ gibi battaniyelerin altında titriyordu. Massimina'yı oyalaması, pasaportunun hâlâ Signora Ligozzi'de olması meselesine kafa yorması, her sabah kan çanağı gözlerle gazeteleri tarayıp, Massimina'nın görmemesi gereken şeyler olmadığından emin olması gerekiyordu. Her sütunu satır satır kontrol ettikten sonra bile, kız gazeteyi gelişigüzel açıp, şimdi oje-li tırnakların süslediği ("Sana güzel görünmek istiyorum, Morri, hasta olduğunda bile") parmaklarını tükürükleyerek sayfaları çevirdikçe Morris öyle endişeleniyordu ki, tırnaklarını kemirmemek için kendini zor tutuyordu. Kendine güveni uçup gitmişti.

İkinci günün sabahı Signora Ligozzi, antika bir lambalı radyo getirmiş, yatağın yanındaki prize takmıştı; bir şeyler dinlersin, demişti, bir süre odaya tıkılı kalacağı anlaşılınca. Şimdi Morris'in radyoyu da göz hapsinde tutması gerekiyordu. Massimina haberlerde bir şey duyarsa diye uyuyakalmaktan korkuyordu. Hemen her dakika klasik müzik ve opera yayınlayan kanalları açık tutmaya çalışıyordu, dinlediği yegâne sözlü yayınlar Radikal Partinin seçim telefonları ve Moskova Radyosunda öğleden sonraları yayınlanan "Kapitalist Emperyalizmin Kara Kitabı"ndan okumalardı. Moskova Radyosunda seve seve çalışabilirdi aslında, eğer işler kötü giderse...

Massimina'ya dönüp "Annen oyunu Hıristiyan Demokratlara mı veriyor?" diye sordu.

"Babam ölmeden önce Hıristiyan Demokratlardan milletvekili olmak üzereydi."

"Sahiden mi? Peki ya sen?"

Massimina bilmediğini söyledi. Politikayla pek ilgilenmiyordu.

"Sen de Hıristiyan Demokratlara oy verirdin," dedi. Genç kız pencerenin önünde oturmuş dışarıyı seyrediyordu, bu bile Morris'i kıskandırmaya yetiyordu. Neden en kötü şeyler hep Morris'in başına geliyordu sanki? Vücudu tepeden tırnağa titreyerek sırtüstü yattığı yerden tek görebildiği, çarmıha gerilmiş (pek de biçimsiz) İsa'nın tahta ayaklarıydı.

"Hıristiyan Demokratlara oy verirdin, çünkü onlar olmazsa bütün paranız ve mülkünüz birkaç sene içerisinde eriyip giderdi. Yani bu ülkede insanları doğru dürüst vergilendirmeye başlasalar, ödemekle yükümlü oldukları vergileri ödemeye zorlasalar..."

"Annem bütün vergilerini ödüyor."

"Bahse girerim, ödemiyordur." Kahkahayı basacaktı ama midesindekileri çıkarmaktan korktu.

Massimina tartışmak istemiyordu. "Peki sen kime oy verirdin?"

"Ben mi? Komünistlere," dedi. "Yeni İnsan'ın oluşumunda hakkaniyet ve dürüstlüğün gözetilmesi için," diye ekledi, Radyo

Tirhana'da duymuştu bunu. "Tabii evlendikten sonra ben de senin gibi Hıristiyan Demokratlara oy vereceğim. O zaman benim de kazanılmış haklarım olacak."

"Hayır, Morri. Komünistlere oy vermenin doğru olduğuna inanıyorsan, onlara oy vermelisin. Benim umurumda olmaz. Anlıyor musun? Bu paranın tek kuruşunda gözüm yok benim. Tek istediğim birlikte mutlu olmamız, gerisi umurumda değil."

"Kesenin ağzını hep sıkı tutan kim peki, *cara*?"

"Ah, Morriis, niye böyle konuşuyorsun? Politikadan, paradan anlamam ben. Tek bildiğim şu an beş yüz binden az paramız kaldığı ve..."

İşte sonunda kızı ağlatmıştı. Farkında olmadığı bir şey var, diye düşündü Morris, İngiliz olduğuna göre, İtalya'da oy vermesi asla mümkün olmayacaktı zaten.

Dul Signora Ligozzi ile zekâ özürlü kızının işlettiği Quirinale Pansiyonu, zamanın tahribatına karşın zarafetini koruyan üç katlı bir binaydı. Ailenin oğlu Londra'da aşçılık yapıyordu, hem de Clapham'da; oradaki büyük bir İtalyan restoranında çalışıyordu. Morris iyileşmeye başladıktan sonra, Signora Ligozzi onunla İngiltere hakkında konuşmak için defalarca yanına gelmişti, çoktan yapmış olması gereken ziyaret için en uygun zamanı kestiremiyordu, Franco'nun artık bir *fidanzata*'sı vardı, kendisi kızla tanışmaya fırsat bulamadan evlenmelerini istemiyordu.

Clapham'a gitmek için hiçbir zaman uygun değildi, Morris'in fikri buydu, ama nedense eylül deyiverdi ve Clapham Common'un sonbaharın ilk günlerindeki güzelliğini övmeye koyuldu (sararmaya başlayan at kestanelerini kendi renklerine boyayan güneş, bisikletlerine kurulmuş zenciler, genelde türbanlı Hintliler nereye koşturursa oraya koşturan başları önlerinde türbanlı Hintliler; bu şüphe uyandıran yeşillik ve köpek boku vahasının arkasında, görkemli geçmişimiz dediğimiz endüstri'nin o büyük israfının kalıntıları yükseliyordu, bir de iyimserin biri bütün birikimini harcayıp da onları yenilediğinde derhal çürümeye başlamış o iğrenç, korkunç evler. Ama bunlardan bahsedemezdiniz

tabii. Nazik olmanız gerekti. Hem bu hanım zararsız birtakım hayaller besliyorsa, o hayalleri parçalamak Morris'e düşmezdi. Zalim değildi o.

"Clapham hoş bir yerdir," dedi.

Evet, biliyordu. Franco anlatmıştı, oradan kartpostal da atmıştı.

Kartpostal mı? Hem de Clapham manzaralı? Morris bir şey demedi. Morris'in ilerleyen günlerde keşfettiği üzere Signora Ligozzi oğlunun İngiltere'de bir şeyler başarmış olmasından gurur duyuyordu, sanki Anglosakson kültürü hayatta bir adım yükselmeyi temsil ediyordu da, Morris güneye, yolsuzluk ve düzensizlik memleketine taşınmakla acınası bir hata etmişti. Mikrop kapmasını da bu düşüncesinin ispatı olarak görüyor, ikide bir ne zaman geri döneceğini, döndüğü zaman orada nasıl bir iş yapacağını soruyordu. (Clapham yakınlarında mı olacaktı? Franco'ya bir kutu *amaretti* götürebilir miydi?) Morris iyileşir iyileşmez evlenmelerini ve doğruca geri dönmelerini tavsiye etti. Kadın odadan çıkınca Morris rahat bir nefes almış, Massimina kıkırdamıştı. Ama Morris istese, memnuniyetle İngiltere'ye giderdi elbette...

Hastalığının ikinci gününde, ateşi 101'e düştü (bu arada zihin aritmetiği yetisine de kavuşmuştu), Signora Ligozzi onları binanın öteki tarafında, güney cephesine vuran şiddetli güneş ışınlarından korunaklı daha geniş bir odaya aldı. Morris, tepesinde yaldızlı çerçeve içinde üniformalı bir genç adam resmi asılı olan kocaman çift kişilik yatağın üzerine ölü gibi yığılıp, mavi, apaçık göğe baktı. Burasının kocasıyla birlikte kaldıkları oda olduğunu söyleyerek gülümsedi Signora Ligozzi, sonra aceleyle temizliğe döndü. Bu odanın geceliği diğerinden beş bin liret fazlaydı. Pansiyonda hepsi hepsi dokuz oda daha vardı ve bereket versin çoğunda yabancılar kalıyordu, böylece Massimina'nın tehlikeli sohbetlere girme riski azalmıştı. Tek sorun Signora Ligozzi'nin Amerikalı olsun, İngilizce konuşan diğer misafirler olsun, hepsinden Morris'le konuşmalarını, ara sıra ona arkadaşlık etmelerini rica etmesiydi. Üçüncü sabah, Yale'de yüksek ihtisas yapan bir öğrenci Cambridge'in İngiliz Dili bölümü hakkındaki sonu gel-

mez soruları ve Yale'le yaptığı karşılaştırmalarla onu saatlerce sıkıntıya boğmuştu; en kötüsü de en ufak detayına kadar anlattığı "Edebiyatta Hayaletlerin Yapısalcı Yorumu" başlıklı teziydi.

Massimina, neredeyse sohbet başlar başlamaz, dudaklarında "size iyi eğlenceler" dercesine bir gülümsemeyle odayı terk etmişti (bu durumda onu kim suçlayabilirdi), böylece Morris tam iki buçuk saat boyunca kızın hangi cehennemde olduğundan habersiz yatmış, dinmek bilmez baş ağrısının sisiyle kuşatılmış sinirleri laçka olmuştu. Ronnie Gutenberg ses birimleri ve hayali formasyonları anlatmayı bitirmeden polisler gelip kelepçeyi takacak, diye düşünüyordu. Tanrıya şükürler olsun ki üniversiteyi bırakmıştı, hapishaneyi yeğlerdi. En azından kendisi, insanları sıkıntıdan öldürmüyordu. Gutenberg bir zafer ifadesiyle Hamlet'in babasının fonksiyonunu çözümlemeyi bitirdiği zaman, Morris'in yapabildiği tek yorum gerçek bir hayaletin, yazarın anlatımsal gösterge olsun diye hikâyeye yerleştiriverdiği bir hayaletten çok daha ilginç olduğuydu. (Giacomo veya Sandra şimdi kan revan içinde, yanı başında belirseler; bunu da objektif üçüncü şahsın, dramatik anlatımın içine girift bir şekilde katılımı diye kolayca açıklayabilir miydi bakalım!) Fakat Gutenberg tartışma heveslisiydi, bu dediğinin ona Cambridge'e özgü çağdaşlık-karşıtlığının tipik bir örneği gibi geldiğini söylüyordu (muhafazakârlık kelimesi bile demode olmuştu anlaşılan). Morris yüzüne yorgun bir "şeytanın avukatı yakalandı" gülümsemesi yerleştirip, biraz uyuması gerektiğini söyledi.

Daha sonra ortaya çıktı ki Massimina, Via Umiltà'da bir kiliseye gidip onun için dua etmiş, sonra da rahibe evlenmek için ne tür belgeler gerektiğini sormuştu; malum Romeo ve Juliet zırvalıkları.

"*Questura*'ya gidip bir *permesso di soggiorno* ile bir de iyi hal belgesi alman gerekiyor."

"İyileşir iyileşmez," diye söz verdi Morris. İyi hal demek! *Dört gün daha!*

Haziran karpuz mevsiminin başlangıcıydı; Massimina, Signora Ligozzi'nin buzdolabında soğutulmuş bol sulu kırmızı dilim-

leri, Signora Ligozzi'nin kaşıklarıyla Morris'e yediriyordu. Morris'in çarşaflarını değiştiriyor, vücuduna merhem, kafa derisine kepek losyonu sürüyor, akşamları ona *I Promessi Sposi*'den* pasajlar okuyordu. Kendisine kitap okutması, özellikle de bu kitabın okutması, ateşli buhranlar geçiren beyninde hâlâ deha pırıltıları olduğunun bir kanıtıydı Morris için.

Birincisi, *I Promessi Sposi*'yi hep okumak istemişti; İtalyan kültürünü anlamak isteyenler için olmazsa olmaz bir kitaptı, değil mi? İkincisi, Massimina'nın mutlu mesut yanı başında oturup tehlikeden uzak kalmasını sağlıyordu; çünkü kısmen kızın hep peşinde olduğu romantik duyguları gıdıklıyor, kısmen de kıza Morris'in karakterindeki en sevdiği taraf olan zekâsına ve kültürel altyapısına girmesine izin verildiğini hissettiriyordu. Üçüncüsü, bu biraz da sürpriz olmuştu, Massimina'nın çok iyi okuyabildiğini keşfetmişti; her zamanki kıkırdamaya hazır ve ahenksiz sesi Manzoni'nin uzun soluklu, muhteşem karakter tasvirlerinde dengesini buluyordu. Fevkalade bir dramatik sezgiyle, öyle zekice okuyordu ki, eğitsel açıdan bakıldığında okuldaki başarısızlığı çok enteresandı. İnsanın vakti ve parası olunca incelemek isteyeceği bir başka konu. Sonuçta her açıdan akşamı geçirmenin harika bir yoluydu, kendini bu kadar hasta ve zayıf hissetmeseydi, aşağıda her telefon çaldığında ya da her zamankinden daha kararlı ayak seslerinin merdivenleri tırmandığını duyduğunda sinirleri zıplamasaydı çok daha iyi olacaktı.

Morris'in hastalığı cinsel faaliyeti kesintiye uğratmıştı. Öte yandan, hava çok sıcak olduğu için, Massimina günün büyük bir bölümünde üzerinde yalnızca Vicenza'dan aldıkları yeşil etek ve Morris'in gömleklerinden biriyle –çoğu zaman önü tamamen açıktı (onun yanında iffet duygusunu bu kadar çabuk yitirmiş olması hayret vericiydi)– dolaşıyordu, böylece Morris ateşi düştükçe gitgide rahatlayarak, yattığı yerden kızın bedeninin çizgilerini ve hareketlerini; ahşap döşemelerin üzerinde yalınayak yürürken etinin hafif hoplamalarını, ayakta dururken eğilir pozisyona, oradan oturma pozisyonuna geçerken şekil değiştiren göğüslerini,

* *Nişanlılar*, Alessandro Manzoni (Literatür Yayıncılık, 2004) –ç.n.

dikkatini okumaya vermişken buruşan yüzünü, artık uzun olmayan saçlarını geriye atarmışçasına yaptığı hareketi –bunu yaptığında göğüs uçları ürperiyordu– büyük bir dikkatle izleyebiliyordu. (Evet, parası olur olmaz mutlaka bir fotoğraf makinesi alacaktı. Lanet olsun, resim yapmaya bile başlayabilirdi. Kim bilir, İLEA'nın keşfetmediği daha ne cevherler vardı onda.) Massimina yatakta bacak bacak üstüne atmış oturur ve gözü Morris'e yedirdiği karpuzda, alnını kırıştırırken, dizlerinden eteğinin içlerine sokulan ve yukarılara çıktıkça beyazlayan teninin yumuşacık çizgilerini izleyebiliyordu. Bütün bunlar onun için çok yeniydi. Bir kadın iyi eğitilmiş olduğu ve genç kaldığı sürece, onunla bir ömür geçirmek hiç de fena olmayabilir aslında, diye düşündü.

Yataktaki dördüncü gününde, artık canlanmış ve dik oturmuştu. Massimina'yı, bir süredir onu rahatsız eden koltukaltı tüylerini kesmeye ikna etti (koltukaltında tüy olan heykel veya resim gördün mü hiç?); Massimina kendini kesmekten korktuğu için jilet vurmayı reddedince, Morris kendi jiletiyle kızı tıraş etmeye gönüllü oldu, Massimina koltukaltlarını sabunladı, o da tek bir çizik atmadan tıraş etmeyi başardı. (Çocuklarla da aynı şey söz konusu, diye düşünüyordu, onlar için bir şeyler yapmak, onlara şekil vermek, fakir adamın sanatçı olmak için tek şansı buydu aslında. Bütün bu olan bitenden paçayı bir sıyırabilse.)

Nihayet beşinci gün, kavurucu bir perşembe sabahı, Morris ateşini normalin üstünde göstermek için derecenin ucunu çayına batırmak zorunda kaldı. Bir dakika sonra, tamamen kendine gelmiş olarak radyoyu açtı ve günlerdir ilk defa ulusal haberleri dinlemeye cesaret etti. Neden olmasın? Kızı kaçıralı iki hafta geçmiş, Giacomo ile Sandra öleli altı gün olmuştu, bundan sonra ne haberi çıkacaktı?

Saat dokuz: Ruslar nükleer füzelere ilişkin bir teklifi geri çevirmişti, İtalyan siyasi partileri pazar günü yapılacak seçimlerden önceki son kampanya konuşmalarını yapıyorlardı. Spiker manşetleri sıralarken, ortama bir aciliyet hissi katmak için arka planda düzmece daktilo sesleri çınlıyordu. Mühendisler sendikası sözleşmeler yüzünden greve gitmişti, Palermo'da mafya ile ilgili on beş tev-

kif daha olmuştu –Morris sabah çayından bir yudum aldı– "ve Rimini cinayetleri dosyasında bir gelişme oldu, şu anda polis maktullerin oteline yakın bir pansiyonda kalan sarışın genç bir erkekle kız arkadaşının peşinde. Genç adam cinayetten kısa süre önce maktullerin otelinde görülmüş ve bir gece evvel onlarla yemeğe..."

"*Morri! Come mai?* Ne oldu sana böyle?.."

Yattığı yerden atılıp, radyoyu pat diye kapadı.

"Kalkmak istiyorum. Kendimi iyi hissediyorum."

"Ama ateşin..."

Morris çoktan ayağa fırlamış, etrafı altüst ederek gömleğini arıyordu. Yalnızca bugünü ve bu geceyi atlatması gerekti, yalnızca bugün ve bu gece; yarın öğle vakti, tren Stazione Termini'de olacaktı. Parayı alacak, trenle Civitavecchia, sonra vapurla Sardunya ve orada... orada ne yapacağını oraya varınca düşünürdü. Şimdi yapması gereken, aşağıdaki kadından pasaportunu geri alıp gazeteler onun robot resimleriyle dolmadan buradan gitmekti.

Morris giyindi ve aynada kendine baktı. Benzinin solukluğu bayağı göze çarpıyordu tabii, alnındaki çizgiler hatırladığından fazlaydı, bütün yüzü, özellikle gözlerinin etrafı bir parça çökmüştü. Ama kendini iyi hissediyordu. Başarabilirdi.

Massimina gelip yanında durdu; çenesini onun omzuna yasladı, böylece ikisinin yüzleri aynaya beraber yansıdı. Morris'inki ince, keskin hatlı ve düz; kızınki geniş ve yuvarlaktı, ufak bir tebessümle büzülen iki dolgun dudak ve boynunda asılı Giacomo'nun gümüş Aziz Christopher'ı. Morris birden kızı öptü. Kolunu onun beline dolayıp yumuşak gövdesini kendine çekerek, dudaklarından öpüvermişti.

Massimina olmasa ne yapardı?

"En azından bir gün daha dinlenmen gerekmez mi, *caro*?"

"Bugün trenle plaja gidip tembellik edebiliriz diye düşündüm. Biraz temiz hava almış oluruz. Sonra beni Sardunya'ya davet edip duran arkadaşımı aranım, deniz kenarında bir iki hafta geçirebilir miyiz, bir bakarız. Evlenmeden önce," diye de ekledi.

"Morri." Kulağına bir öpücük kondurdu. "Ama ben senin Roma'yı görmek istediğini sanıyordum."

"Bunu becerebileceğimden emin değilim. Şehirde taban tepmeyi. Çok halsiz hissediyorum."

Gerçekten de öyleydi. Dizlerinin bağı çözülüyordu, bağırsakları da zayıftı. Aşağı inecek, Signora Ligozzi'nin karşısına geçip hesabı kapatacak gücü yoktu. Kim bilir kadın radyodan neler duymuş, gazetede neler görmüş, sabah kahvesini içerken hangi robot resimleri incelemişti? Bavulları toplayacağını söyleyip Massimina'yı aşağı gönderdi. Radyoyu açtı, hızla çalışıyor, kıyafetlerini katlayıp bavula yerleştiriyordu. Yeni, şık kıyafetler almaya gerçekten can atıyordu, insanın giyince kendini gösterebileceği türden şeyler, hiç olmazsa iki çift pantolon, yarım düzine tişört kısırdöngüsünü kıracak bir şeyler. Massimina'ya da lazımdı. Sardunya'da çarşılar, tasarımcı modelleri satan mağazalar vardı mutlaka. Sonunda para tekrar kızın ailesine gidecek olduktan sonra (eğer evlenip, kendilerine bir ev alırlarsa), bunun neresi suçtu? Hiçbir yeri.

Massimina'nın dönmesini beklerken, Morris onun eşyalarını katlayıp kendininkilerin üzerine koydu. Tişörtler, iki etek, sutyenler ve külotlar. Bu sutyenleri katlamanın bir yolu var mıydı Tanrı aşkına? Farklı şeyler giyen birinin yanında olmak ne kadar tuhaftı. Onun içorganları kendisininkinden tamamen farklıydı. Bu minnacık külotları giymek nasıl olurdu mesela? Ağ bölgesi bambaşka his uyandırıyordu herhalde. Belki bir gün eğlence olsun diye birbirlerinin kıyafetlerini deneyebilir... Kahretsin, kız bir türlü gelmek bilmiyordu. Morris ani bir hareketle fermuarı çekip bavulun ağzını kapadı ve odaya hızla göz gezdirdi. Acele etmeliydi. Buradan çıkmalıydı. Oyalanamazdı.

Her şey hazırdı. Bavulları aşağı taşırken, ne kadar güçsüz ne kadar bitkin olduğunu fark ederek şaşırdı. İkinci katta durup soluklanmak zorunda kalmıştı. Gerçekten de hâlâ hastaydı, lanet olsun. Şu an her şey için geçerli mazereti buydu.

"*Buon giorno, Signor Duckworth, buon giorno, come va?*"*

Adımı bağırmasan da olur, diye içinden geçirdi Morris. Signora Ligozzi'nin misafirleriyle olan işlerini halletmiş, orurma oda-

*"İyi günler, Signor Duckworth, iyi günler, nasılsınız?" –ç.n.

sı olarak da kullanılan minik lobide iki üç kişi istirahat etmekteydi. Oda bu sabah buram buram Fransız sigarası kokuyordu nedense. Morris nekahet dönemindeki bir hastanın ölgün gülümsemesiyle *buon giorno* dedi. Massimina neredeydi? Evet, belki bir gün daha kalması iyi olurdu, ama deniz kenarına gidip biraz temiz hava almak istiyordu. İhtiyar kadını iki yanağından öpüp nezaketi için içtenlikle teşekkür etti.

"Genç hanım arkadaşınız bana adresini yazıyor ki, haberleşelim."

"Güzel." Hızla dönüp, Massimina'yı derme çatma resepsiyon masasının yanında ayakta durmuş, bir şeyler karalarken gören Morris'in bir an nefesi kesildi.

"T'nin altında," diyordu, "Trevisan. Telefon numaramızı da yazdım."

Signora Ligozzi adrese doğru dürüst bakmadan, ince kırmızı defteri masanın arkasında yüksek bir rafa attı. "*Grazie mille*. İngiltere'ye gidersem haber veririm, isterseniz size oradan bir şey getiririm."

"*Bene, bene. Grazie infinite.*"

O defteri ele geçirmeliydi. Mutlaka. Otel kayıtlarında adının geçmesi bir şeydi, adres defterinde kızın adının yazılı olması tamamen başka bir şeydi. Hele de soyadının! Sonuçta gazetede yazan kızın adı olacaktı, kendisininki değil. (Hem sonra, Tann aşkına, tekrar görüşmek için en ufak bir arzu duymazken, ne diye birbirlerine adres veriyorlardı? Roma-Verona arası altı yüz elli kilometreydi.)

Sokağa çıktıklarında, "Mimi, gel ona çiçek alalım. Bize çok iyi davrandı," dedi.

Massimina bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü. Hızlı trene para harcamıyordu, ama böyle bir şey için parasını düşünmeden sokağa atabiliyordu, yeter ki kendisini cömert hissetsin. Via 24 Maggio'da bir çiçekçi buldular. Morris çiçek seçmek konusunda hiçbir şey bilmediğini söyledi, bu işi ona bırakıyordu, kendisi de biraz ileri'ye kadar gidip gazete alacaktı.

Küçük bir gazete bayiiydi, *Arena* satılmıyordu, ama *La Mattina*'nın dördüncü sayfasındaki "Cronaca" başlıklı bölümde Rimi-

ni dosyasıyla ilgili bir haber vardı. Morris nefesini tuttu. Kendisine tıpatıp benzeyen bir robot resim koymuşlardı. Bir trafik lambasına yaslanıp okumaya başladı, gazete ellerinde zangır zangır titriyordu.

> ... Via Fama'daki pansiyonun sahibi Signor Alfredo Todeschini, çiftin üç gece boyunca kimlik bırakmadan ve kayıt yaptırmadan kalmalarına izin verdiğini itiraf etti. Çiftin çok mutlu göründüğünü, sanki evden kaçar gibi bir halleri olduğunu ve yalnız kalmak istediklerini söyledi. Sarışın adamın belirgin bir yabancı aksanı vardı, ama nereli olduğunu anlayamamıştı. Polisler genç çiftin odasında bulunan parmak izlerinin maktullerin oda kapısından alınan izlerle uyuştuğunu tespit ettiler. Bu gaddar saldırının sebebi halen açıklığa kavuşmuş değil, fakat polisler bir çeşit manyakla ya da dengesiz bir suçluyla karşı karşıya olduklarından eminler. Katilin bir yabancı olduğu ve yakında ülkesine dönmeye çalışacağı varsayımıyla bütün sınır noktaları alarma geçirildi. Interpol'le temasa geçildi ve diğer ülkelerdeki sonuçlandırılamamış benzer vakalar hakkında bilgi vererek işbirliği yapmaları istendi. Polis yetkilileri Signor Todeschini ve misafirlerini kayda geçirmeyen diğer otel sahipleri hakkında suç duyurusu yapmayı düşündüklerini beyan ettiler.

"Belirgin aksan"ı varmış demek, ülkesini de belirleseydi ya o zaman. "Gaddar saldırı" da gazetelerin sık kullandığı klişelerden biriydi. Ne tür bir saldırı olmasını bekliyorlardı acaba? Bugün oldukça müşfik bir cinayet işlendi...

Morris dikkatle robot resme bakıyordu. Gözlerde eksik kalan bir şeyler vardı, burun kemeri fazlasıyla dardı. Ama bütüne bakıldığında oldukça iyiydi. Sakal bırakabilirdi elbette, ama onlar da zaten bunu bekliyor olacaklardı, bir haftalık kirli sakal onu anında ele verirdi. (Peki ya Gucci'den Signor Amintore Cartuccio resmi görecek olursa, sarı saçlar ve aksanla ilgili yazılanları okursa, o zaman ne olacaktı?)

Massimina bir demet gülle çıkagelmişti. Morris güllerin pek uygun düşmediğini düşündüyse de fikir belirtmedi. Via Mazzarino'da küçük bir kafede oturup cappuccino içerlerken, Massimina, kendini bu kadar kötü hissediyorsa, belki de hemen Verona'ya giden bir trene atlamalarının daha iyi olacağını söyledi, bu şekilde hem kendi evinde rahat etmiş olur hem de doktora falan giderdi vesaire vesaire...

Morris itiraz etti; ağzını bile açmamıştı ki. Kendisini kötü hissettiğini de söylememişti. Ama öyle solgun görünüyordu ve öyle bezgin, çökmüş bir hali vardı ki... diye devam etti Massimina.

Morris bu sefer kesin konuştu; evlenmeden kesinlikle Verona'ya dönmek yoktu, aksi takdirde annesi ne yapar eder, mutlaka her şeyi bozmanın bir yolunu bulurdu. Massimina vakarını bozmadı. Pansiyonun hesabını ödedikten sonra, diye devam etti, ellerinde topu topu iki yüz bin liret kalmıştı, bunun anlamı da...

Ama Sardunya'ya vardıktan sonra para harcamaları gerekmeyecekti; Morris sabır göstermeye çalışıyordu – ne diye böyle zırvalıklarla canını sıkıyordu şimdi bu kız?

Neden doğruca Sardunya'ya gitmiyorlardı o halde?

Çünkü Morris bugün uzun mesafe yolculuk edemeyecek kadar halsizdi.

(Bir güncük daha dayanacak, sonra büyük ikramiye onun olacaktı.)

Morris pansiyona geri dönmeden önce, neredeyse saat on bire kadar kafede oyalanmalarını sağlamıştı. Signora Ligozzi odaları temizlemeye başlamış olmalıydı. Evet başlamıştı. Morris lobide kalıp Massimina'yı kucağında çiçeklerle kadını aramaya yolladı. Birkaç turistin ellerinde gezi rehberleri ve yabancı gazetelerle Nuh Nebi'den kalma koltuklarda oturduğu loş odaya göz gezdirdi. Masanın üzerindeki rafa uzanıp adres rehberini indirdi, "T" yi buldu, sayfaları bir arada tutan yaylı mekanizmayı açıp sayfayı yerinden çıkardı, katlayıp cebine koydu, yayları kapayıp defteri yerine koydu. Fakat sonra fikrini değiştirdi. Defteri yeniden indirdi, arkalarda boş bir sayfa buldu, "T" bölümüne yerleştirip

yazmaya başladı, "Massimina T..." Düşün, düşün, "T"yle başlayan bir isim bul, bir İtalyan ismi. Allah kahretsin, bulamıyordu bir türlü. "T"yle başlayan başka İtalyanca isim bilmiyordu demek. Tibaldo, Tramonto, Toloncino... İyi de bunları uyduruyordu. Nereden belliydi gerçek isim oldukları? Ah Tanrım. Sonra birden gazetede okuduğu haber aklına geldi. Todeschini, pansiyon sahibi adam. Massimina Todeschini yazıp, bir de uyduruk bir adres ile telefon numarası karaladı.

"Morri, Signora Ligozzi bir iki dakikalığına dışarı çıkmış." Massimina merdivenlerin en alt basamağındaydı, Signora'nın zihinsel engelli kızı yanında durmuş, korkunç bir şekilde yüzünü çarpıtarak bir şeyler söylemeye çalışıyordu.

"Dışarı mı çıkmış?" (Polise telefon mu ediyordu yoksa?)

"Evet."

İyi de burada kendi telefonu vardı ya. Bunun için dışarı çıkmazdı.

"Ne yapıyorsun?"

"Telefon numarasının önüne Verona'nın kodunu koydun mu diye kontrol ediyordum, böyle şeyleri aramak ne sıkıcıdır bilirsin." Defteri yerine koydu. Gülleri bir notla birlikte masaya bırakıp istasyona yollandılar.

Massimina belki de plaja gitmek yerine, Morris'in *Questura*'ya gidip, evlenmeleri için gerekli belgeleri temin etmesinin daha iyi olacağını düşünüyordu; ama Morris Roma'daki *Questura*'da Sardunya'daki sakin bir taşra ofisinden çok daha fazla izdiham olacağına dikkat çekti, hem zaten İtalyan bürokrasisinden herhangi bir belge temin etmek hep birkaç gün sürerdi, yarından sonra burada olmayacaklarsa, bugün gitmeye değmezdi. Bu doğruydu işte.

"Evlenmek istediğine emin misin, Morri?" Sahici bir şüpheyi dillendirmekten çok âşık cilvesi yaptığı belliydi, birlikte aynanın önünde durdukları ana benzer bir şeyler yaşamak istiyordu herhalde.

Evet, dedi Morris ve onu alnından öptü. Gerçekten de istiyordu.

Keşke bu kadar kolay olsaydı.

"Tam bir gazete manyağısın," dedi Massimina, Lido'ya giden trendeydiler ve Morris istasyondaki büyük gazete bayiinden aldığı *Arena*'yı didik didik ediyordu. Fidye mektubuyla ilgili tek satır yoktu. Bu sefer öyle olması gerekiyordu zaten.

"Olayların parçası gibi hissetmek hoşuma gidiyor," deyip Massimina'ya şehir meclisinin Verona'nın Roma devrinden kalma dev amfiteatrının üzerine plastik tente geçirme önerisiyle ilgili bir makale okudu. Bu fikir küçük muhafazakâr Massimina'yı bayağı öfkelendirmişti.

Lido di Roma'nın muazzam bir plajı vardı, hele de o gün deniz masmavi, hava yumuşacıktı. Morris ve Massimina üçüncü sırada bir güneş şemsiyesi kiraladılar, Massimina yüksek sesle *I Promessi Sposi*'yi okurken, Morris uzanıp gözlerini yumdu.

Morris dikkatini tam vermeden dinliyordu, düşüncelere dalmıştı; biraz rahatlayıp dilediğini yapmaya vakti olduğunda, aynı başlığı taşıyan çok daha iyi bir kitabı kendisinin de yazabileceğini fark etmişti, ama onun kitabının kahramanı yoksulluk ve çaresizlik yüzünden bir kızı kaçıracak, sonra o kıza, kız da ona âşık olacaktı, birlikte onun teslim olmasına karar verecek ve evleneceklerdi. Fakat polisler delikanlının hayatının büyük bir bölümünü kodeste geçirmesine karar verecek, böylece iki âşık birbirlerini ancak ayda bir kez, hapishanenin ziyaretçi odasındaki parmaklıkların ardından görebilecekler, kız üzüntüsünden ölecek, oğlan da çürüyüp gidecekti.

Bayağı ince düşünülmüş bir hikâyecik, diye aklından geçirdi, aynı zamanda o kadar da eğlenceliydi ki, yüksek sesle gülmeye başladı, Massimina neden güldüğünü sorunca, hikâyeyi ona da anlattı (neden olmasın?) Evet, dedi Massimina, harikaydı, bundan muhteşem bir kitap veya film olurdu. Morris'in konuşma tarzından ve yazdığı mektuplardan bir gün olağanüstü bir yazar olacağı belliydi zaten. Şemsiyenin altında oturmuş birlikte gülüyorlardı. Belki kaçırma olayı sırasında, dedi Massimina, yani en başında, bir şeyler ters gitse ve delikanlı kazayla birini öldürse,

hiç de fena olmazdı. Kız delikanlıya âşık olmuştur ve onu affetmek için, onun fakirliğini, çaresizliğini, vesaire... anlamak için büyük bir çaba sarf eder, yine de işlenen suç gelecek umudunu tamamen yok etmiştir.

Morris doğruldu, titriyordu. *Massimina bilmiyordu. Bilemezdi.*

"İyi fikir," dedi, bir yandan da çatlayan sesini saklamak için boğazını temizliyordu. "Peki sonra?"

"Sonunda mı?" Yeşil beyaz mayosuyla şezlonga sere serpe yayılmıştı. Son zamanlarda yetişkin bir hava gelmişti üzerine. Morris, mayo lastiğinin kızın bacaklarının üst kısmındaki eti belli belirsiz sıkıştırdığını fark etti.

"Şey," düşünürken dudaklarını büzdü kız, yüzündeki çiller şenlendi, "kız delikanlının fidyeyi alıp kaçmasını söyler, kendisi de yeni salıverilmiş gibi polise gidecek, gözlerinin hep bağlı olduğunu, onu kaçıranın kim olduğunu bilmediğini söyleyecektir, sonra ortalık durulduğunda, buluşup evlenebilirler. Ama delikanlı vicdan azabından kahrolmuştur. Kızı hak etmediğini söyler ve o şekilde kaçmayı reddeder, polise gidip suçunu itiraf eder ve ölüm cezasına çarptırılır."

"Burada ölüm cezası uygulanmıyor," dedi Morris çabucak. Uygulanıyor muydu yoksa? Hayır. Uygulanmadığından emindi. Öyle olsaydı, arada sırada idam haberleri gelirdi insanın kulağına. Teröristleri idam etmemişlerdi mesela, öyle değil mi?

"Yazık," diyerek güldü Massimina. Tanrım, nasıl da eğleniyordu. "Ama istersen hikâyeyi ölüm cezası olan bir ülkede kurabilirsin."

"Seni zalim şey seni," Morris tekrar uzandı. Kapalı gözkapaklarına vuran güneş derin maviler ve kırmızılarla yanıyordu.

"Yazar olmanı çok isterim, Morri. Çok gurur verici."

"Para kazandırmaz."

Bütün öğleden sonrayı, kumsalda oraya buraya hareket eden, kâh dondurma almaya, kâh yüzmeye, kâh tuvalete giden et yığınını izleyerek geçirmişti. İncecik kızlar, iri cüsseli yaşlı kadınlar, küçük semiz popolarını sallaya sallaya kumları kaldırarak her ye-

re koşturan genç oğlanlar vardı. Kim demiş hayat harcanamaz diye? Mesela şimdi gökten bir el inse, plajdan birini alıp gitse? Sivrisinek ısırığını kaşıyıp duran şu delikanlıyı örneğin. Kimin umurunda olurdu? (Morris dışında, kim gerçekten ağlamıştı annesinin arkasından? Onu hatırlayan var mıydı? Kendisi bile gerçekten onu mu hatırlıyordu, yoksa kendi hayatının bir parçası, bir duygu, bir atmosfer miydi hatırladığı?) Bir de Asya'yı düşün! BBC'de yayınlanan Kalküta sokakları belgeselleri! Resmen kara tenli bir et duvarıydı gördüğün, sırf insan gövdelerinden oluşmuş, hayal bile edemeyeceğin kalınlıkta bir duvar, içindekilerse bir balıkçının yem kutusundaki solucanlar gibi kımıldanıp kıvranıyorlardı. Hayat, diye düşündü Morris, tıpkı yangın çıkmış bir sinema salonunda kısılıp kalmak gibiydi. Ya kalabalıktan ve izdihamdan kendini çekip kurtaracaktın ya da geberip gidecektin.

"Madem biraz para biriktirmek istiyoruz," dedi saat akşam altıya yaklaşırken, "o zaman haydi kumsalda sabahlayalım."

Öyle de yaptılar. Bir restoranda jambonlu ve mantarlı pizza yedikten sonra, geç vakte kadar şehirde mutlu mesut (gerçekten), kol kola yürüyüp gece yarısına doğru kumsala indiler, kendi hallerine bırakılmış şemsiyelerin arasına saklanıp havlularını serdiler ve uyumaya çalıştılar. Bu da otelde isimlerini kaydettirip pasaport gösterme derdinden kurtulmak demekti tabii.

"Acaba annemle büyükannem ne yapıyorlardır şimdi?" diye fısıldadı Massimina. Morris'in elini tutmuş, arada sırada hafifçe sıkıyordu. Deniz yakamozlanmıştı. "Bugün düşünüyordum da, belki de artık geri dönmeliyiz. Ne olacaksa olsun. Verona'ya dönmeliyiz. Yani, bundan sonra bir şey yapabileceklerini hiç zannetmiyorum. Birbirimize ne kadar yakın olduğumuzu ve birlikte ne kadar mutlu olduğumuzu gördükten sonra bir şey yapamazlar."

"Gerçekten istediğin buysa," dedi Morris.

"Fazla endişelenmelerini istemiyorum, o kadar."

Morris şefkatle güldü. "Gönderdiğimiz kartlardan ve mektuplardan sonra endişelenecek halleri mi kaldı? Senelerdir aldıkları bütün mektupları toplasan, bu kadar etmez herhalde."

"Biliyorum," dedi Massimina. "Aptallık ediyorum işte" ve ılık

havayı içine çekip biraz evhamlı da olsa, kıkırdadı.

"Sardunya'ya vardığımızda," dedi Morris, "oradaki telefondan onları arayabilirsin."

16

Morris acele edip Stazione Termini'ye vaktinden evvel gelmediğine, bu sayede orada saatlerce tıkılmaktan ve neden Civitavecchia'ya sıklıkla kalkan trenlerden ilkine binip oradan vapura geçmediklerini Massimina'ya açıklamaktan kurtulduğuna çok memnundu. Zamanlaması gerçekten de mükemmeldi. Lido'dan kalkan tren bire çeyrek kala istasyona vardı, bu da onlara Milano'dan kalkan hızlı tren varmadan Civitavecchia biletlerini alıp feribot saatlerini kontrol etmek için on beş dakika bırakmıştı. Kendi trenlerine yetişmek için de bir on dakikaları kalıyordu. Morris İtalyan demiryollarına karşı beklenmedik bir minnet kırıntısı duydu, şimdiye kadar onu hiç yan yolda bırakmamıştı. Yaklaşan uzun vapur yolculuğunun heyecanı Massimina'ya eve dönmekle ilgili bütün fikirleri unutturmuştu, kalabalığın bir nabız gibi attığı istasyonun girişindeki büyük salonda biletlerini alırken, başında hasır şapkasıyla Massimina ve dünden sonra biraz daha renklenmiş yanaklarıyla Morris, tatile çıkan sıradan bir çift gibi hissettiler.

Bir iki dakika daha geçirmek için kızı güneş gözlüğü almaya götürdü. (Bunu daha önce nasıl düşünememişti?) Morris gözlük-

lerden en büyük, en yuvarlak, en koyu renklisini seçti; fiyat üzerinde biraz dalaştıktan sonra (kız haklıydı, fiyat gerçekten de astronomikti, ama tezgâhtarın sabırla açıkladığına göre çerçeve meşhur bir markaydı) gözlük alındı. Dükkândan çıkıp kendilerini tekrar istasyonda bulduklarında, Milano-Palermo ekspresinin altıncı platforma girmek üzere olduğu anons ediliyordu. Tam vaktinde. Morris saatine baktı, Massimina'ya Sardunya'daki arkadaşını arayıp yaklaşık varış saatlerini haber vermek istediğini söyledi. Bu arada o da Civitavecchia treninin kalkacağı on beşinci platformda bekleyebilirdi.

Kızın onu gözlediğini fark ettiğinden, kendisinden bekleneni yaparak istasyonun postanesine yürüdü. O an zihninde bir şimşek çaktı. Ekspres tren istasyona girmeden önce dört beş dakikası daha vardı. İyi fikir. Bir telefon kabinine süzülüp doğruca Verona emniyet müdürlüğünün numarasını çevirdi. Müfettiş Marangoni öğle yemeğine çıkmıştı, ama yardımcısı Tolaini oradaydı.

"Bir gelişme olmadı demek?" Umudu kırılmış bir Morris konuşuyordu.

"Hayır, Signor Duckworth. Önemli bir gelişme yok."

"Otobüsteki o adamı bulamadınız mı?"

"İzine bile rastlamadık."

"Ama hiç anlamıyorum. Yani eğer birisi onu kaçırdıysa, fidye falan istiyor olmaları gerekmez mi?"

"Şey," genç detektif duraksamıştı, ama belli ki konuşmaya can atıyordu. Orada yalnız başına oturmuş, öğlen arasında telefon nöbeti tutuyordu ne de olsa. "Elbette her an bir fidye talebi gelmesini bekliyoruz, ama şu ana kadar bir şey olmadı. Ben birinin bizim haberimiz olmadan aileyle temas kurduğundan ve bize bir şey çıtlatmadan anlaşmaya oturmuş olduklarından kuşkulanıyorum."

"Ah, anlıyorum. Bu normal mi peki?"

"Bütün bunlar ne kadar normalse o kadar normal, evet. Anne çok çaresiz bir durumda tabii, kurbanların aileleri doğal olarak polisin yeterince uğraşmadığını, yeterince ilgilenmediklerini falan düşünmeye meyillidirler. Psikolojik açıdan belgelenmiş bir fenomen."

"Tahmin ederim," dedi Morris. Trene gitmek için sabırsızlanıyordu. Hiçbir şeyden haberi yoktu bunların. Tren gelmek üzereydi. Trene atlayıp paracıkları kapıverecekti. Yine de gözünü saatinden ayırmadan tam iki dakika boyunca Tolaini ile konuşmasını nezaketle sürdürmeyi başardı.

Altıncı platforma korkunç bir karınaşa hâkimdi. Böylesi daha iyiydi. Sağ tarafında ekspres tren halen tıslıyor, yağ lekeleriyle kaplı rayların son bir iki metresini gidiyordu, solundaysa Venedik hızlı treni her an istasyona girmek üzereydi. Askerler, sırt çantalı tur'istler, ihtiyar kadınlar ve her zamanki isimsiz kalabalık telaşla koşuşuyor, sıra kapmaya çalışıyor, gülüşüyor, sigara içiyor, hiç şüphesiz koltuk ayırtmış olmadıklarına hayıflanıyor ya da ayırtmış oldukları koltukları bulabilmeyi ümit ediyorlardı. (Napoli'ye varana kadar koridorda kaç saat geçireceklerdi kim bilir? Tuvaletler berbat olacaktı.) Çocuklar mızıklanıyor, etrafta koşuşturuyorlardı, ellerindeki balonları sallayan iki üç yaşlarında bir grup çocuk, tek bir ihtiyar rahibenin gözetimindeydi. Morris birdenbire sükûnete kavuşmuştu. Tereyağından kıl çeker gibi kotaracaktı bu işi.

Tren durdu. Son bir yalpalamanın ardından bütün kapılar gürültüye açıldı; kendini platforma atan büyük kalabalık aynı hevesle trene binmeye çalışan kalabalığa karıştı, istisnasız bütün kadınlar ve erkekler dört elle sarıldıkları biçimsiz çantalarını diğerlerinin bacaklarına çarpa çarpa ilerlemeye çalışıyordu. Çantası olmayan Morris, bu meydan muharebesini yarıp hızla ilerlerken geçtiği her kompartımanda birinci sınıf etiketini arıyordu, rastladığı ilk etiket üçüncü vagondaydı. Dördüncü vagona ilerledi, karmaşanın ortasında sırasını bekledi, kalabalıkların üzerinden tırmanarak koridorda kendine yol açıp gerisin geri hedefine doğru yürüdü. Üçüncü vagona ve birinci mevkiye ulaştığında, kalabalık azaldı, kompartımanlar yarı yarıya boştu: koridorda bir iki kişi, sessiz sakin sigaralarını tüttürüyorlardı. Bu aynı zamanda korumasız kalmış olmak demekti elbette. Ama Morris sorun çıkacağını düşünmüyordu.

Seyrelmeye başlamış saçlarını arkaya taramış gümüş grisi takım elbiseli yaşlıca bir adam ilk kompartımanın kapısının önün-

de durmuş, dışarıdaki kalabalığı seyrediyordu. Sivil polis olabilir miydi? Belki de ona tuzak kurulmuştu. Her şeyi biliyorlarsa eğer, doğal olarak telefonda o martavalları okuyacaklardı (madem parayı Roma'da teslim alacaktı, mektubu buradan postalamaması gerekirdi).

Ama bilemezlerdi ki. Bilmemeliydiler.

Kompartımanın kapısı kapalıydı, storlar da inikti. İçeriyi göremiyordu. Bu bir tuzak mıydı? Morris altdudağını ısırdı ve her an harekete geçmeye hazır vaziyette bütün vücudunu kastı. Ama kasları hâlâ güçsüzdü. Hastalıktan dolayı kilo kaybetmişti. Hiç iyi değildi. Hem kavgaya tutuşmanın hiçbir faydası olmazdı. Eğer biliyorlarsa, silahlı olacaklardı. Eğer biliyorlarsa, her şey için çok geçti.

Kompartıman kapısını açmak için takım elbiseli adamın etrafından dolanmak zorundaydı. (Bu havada takım elbise ha? Bu adamda kesin bir iş vardı.)

"*Permesso*". "*Prego, prego.*"* Morris nefesini tutmuş, her an kelepçelenmeye hazır vaziyette, hatta kelepçeleri bileklerinde hissederek, kapıyı itti. Kapalı storlardan süzülen incecik ışık huzmesi dışında kompartımana koyu bir loşluk hâkimdi, köşede sessizce oturan, başı arkaya düşmüş, ağzı açık derin derin soluyan orta yaşlı bir hanım dışında kimse yoktu. Uykunun bayat kokusu sinmişti içeriye.

Gözleri bagaj raflarına ve orada duran iki koca bavula çevrildi, belli ki biri kadının, diğeri de dışarıdaki adamındı, birbirine eş, parlak tokalı iki maroken bavul. Karı koca olmalıydılar. Ve bir de, kadının başının hemen üzerinde kahverengi küçük birseyahat çantası vardı! Evet, sanki hayalinde yaratmış da orada bitivermişti! Sanki irade gücüyle, yoktan yaratıvermişti!

Morris arkasına bir göz attı. Pencerenin yanındaki adam yerinden kıpırdamamıştı, puro yakıyor gibi bir hali vardı. Morris iki adımda kompartımanın öbür ucuna vardı, çantayı raftan alıp kadının bacaklarına sürtünmemeye dikkat ederek geri adım attı, sonunda onu uyandırmadan kompartımanı terk etmişti bile.

*"Müsaade eder misiniz". "Buyrun, buyrun." –ç.n.

"*Permesso.*" Kapıyı kendine doğru çekti. Gri takım elbiseli adam, yakmakta olduğu puronun üzerinden ona meraklı bir bakış attı.

"Karım Milano'da inerken çantasını burada bırakmış." Morris yüzüne "ah şu kadınlar" dercesine tatlı bir gülümseme oturtmuştu. Purosunu tüttüren adam bir şey söylemedi.

Morris koridorda gerisin geri koştururken "sağ ol Tanrım, sağ ol Tanrım, sağ ol, sağ ol" diye nefes nefese mırıldandığını fark etti. Müdür odasının kapısına asılan sınav sonuçlarını okuduktan sonra da hep böyle söylerdi. Güldü. Bu sefer başarmıştı işte! Gerçekten başarmıştı. Çantanın içinde para varsa tabii! Olmalıydı, içinde...

Halen koridordaydı, telaşla durdu, çantayı bir dizine oturtup fermuarını açtı. Giysiler, tişörtler, bluzlar, etekler?... Evet, tabii! Üste giysi koymalarını söylemişti. Peki ya altında? İşçi tulumu giymiş iriyarı bir adam ile kaka kendini bir kompartımandan dışarı attı, Morris'i ittirerek geçmeye çalışırken, zar zor dengede duran çanta yere yuvarlandı. Düzgünce katlanmış kıyafetler etrafa saçıldı.

"*Asino!*"* Morris gayri ihtiyari haykırıvermişti, can havliyle eşyaları toplamaya çalışıyordu. İkinci mevki koridorunun hayhuyu arasında insanlar dönüp baktılar. Tulum giymiş iriyarı adam da baktı. Geniş, kavgacı bir surat, daracık bir alın, pörtlek gözler.

"*Dillo di nuovo e ti spacco la testa.*"** Suratını dağıtırım." Adam yere tükürmeye hazırlanır gibiydi. "*Nessuno mi chiama asino!*"***

Bela çıkacak gibi olunca ortam aniden sessizleşmişti. Morris giysileri tıkmaya çalışırken çantanın dibinde lastik bantlarla bağlanmış elli bin liretlik desteleri gördü, herkesin gözünün önündeydi. Tanrım, çabuk sok şu kıyafetleri içeri!

"Mi *scusi, mi scusi, colpa mia,*" diye geveliyordu. "Benim hatam. Aceleden neler oluyor görüyorsunuz işte."

* "Eşek!" –ç.n.

** "Bir daha söyle de kafanı kırayım." –ç.n.

*** "Kimse bana eşek diyemez!" –ç.n.

Ayağa kalkmıştı. İnanması güç, ama kimse farkına varmamıştı. Koridor trafiği tekrar hareketlendi. Yalnızca küçük bir oğlan çocuğu, ağzı bir karış açık onu izliyordu. İriyarı adam homurdanarak ite kaka yoluna devam etti, Morris de ürkek ürkek onun arkasından ilerliyordu. Vardığı ilk kapıdan kendini dışarı attı. Özgürdü! Trendeki ekşi ter kokusundan, gergin ortamdan sonra, dışarının havası nasıl da temiz geliyordu. Özgür. Zengin! Yanında bir bavul getirmesi gerekirdi, paraların yerini değiştirip bu çöplükten de kurtulabilirdi, Massimina bunları nereden bulduğunu merak edecekti...

"Hey ahbap, lanet olası gözlerime inanamıyorum! Morris, dostum!"

Başını kaldırdı. Bu da nesi, kâbus mu görüyordu? Gaipten sesler duymaya başlamıştı. Platformdaki keşmekeş devam ediyordu, trenden inen büyük bir insan dalgası, istasyon tarafına doğru zar zor ilerliyordu, kenardan ilerleyen nispeten daha cılız bir akıntıysa fazla kalabalık olmayan bir kompartıman bulmak için tren kapılarına yığılıyordu. Diğer tarafta, düzgün aralıklarla çalan bir zil Venedik hızlı treninin yaklaştığını haber veriyordu. Morris'in tam önünde biri si tekerlekli bir arabayı iterek, dondurma ve soğuk içecekler satmaya çalışıyordu – araba sağa doğru uzaklaşınca, arkasından Stan'in sakallı, sırıtkan yüzü belirdi.

"Vay be, böyle rastlantı milyonda bir olur, ahbap, rastlaştığımız yere bak!"

Bu işin son derece planlı olmasını istemişti, büyük bir soğukkanlılıkla, son derece profesyonelce kotarılacaktı. Olmayacak duaya âmin demişti, işin aslı buydu. Kaderi buydu.

"Merhaba," dedi Morris. Yüzü sirke satıyor olmalıydı. "Simonetta da buradaymış. Bu ne sürpriz böyle!"

Tüm ağırlığını vererek ufak tefek kızın omzuna yaslanan Stan'in sol bacağının neredeyse kalçasına kadar alçıda olduğunu gördü.

"Nasıl, hoş değil mi? *Autostrada*'dan çıkarken minibüsü duvara çarptık. Marion çarptı. Tamamen iptal olduk tabii. Bir haftadan fazladır burada hastanedeydim, Netty beni eve götürüyor şimdi."

Fare suratlı kız Morris'e neşeyle gülümsedi. Kızı hiç bu kadar neşeli gördüğünü hatırlamıyordu. Yaralı askeri kafeslemişti anlaşılan. Tekeline almıştı onu.

"Büyük şanssızlık," dedi Morris. Kesinlikle öyleydi! Zihni allak bullaktı. Hâlâ felaketi önleyebilirdi, yeter ki şimdi paçayı kurtarsın!

"Sen ne iş peşindesin, yani burada sana rastlayacağımı..."

"Sardunya'ya gidiyorum," dedi Morris. Doğruyu söyle, neden olmasın? "Aslına bakarsan ben..."

"Morriis! Morriis, Morriiiiis!!" Massimina'nın tiz sesi, çalan zilin ardından çöken yarı sessizlikte kalabalığın gürültüsünü kolaylıkla bastırıyordu. Kollarını sallayarak bağıran Massimina'yla aralarında, birazdan Venedik hızlı treninin gürültüyle geçeceği iki adet boş demiryolu hattı vardı.

"Platformu değiştirdiler, Morriis. Tren onuncudan kalkıyor. Acele et, yoksa yer bulamayacağız."

"Tamam," diye bağırdı. Massimina onun kendi çantalarından birini taşıdığını düşünecekti. "Acele etmeliyim."

"Kim bu fıstık?" diyerek sırıttı Stan. "Hey ahbap, keşke ben de seninle gelebilseydim. Bu kaza bütün yaz tatilimin içine sıçtı, parasal yönü de ayrı mesele. O gece otobüs durağında yanında olan kız değil mi bu?"

Pezevenkte ne göz vardı! Massimina en az yirmi metre uzaktaydı ve görünüşü tamamen değişmişti. Belki de sırf göğüslere bakıyordu bu herif!

"Evet, o."

"Öteki kıza ne oldu?" diye sordu Simonetta, "hani şu kaçırıldığı söylenen kız."

"Hiçbir fikrim yok." Morris omuzlarını silkti. "Şu da var ki," diye beceriksizce ekledi, "olay gerçekleştiği sıralarda biz artık çıkmıyorduk." Kulağa korkunç geliyordu.

"Siz erkekler, hepiniz domuzsunuz," Simonetta küçük, mutlu suratıyla somurttu. "Ben ortadan kaybolsam Stan biraz olsun endişelenir mi acaba?" Massimina'ya bakmak için döndü, kız tekrar haykırmaya başlamıştı: "Morriis, haydi, haydi!"

"Hoş kız," dedi Stan ve Simonetta'yı gıcık etmek için ekledi: "Yazık ki bizi tanıştıramayacaksın."

Morris çaresizlikten gözü dönmüş halde, durumun ne kadar tehlikeli olduğunu tartmaya çalışıyordu. Biraz önce, kazandığı zaferin etkisiyle gayet rahat ve kontrollü olan bedeni, şimdi alev alev yanıyor, sırtından süzülen ter damlalarının kaba etleri arasından aktığını hissedebiliyordu. Tekrar gazetede çıktığı zaman Massimina'nın yüzünü tanırlar mıydı? Görünüşe göre yaz boyunca Verona'ya tıkılacaklardı ve bacağı alçıdayken Stan'in gazete okumaktan başka yapacak pek bir şeyi olmayacaktı. Keşke iki kişi olmasalardı! Stan yalnız olsaydı, önce onun trene binmesine yardım eder, sonra bir tuvalete sokar, kapıyı kapatıp oracıkta boğazlayıverirdi. Geri zekâlı riyakâr hipinin icabına bakıverirdi! (Para konusunda endişeleri varmış demek! Bak sen!) Simonetta için de aynı durum söz konusuydu; o kadar ufak tefek ve narin duruyordu ki, insan tek elle bile boğabilirdi onu. Ama ikisi birden olunca...

"Acelem var. Kusura bakmayın."

"Bize kart at," diyerek güldü Stan. "Verona'ya dönünce beni şu fıstıkla tanıştır mutlaka!"

Morris platformda ilerlemeye başlamıştı bile.

"*Arrivederci!*"

Massimina'yı yatıştıracak bir şeyler haykırmak üzere döndü, ama Venedik hızlı treni gümbürtüyle aralarından geçmekteydi, bütün sesleri bastırıyor, görüşü kapıyordu. Bir trenin kalkışı, bir diğerinin varışıyla iyice çılgına dönen kalabalığın ortasında, bir çöp kutusunun yanında durdu, bir naylon torba çarpmıştı gözüne. Torbayı çöpten çıkardı. Portakal kabuğu doluydu. Kabukları çöpe döktü ve yere çömelip elbiselerin altına gizlenmiş paraları çantadan torbaya geçirdi. O kadar çok vardı ki, torba patlayacak kadar dolmuştu. Morris paraların üzerine sarı bir süveter örtmekle yetindi, gerekirse kendisinin olduğuna yemin edebilirdi, süveterin kenarlarını içeri doğru güzelce sıkıştırdı, torbanın ağzını düğümleyip dışarıdan bir şey görünüp görünmediğini kontrol etti. Görünmüyordu. Çok iyi. Çantayı, geri kalan giysilerle

birlikte platformda bıraktı ve Massimina'ya yetişmek için koştu. İki arkadaşına rastlamıştı, mucize gibi bir tesadüf, birinin bacağının kırık olduğunu görünce çantalarını taşımalarına yardım etmişti. Venedik'e gidiyorlardı.

"Neyse ki seni gördüm," dedi Massimina.

17

Vapur, tatil broşürleri'nden çıkma mavilikte bir denizde yol alıyordu. Tek bir dalga, ufukta tek bir bulut yoktu. Anglosaksonların kendilerini durduk yerde kahraman gibi hissetmelerini sağlayan kuzeye özgü korkunç deniz mücadelelerinden kesinlikle eser yoktu. Örneğin, fırtınanın ortasında, rüzgâr kumları kaldırıp kiralık rüzgârkıranlarına çarptırırken bile plajda kalmakta ısrar eden babası. Dunkirk muharebesinde artçı birlik olduklarını falan mı düşünüyordu acaba? Adamın tüm özsaygısı plajı terk edecek son kişi olmasına bağlıydı – sanki etrafta onca çılgın İngiliz varken bu mümkün olabilirmiş gibi, sonuçta hepsi de en az onun kadar kararlıydı; memelerini rüzgâra vermiş bir kız vardı hatta, o günler düşünüldüğünde gerçek bir öncü sayılırdı, annesinin gözü, o tarafa bakmıyor mu diye babasının üzerinde olurdu. Sonra Morris üşüdüğü ve hâlâ ıslak olduğu için (yüzmek zorunluydu elbette!) mızıklanmaya başlayınca, babası köpürürdü; "nonoş", "sulu göz", "kıçını da ben sileyim istersen"leri birer birer saydırır, annesi Morris'in omuzlarına bir havlu daha sarıp, takım halinde getirdiği termosların birinden önüne bir tas çorba koyar, babasına ağzını bozmamasını söylerdi, Morris bunları duymak

için çok küçüktü... Morris şimdi anlıyordu ki çocukluğuna ve gençliğine hükmeden "nonoş/çürük elma" damgasını yaratan yalnızca babası değildi, bundan annesi de sorumluydu, ona kol kanat germek için bir mazereti olsun diye Morris'in gerek fiziksel gerek ahlaki hassasiyeti konusunda ısrar etmesi (bilinçli olarak mı? Onları ayırmak için mi?) babasının alaylarına da zemin hazırlamıştı. Morris'in (şimdi çok şükür üstesinden gelmiş olduğu) kompleksleri o ikisinin arasındaki ilişkinin bir yan ürünüydü sonuçta, kendisiyle en ufak bir alakası yoktu. O gayet iyiydi.

İkisinin arasından, doğal olarak, açık arayla annesini tercih ediyordu, ama o şekilde ölerek Morris'i babasının cahil, tavizsiz erkekliğinin şiddetine karşı savunmasız bırakmıştı. Plaj gezileri sona ermişti, doğru, ama Acton'daki ev duruyordu; kapıları kapanmayan, havalandırma olmadığından banyo penceresinin hep açık kalacak şekilde çiviyle sabitlendiği o ev; pazar günleri Büyük Kanal'da kahramanca balık tutmaya gitmeler (*Büyük* Kanal! *Büyük* Britanya! Büyük Büyük Britanya!). Park Royal (Park Royal! Sunbeam Sokağı!) denilen çorak arazinin üzerinden güneş engin bir kanama manzarasıyla doğar, yaklaşan yağmurun habercisi olurdu, babası sesinde zalimane bir memnuniyet ifadesiyle yarım saat sonra şemsiyenin altına sığınacaklarını haber verirdi, soğuk Londra çisentisi üzerlerine yağar, solucanlar margarin kutularının dibinde yüzerken, ailenin tek şemsiyesinin altında otururlardı, Morris kollarını sımsıkı gövdesine dolar, yün eldivenden sıyırdığı, soğuktan hissizleşmiş başparmağını emerdi.

Ah evet, İngilizler zorluklara bayılırdı. (Baksana İtalya gibi güzel bir yerde bulunduklan için ne kadar utanıyorlardı, nasıl da kamburlarını çıkarıp Dickens karakterleri gibi dermansızca, gözlerini kısıp güneşe bakıyorlar, bütün bunlara paralarının yetmeyeceğine, eve daha erken dönmeleri gerektiğine birbirlerini ikna etmeye çalışıyorlardı –"Artık gerçekten de eve gitmeliyiz, biliyorsun Doris,"– çünkü ne zaman biraz eğlenmeye başlasalar, kendilerini suçlu hissederlerdi.) Zorluklara bayılırlardı, başa çıkılmaz ipoteklerine, rüzgârlı pazar günlerine bayılırlardı; sosyete yaşamını okumaya can atmaları, yağmurlu geceler boyunca ("Köpeği

şöyle bir yürütüp geliyorum hayatım," –babası naylon yağmurluğunu düğmeler, şapka giymesin ama, lütfen Tanrım, buncacık çisentide bir de şapka giymesin– "Parkinson başlayana kadar dönerim.") iki günde şöhret olmuş televizyon yıldızlarını istahla seyretmelerinin, magazin dergilerini ellerinden düşürmemelerinin, Prens Charles'la Diana'nın, televizyonda herkesin gözleri önünde evlenmeden önce birlikte olup olmadığını öğrenmek için kasvetli hayatlarından bir seneyi seve seve feda edebilecek olmalarının sebebi kendilerinin de bir gün zengin olmayı arzu etmeleri değildi, Tanrı göstermesin, fakirliklerinin tadını çıkarıp daha da fazla fedakârlık yapabilsinler yeter – "Kendine namuslu bir iş bul evlat, bırak bu üniversite saçmalığını." Babası hayatı boyunca İşçi Partisine oy verip sonra da, sırf İngilizleri'n hâlâ bir Antarktika firmasında bayrağı taşıyabileceklerini, diğer milletlerin tümünü geride bırakıp donmuş bir bataklığı boydan boya geçebileceklerini gösterdi diye Thatcher'a dönebilecek türden bir adamdı. "Evden 7000 mil uzaktaydık, evlat." Babası büyülenmişçesine savaş haberlerini dinlerken, Morri's Süt Pazarlama Kuruluna mektup döşeniyordu.

"Ne düşünüyorsun, Morri?"

Vapur tatil broşürü mavisi denizde yol alıyordu. Morris birinci sınıf güvertede iki şezlong tutmuştu, cömertçe ışıldayan güneşin altında yarı oturur, yarı uzanır vaziyette sere serpe yayılmışlardı, vücutlarını bir şişe Öğle Ateşi losyonuna bulamış (İngiltere'de bunun adına Öğle Cehennemi diyorlardı büyük ihtimalle), şezlongların arasındaki boşlukta gevşekçe el ele tutuşmuşlardı. Etraflarında, birinci mevkinin şık yolcuları son moda mayolarını giymiş, ojeli tırnaklarını sergileyen beyaz deriden, altın tokalı zarif sandaletleriyle dolaşıyorlardı. Ojeli ayak tırnakları Morris'in bayağı ilgisini çekmeye başlamıştı. Mimi ayak tırnaklarını boyasa hiç fena olmazdı.

"Ne mi düşünüyorum? Hiçbir şey."

"Hiçbir şey düşünmüyor musun?"

"*Niente di niente di niente.*"*

*"Hiçbir şey, hiç, hiçbir şey." –ç.n.

"Mutlu musun, Morri?"

"Hem de çok," dedi, şimdi kulağının tam altına yumuşacık bir öpücük konacaktı. Bu gece sevişeceklerdi. Dört gözle bekliyordu.

"Seni bir kiropodiste götürmeliyiz Mimi," dedi.

"Ne?"

"Bir ayak sağlığı uzmanı. Tırnaklarını çok derinden kesiyorsun, bakıma ihtiyaçları var. Bak şu kadının ayakları ne kadar zarif, bak şurada, seninki gibi bir hasır şapka takıyor."

"Ama ne kadar pahalıdır kim bilir, Morri, hem..."

"Hallederiz," dedi Morris güvenle.

Çünkü Morris Duckworth artık zengin bir adamdı. Çok zengin bir adam. Şu an vapurun bagaj bölümünün ta dibinde bulunan bavulunun içinde, naylon torbaya sarılmış 800 milyon lireti vardı Morris Duckworth'ün. Henüz saymaya vakti olmamıştı, ama tamam olduğundan adı gibi emindi. Madem kıymetli kızlarını geri almak istiyorlardı, hepsini ödeyeceklerdi tabii. Sekiz yüz milyon. Hepsinin liret olması pek yazık, özellikle de buradaki enflasyon ve döviz kurlarının hali düşünülecek olursa (ah şu bizim İngilizler, kemerleri sıkın bakalım, sterlini güçten düşürmeyin). O kadar büyük bir meblağı sterline veya dolara çevirecek hali de yoktu tabii.

En iyisi bir çeşit yatırım yapmaktı. Enflasyondan etkilenmeyen ve her İtalyan bankasından temin edilebilen hükümet bonolarından almak iyi fikir olabilirdi. Belki de birkaç ev satın almalıydı, birinde oturup diğerlerinin kirasıyla geçinirdi. Fakat kiracı problemi vardı. Kirayı vaktinde yatırırlar mı? Satmak istediğin zaman taşınırlar mı? Eve iyi bakacakları nereden belliydi? Hayır, basit, güvenli yatırım en iyisiydi; faizle geçinir, Verona'nın merkezinde güzel bir apartman dairesi alır, güzelce döşer, düzenini kurar, sonra da hayatta gerçekten yapmak istediği şeyleri rahat rahat yapmaya koyulurdu. Bir iki şey yazardı. Makaleler falan. Sanat veya siyaset üzerine. İtalyan siyaseti enteresandı aslında. Fotoğraf çekebilirdi. *Veronalı Kadınlar*, fotoğrafların metinler eşliğinde sergilendiği bir kitap. Satış şansı vardı. "Sevgili Yayıncı, ben İtalya'da (refah içinde) yaşayan ve serbest çalışan bir fotoğ-

raf sanatçısıyım. Size takdim etmek istediğim..." Bütün bunlar kulağa çok hoş geliyordu.

Ufuktaki tek sorun Massimina'ydı. Ama Morris kafasını bu konuya fazla takmamaya karar vermişti, en azından bu seyahat süresince endişelenmeyecekti. Uzun zamandır ihtiyaç duyduğu zihinsel bir molaydı bu. Keyfine bakacaktı. Seyahatin en iyi tarafı da Massimina sayılırdı. İnsanların, özellikle de erkeklerin (babası gibi erkeklerin), Massimina'yla birlikte olduğu için ona hatırı sayılır bir saygı duyduklarını görebiliyordu. Kızın o hafif kelebeksi varlığı da cabası.

Bavulda sekiz yüz milyon liret.

Arka güvertede oturmuş, buzlu limonlu *granita* içiyorlardı. En sevdikleri içecek. Morris iki tane içmiş, Massimina cimriliğinden bir taneyle yetinmişti. Ama şimdi harcadıkları Morris'ın parası olduğuna göre kızın cimri olması belki de daha iyiydi. Massimina mutlu görünüyordu. Sardunya'ya gidiyor olmaktan mutluydu. Morris iyileşmişti, gerçek bir tatil yapacaklardı, hem de otel faturası ödemeden. (Öğrenmek istemişti: Neden en baştan buraya gelmemişlerdi sanki?) Dudaklarında inci beyazı dişlerini gösteren geniş gülümsemesi şekillenmiş, göğüs dekoltesinde asılı gümüş Aziz Christopher güneşin altında göz kırpıyordu. (Kitabın kapak fotoğrafı bu olabilir miydi? Giacomo Pellegrini anısına Geri zekâlı herif. Kendi kaşınmıştı, daha doğru dürüst tanışmadan sevgilileri değiş tokuş etmeyi teklif ediyordu – Allah bilir cinsel hastalığı da vardı, sürdüğü hayata bakılırsa, hastalıktan çürümüş olmalıydı. Şansı varmış ki, çabucak eceline kavuştu.)

Alacakaranlık vaktine doğru kayalık ve mavi Sardunya sahili ufukta belirdi. Sıcak ve miskin bir günün ardından yolcular bitkin düştüklerinden, bagajları teslim alırken ortam sakin ve huzurluydu. Şehirden, kalabalıktan kurtulmuşlardı artık. Rahat bir nefes alıp komşularına iyi davranabilirlerdi. Şimdi tek yapmaları gereken, çantalarını alıp otellerine veya villalarına giden manzaralı birkaç kilometreyi katetmekti. Eğreti duran birkaç hipi ile sırt çantalı turistin de tehditkâr bir tarafı yoktu, ufacık bir çarpmada bile özür diliyorlardı. Herkes pek nazikti.

Morris'in biraz sohbet ettiği yaşlıca beyefendinin Venedikli bir kont olduğu ve İskoçya'da da avlanmak için kullandığı arazilere sahip olduğu ortaya çıktı. Şu İskoçlar olağanüstü insanlardı, kötü havaya nasıl da katlanıyorlardı. Şanlı tarihleri boyunca katlanmışlardı. Morris İskoçlara olan hayranlığından bahsetti, hatta büyükannesi ile büyükbabası İskoçyalıydı. Kont acaba Renfrewshire'ı bilir miydi? Ah ne yazık. (Ortaokul coğrafyasından bölük pörçük bir şeyler hatırlıyordu. Neredeydi ki bu Renfrewshire? İsme bak! En azından Büyük Renfrewshire ya da Renfrewshire Royal değildi.)

"Size nişanlım Massimina'yı tanıştırayım, Kont Verzi." Soyadını söyleyip risk almaya gerek yoktu.

Kontun karısı kendisinden aşağı yukarı on beş yaş daha genç ti, kırk beş yaşlarında çok çekici ve hoş bir kadındı. Hayır, bu Sardunya'ya ikinci gelişleriydi, geçen sene burada bir villa satın almışlardı.

"Eğer siz gençlerin arabası yoksa, biz sizi götürelim. Uzağa mı gidiyorsunuz?"

Morris anlattı.

Kont, villalarının onların gidecekleri yerin ilerisinde olduğunu söyledi. Hiç de zahmet olmazdı, aksine zevk duyardı, bugünlerde insanın konuşabileceği genç insanlarla tanışması cesaret verici bir şeydi. (Massimina tek kelime etmemişti.) Morris'in aksanı da, ne kadar etkileyiciydi Tanrım, kaç senedir İtalya'da bulunuyordu? Yalnızca iki mi? Ne demeli, bayağı büyük iş başarmıştı.

Böylece, klimanın serinliğinde kırk kilometre sonra, Morris ve Massimina Palau köyünün meydanında, gümüşi-gri bir Mercedes'ten indiler.

"Kapınıza kadar götürmemi istemediğinize emin misiniz?"

"Hayır, gerçekten gerek yok, bu geceyi otelde geçirip yarın arkadaşlarımızla buluşacağız."

"*Arrivederci*, o zaman. Fırsat bulursanız, bizi görmeye gelin." Morris geleceklerini söyledi.

Bir bara gitmek üzere arkalarını döner dönmez, "neden sürekli hikâyeler uyduruyorsun?" diye itiraz etti Massimina. Nedense öfkelenmişe benziyordu. "Otele gitmiyoruz ki."

"Arkadaşımın bizi bir Mercedes'ten inerken görmesini istemedim de ondan. Zengin falan olduğumuzu, kalacak bir yere ihtiyacımız olmadığını sanabilirdi."

"Bir şey söyleyebilir miyim, Morrees? Alınmayacaksın ama!" Dudakları o bildik kararlılık ifadesiyle büzülmüştü.

"Ne?" Morris şaşkındı. Gregorio'nun arkadaşını nasıl kafalayacağını düşünüyordu, belli ki iki homoseksüelin gelmesini bekliyordu. İlle yüz vermemek büyük ihtimalle en iyi taktik olacaktı. Evin anahtarını al, oraya kadar birlikte git, sonra da oğlanı bir daha görmek istemediklerini açıkça belli et. Mimi'yle genç âşıkları oyna, balayı ayakları. Çok zor olmayacaktı.

"Gerçekten de abartıyorsun," dedi Massimina, "şu insanlara nasıl da yaltaklandın."

"Ne?"

"Adama sırf kont olduğu için, güzel bir arabası var diye yaltaklanıyordun. O kadar belliydi ki..."

Morris'in içi birdenbire fokurdamaya başlamıştı, öfkeden gözü dönmüş, fena halde rahatsız olmuştu.

"Kont Verzi ve karısıyla konuşuyordum çünkü onların gayet kültürlü ve görgülü olduğunu düşünüyorum," dedi soğuk bir sesle, "herkes için aynı şeyi söylemek zor."

Sonra birden Massimina'nın yazdığı o mektubu hatırladı: "... böyle davranmasının sebebi kendisini değersiz görmesi..." Kaltak!

"Kendini aptal yerine koyduğunu görmüyor musun? Utancımdan nereye saklanacağımı bilemedim..."

"Hiç konuşmadan parmağını emerek oturmak da son derece nazik bir davranış zaten."

Morris iki kahve söyledi. Saat neredeyse on bir olmuştu.

"Morri, kızma, ben sadece düşündüm ki..."

"Kapa çeneni. Bizi eve götürecek çocuğu aramam gerek şimdi. Tamam mı? Bu saçmalıkla ilgili tek kelime daha duymak istemiyorum."

Ne tür bir ateşle oynadığının farkında olsa, böyle şeyler yumurtlamamayı bilirdi bu kız.

Roberto saat on bir buçukta geldi, kesinlikle Morris'in hayal ettiği gibi bir tip değildi. Gregorio'nun arkadaşı uzun boylu, atletik vücutlu, geniş omuzlu, iriyarı, enerjik bir delikanlıydı, sırtça geriye taranmış gür kızıl saçları, hafif kemerli, gururlu bir burnu vardı. Kafeye girer girmez onlara bakınan çukura kaçmış gözleri keskin ve zeki bakışlıydı. Morris'in yanında Massimina'yı görünce biraz şaşırmıştı, ama ne keyfi kaçmış ne de rahatsızlık belirtisi göstermişti. Ilık akşam havasında onlarla birlikte oturmuş, tembel bir edayla kollarını masanın üzerine uzatıp yayılmış, uzun parmaklarıyla bir ritim tutturmuş, bir bakışıyla Morris'i tartıştıktan sonra ona göz kırpıp barmene seslenmişti:

"Enrico, bize üç şeftali grappa! Ve kocaman bir gülümsemeyle onlara döndü, "Buranın spesiyalitesidir." Morris, dudaklarının hafif sarkık ve fevkalade geniş olduğunu, gülümsemesinin aynı anda hem arkadaşça, hem karizmatik hem de muzip olduğunu fark etti.

"Massimina," dedi Massimina.

Roberto kızın masada duran küçük, narin elini tutup gülerek dudaklarına götürdü. Bu defa Massimina'ya göz kırparak "*Piacere, Signorina,*" dedi ve şakadan bir reverans yaptı.

Morris'in niyeti ona soğuk davranmak, Massimina'yla cilveleşmekti. Onları derhal Gregono'nun evine götürmesini talep etmeyi planlamıştı. Ama Massimina'yla aralarında patlak veren küçük sürtüşmeden sonra, kızla yalnız kalmak, ona sevgi gösterisinde bulunmak için en ufak bir arzu duymuyordu. Onlarla tartışmaya ve arkadaşlık etmeye hazır, neşeli Roberto'nun cazibesine kapılmıştı. Bu yüzden grappa'yı gen çevirmedi –ne birinci kadehi ne de ikinciyi–, bir süre sonra, iyi vakit geçirmekte olduğunu fark etti, hatta delikanlının hatırına kanzmasını sergileme, ortamı canlandırmada yanındaki adam kadar başarılı olduğunu ispatlama çabasına girişti. Massimina şimdiden kıkırdamaya başlamıştı, grappa'yı yutabilmek için burnunu tutmak zorunda kalıyordu. Morris onu hiç bu kadar canlı, bu kadar içmeye hevesli görmemişti. Küçük tartışmalarına tepki veriyordu belki de. Bu arada, Roberto onunla eğleniyor, küçük dudak büzmelerini, bir-

denbire doğrucu Davut edalarıyla kaş çatmasını taklit ediyordu, Massimina farkına varıyor, ama görünüşe göre hiç aldırmıyordu. Morris de onlara katıldı, hem halinden memnundu hem de kızı koruma arzusu duyuyordu. Olgunlaşıp yumuşamak dedikleri bu muydu yoksa?

Arada sırada tehlike çanları çalıp keyfini kaçırmıyor değildi. Tervisan'lar kızı geri alamayacaklarını anladıklarında. Polise her şeyi anlattıklarında. O zaman ne olacaktı? O kompartımanda yeri olan iki yolcunun izini sürebilecekler miydi? Platformu arayıp seyahat çantasını bulabilecekler miydi? O zaman parayı Roma'da teslim aldığı ortaya çıkacaktı. Peki ya yaşlı adam Morris'i tarif edecek olursa, Rimini'deki resme tıpatıp benzeyen bir resim çıkacaktı ortaya; bu arada Müfettiş Marangoni'nin Morris'i gayet iyi tanıdığını da unutmamak lazım. (Karakola gelen her arama izleniyor muydu? Eğer öyleyse, Roma'dan, tren istasyonundan aradığını bileceklerdi ve bulmacanın parçaları bir araya gelmiş olacaktı. Aramakla ne büyük aptallık etmişti!) En basitinden, Massimina'yı bu kadar uzun süre birisinin bakışlarına maruz bırakmak, yüzünü zihnine nakşetmesine izin vermek çılgınlık değil miydi? Evet, Morris tehlike çanlarının çaldığını duyuyor, ama aldırmıyordu. Aldırmıyordu çünkü endişe etmekten, hep tetikte olmaktan bıkmıştı. Hem sonra tadını çıkaramayacaksan, 800 milyon liretin olmuş olmamış, kaç yazardı? Biraz gül, biraz eğlen Tanrı aşkına. Şu oğlan gırgır bir tip.

Roberto sabo terliklerini çıkarmıştı. İçlerine ellerini sokmuş, masada onları dans ettiriyordu, sonra da Massimina'ya gorile göğüslerini gösteren kadının fıkrasını anlattı, Morris de sperm bağışı için sıra bekleyenlerin arasındaki, ağzını bıçak açmayan kadının fıkrasını anlattı –babasının en berbat fıkralarından biriydi– Massimina grappa'sını masaya püskürttü ve bu kadar iğrenç olabileceğini bilseydi onunla çıkmayı kabul etmeyeceğini söyledi. Ama keyfi yerindeydi.

Sarp kayalıkların arasında tüyleri diken diken eden bir araba yolculuğundan sonra sarhoş sarhoş Gregorio'nun evine vardıklarında saat ikiydi. Roberto eve gidene kadar dört olmuştu.

Yatakta, sırf denemiş olmak için, "Sana öyle patladığım için özür dilerim, Mimi," dedi.

Massimina da onu öptü ve hayır, dedi, hata eden kendisiydi.

(Evet, Morris uyumlu biriydi!)

18

Morris çocukları şık kıyafetler içinde görmekten hoşlanıyordu. Bermuda şortları, rengârenk gömlekleri, özenle taranmış saçları, kendi çocukluğunun kirli şortları ve yırtık gömlekleriyle tezat oluşturan bir manzaraydı. Zenginlerdi tabii, aksi takdirde Sardunya'da tatil yapıyor olmazlardı, ama yine de şu İtalyanların hakkını vermek lazımdı, böyle şeyleri iyi beceriyorlardı.

"Kendi çocuklarım olduğu zaman," dedi, "onların da böyle güzel giyinmelerini isterim."

Massimina vakur bir edayla bağdaş kurmuş, etekleri bacaklarının arasına yayılmış, sandviçlere koymak için domates doğruyordu. Çenesini dikkatle kaşımak için bıçağı kaldırdı.

"Sandığından daha erken olabilir."

"Ne?"

Gülümsedi, yüzüne yayılan kızarıklık son birkaç günün bronzluğunun altından hafifçe belli oluyordu.

"Haydi ama, Morri, masum rolü yapma."

"Haydi ama ne?" gülümsedi.

"Şey yani, biliyorsun, bir şey kullanmadık."

Morris aniden gözlerini kaldırınca, sükûnet dolu bir gülüm-

semenin Massimina'nın yüzünde erimiş tereyağı gibi yayıldığını gördü. Bunu nasıl düşünememişti? Kendisini o işi becerirken bulunca o kadar şaşırmıştı ki, sürekli bahsedilen doğum kontrol önlemleri aklına bile gelmemişti. Yerden yuvarlak bir çakıl taşı alıp, suyun kenarında oynayan çocukları vurmamaya dikkat ederek Sardunya'nın kartpostaldan çıkma denizine fırlattı. Gregorio'nun villasının aşağısında uzanan yalıyarın hemen dibindeki minik kayalık koyda oturuyorlardı. Çevrede sadece iki aile daha vardı –diğer lüks yazlık evlerin sakinleri– terbiyeli, iyi giyimli çocukları ebelemece oynuyorlardı.

"Şimdiden gecikmiş olamazsın," dedi soğukkanlılıkla, konuşurken aybaşının İtalyancasını bilmediğini fark etmişti. "Üzerinden yalnızca bir hafta geçti."

"Hayır, ama gecikeceğime eminim." Gülümsemesi ağırbaşlıydı. Evet, ağırbaşlı! Belli ki bunun mükemmel bir aşk hikâyesi olduğunu düşünüyordu. *I Promessi Sposi*'nin pabucunu dama atardı bu hikâye; tamamen emin olmak için canını verirdi, aybaşı on saniye gecikse fırlayıp gebelik testi alacaktı ki, Signora Mamma'ya telefon açıp emrivakiyi haber verebilsin, rahibe kız kardeşleri de kıskançlıktan çatlasınlar. Bu arada Morris de evlilik belgelerini derhal hazır etmek üzere yola düşmüş olacaktı.

Öte yandan, Morris bunu fazla dert etmiyordu aslında. Bir çocuk, zengin bir eş, öğleden sonraları şık şıkırdım giyinip kasaba meydanında gezmeler, tiyatrolar, *passeggiata*, şimdi kendine ait özel gelin de vardı, onu esir edemezler, aileden para sızdırmakla suçlayamazlardı artık.

Yalnız, kızın yeniden ortaya çıkması, onun sonu demekti.

(*Parayı al ve kaç, Morris! Kaç git!*)

Öğle yemeğinde piknik yaptılar –radyonun saat bir haberlerinden kaçınmak gerekiyordu– sonra da Gregorio'nun villasına çıkan taşlı yolu tırmandılar ve ebeveyn odasındaki çift kişilik büyük yatakta bir saatliğine öğle uykusuna yattılar. Roberto saat üçte gelip onları sahilden Porto Torres'e götürecekti, Morris orada gazeteye benzer bir şey bulmayı umuyordu. Tam üç gündür haber okumamıştı.

Massimina yanında yarı çıplak uyuklarken, o kapalı kepenklerin yan karanlığında uzanmış, kendini olayların ciddiyetiyle yüzleşmeye zorluyordu. Mesele, haber okumaya ihtiyaç duymaması gerektiğiydi elbette. Bu şekilde haber peşinde koşması zaman kazanmanın bir yoluydu o kadar. Haberlerin ona hiçbir yararı dokunamazdı artık. Parayı ele geçirmişti. Verona'ya geri dönüşünü ne kadar ertelerse, işler o kadar kötüye gidecekti. Artı, Massimina son derece tehlikeliydi. Her an radyoda bir şey duyabilir, televizyonda kendi fotoğrafını görebilir ya da daha basiti, ahizeyi kaldırıp evini arayabilirdi.

Kıza Gregorio'nun kesinlikle şehir dışı görüşmeler yapmamalarını, bu aramaların hepsinin kaydının tutulduğunu, anne babasının o evde yokken arkadaşlarının evi kullandığını anlayacaklarını yazan bir not bıraktığını söylemişti. Gerçekte, bıraktığı notta Gregorio temmuzun biri gibi, yani bir haftaya kalmadan Sardunya'ya döneceğini yazmıştı. Morris bir tuzağa yakalandığını ve bu tuzağın tamamen kendi elinden çıkmadığını hissediyordu.

Massimina'nın sorun olacağını öngörememişti. Gerçekten görememişti. Bunu planlamamıştı.

Onu birlikte Güney Amerika'ya kaçmaya ikna edebilirdi. Ama bunu neden yaptıklarını bilmek isteyecekti ve tabii kimin parasıyla. Biraz zorlasa, İngiltere'ye götürebilirdi belki, ama önce annesini ve kız kardeşlerini görmekte direticekti. Sırf böbürlenmek için bile olsa. Annesinin ağzından son derece olumsuz bir mektup yazabilirdi. Seni evlatlıktan reddediyoruz, bir daha gözümüze görünme, kapımıza gelme türünden bir şeyler. Ama fazlasıyla zorlama olurdu, hem zaten, Massimina'nın annesinin el yazısını noktasına virgülüne kadar tanıyacağına emindi.

Güney Amerika'ya yalnız başına da kaçabilirdi. Bu ciddi bir olasılıktı işte. Ne var ki Morris, Güney Amerika'ya gitmek istemiyordu. Dünyanın bir ucunda, yarım yamalak medenileşmiş bir yere gitmek istemiyordu. (Avustralya mesela, Avustralya'yı görmek için kesinlikle hiç arzu duymuyordu.) Böyle bir şey projesini hedefinden saptırırdı. Projenin amacı medeniyetin kalbindeki bir kültürel merkeze yerleşip, medeniyet ve kültürle iç içe, zarif

bir hayat yaşamaktı. Kaçıp, Bolivya'nın tropik ormanlarında ya da Paraguay'ın bataklıklarında eski Naziler ve mafya kaçaklarıyla yaşamak zorunda kalacağını bilse, bu işe kalkışmazdı.

Ondan ayrılmayı da istemiyordu aslında. Gerçekten istemiyordu.

Keşke sadece kızla kaçmakla yetinseydi. Onunla evlenerek de parayı ele geçirebilirdi.

Morris göğsünün üzerinde duran incecik kolu kaldırdı. Massimina'nın göğüsleri çarşafın üzerinde bedeninin ağırlığıyla ezilmişti. Kızın kolunu gövdesinin altına ittirip yataktan kalktı. Beyaz yer karolarının serinliği hoşuna gitti. Altına şortunu geçirip geniş odalarda gezinmeye başladı. Morris gibi birinin evlerinde kalmasına izin vermeleri inanılmazdı. Bir teşekkür mektubu göndermeliydi. En ince ayrıntısına kadar her şeyin üzerinden zenginlik ve şatafat akıyordu; bir köşede, yükseltilmiş zeminin üzerinde duran televizyon, beyaz, tuşlu telefon, süs eşyaları, tablolar, koyu kırmızı ve mavi bir duvar halısı; bir duraganlık hissi, sesler boğulmuş, kıpırtı yok. Hep böyle kalamaz mıydı?

Morris evin ikinci yatak odasında, Gregorio'nun odasındaki masada duran kâğıt ağırlığını aldı. Eliyle tarttığı büyükçe cam küre en az bir kriket topu büyüklüğündeydi, bayağı da ağırdı. Hareket ettirdikçe ortasındaki minik gökkuşağı topu dönüyordu. Gözleri yaşla doldu. Hemen kafasını pencereye çevirdi, arka tarafa, denizin ötesindeki katırtırnağı ve kayalık bitki örtüsünden ibaret yalçın kıra bakıyordu. Mağaralar mı görüyordu? Gidip kontrol etmeliydi.

Para dolu naylon torba Gregorio'nun dolabındaki elbise yığınlarının arkasındaydı (Morris hiç çekinmeden son derece iyi kesimli bir keten pantolona el koymuştu). Torbanın ağzını çözdü –hâlâ hafif bir portakal kabuğu kokusu vardı– tomarlardan birinin lastiğini çıkarıp, içinden şu birkaç gün onları idare edecek iki üç elli binlik banknot aldı. Enflasyon yüzde on altılardayken, diye düşündü, mal her gün değerinin 16/365'ini kaybediyordu. Bu da –bir hesap makinesi alması gerekecekti– her gün yüzde birinin yüzde yirmi beşi demekti. Evet. 800 milyonun

yüzde biri 8 milyondu, onun yüzde yirmi beşiyse, neydi bakalım, üç yüz ya da belki üç yüz yirmi bindi. Yani bu parayla hiçbir şey yapmayarak, geçen yıl iki haftada kazandığı paranın hepsini bir günde kaybetmiş oluyordu. Verona'ya dönüşünü Gregorio'nun gelişinden az evveline ertelemesi yaklaşık iki milyon, belki de daha fazla kaybetmesi demekti – sıradan bir insanın iki aylık maaşı. Yoo hayır, mutlaka yatının yapmak gerekiyordu, hem de hemen. İnsanın parası varsa, bir dolabın arkasında naylon torbanın içinde çürümemeliydi. Milano'ya bir gün uğraması yeterdi, iyi bir borsacı bulup yüz milyonunu hemen elden çıkarsa, bu bile bir başlangıç sayılırdı. Bu öğleden sonra bir hesap makinesi ve diktafon için pil alacak, gece boyunca teybe konuşacak, konuşacak ve sonunda sağlam ve nihai bir karara varacaktı.

"Morri, neredesin Morri?"

Massimina koridordaydı. Döşemede çıplak ayakla yürüdüğü zaman hiç ses duyulmuyordu. Morris naylon torbayı, katlanmış süveterlerin arkasına sokup çabucak ayaklanırken kafasını üst raflardan birine çarptı.

"Morriis," kapıya gelmişti bile. "Başkalarının eşyalarını karıştırmamalısın, biliyorsun değil mi?"

"Seni seviyorum, ama karakterinin bu tarafını, insanlara yaltaklanma gibi huylarını falan değiştirmen gerekecek" dercesine bir yandan gülümserken bir yandan da kaşlarını çatmıştı. Üzerinde beyaz bir tişört ve külotla eşikte durmuş, parmaklarıyla boynundaki Aziz Christopher'a dokunuyordu. Sonra birden,

"O paraları da nereden buldun?" dedi. Renkli banknotlar hâlâ Morri's'in sol elinde, iki parmağının arasındaydı. Kâğıt ağırlığı elli altmış santim uzağında duruyordu, bir kol boyu mesafedeydi, etrafta mağara yoksa bile, buralar kilometrelerce uzanan ıssız kırlardan ve katırtırnağından geçilmiyordu. Ama Morri's sükûnetini korudu. Massimina'yı seviyordu. Hayatı boyunca birini sevmişse, o da Massimina'ydı. Hâlâ bir çıkış yolu bulabilirdi. Hem Roberto da her an gelebilirdi.

"Gregorio'nun bir pantolonunu deniyordum ve cebinde bunu buldum."

"Ama bunu yapmamalıydın. Yani eşyalarını denemek biraz..."

"Gregorio çok yakın bir dostumdur," dedi soğuk bir ses tonuyla. "Eşyalarını kullanmamdan memnun olur. İhtiyacım varsa, parasını da." Kızın onu ölkelendirmesini istiyordu adeta, farkındaydı.

Massimina dudağını ısırıp "özür dilerim," dedi. Ama kalbi kırılmıştı. "Morriis, neden benimle bu ses tonuyla konuşuyorsun?" Orada durmuş, gözlerini dikmiş, Morris'e bakıyor, Morris de ifadesini bozmamaya çalışarak ona bakıyordu. Gözü dalmasın diye sürekli kirpiklenni kırpıştırması gerekiyordu. "Bu sabah, hamile olabileceğimi söylediğim zaman sevinçten havalara uçmanı falan beklemiyordum tabii, sorun olacağını biliyorum; ama biraz daha yüreklendirici olabilirdin. Hiç üzerinde durmadın bile. Sanki şey gibi davranıyorsun... Ah Morri, neler oluyor böyle, bazen çok sıcak davranıyorsun, bazen de öyle tuhaf, öyle mesafeli oluyorsun ki, ben..." Ağlamaya başlamıştı.

Morris duraksadı, ona doğru bir adım attı, kararsız bir adımdı bu, kolunu kaldırıp sıcacık omzuna, boynuna götürdü.

"Massimina," dedi, "Mimi, gerçekten, ben..." Boynu ve omuzlarının çizgileri ne kadar güzel ve gururluydu: Kırk beş derecelik açıdan fotoğrafını çekecektin, bir tane de hafif tepeden (şimdi diz çökseydi mesela), böylece endamını, metanetini yakalayabilirdin. "Gerçekten, benim niyetim..."

Belki de bu bütün âşıklar için geçerliydi, bu karşılıklı muhabbet, sıcaklık, dostluk, seks ve derinlerde saklı olan, kelimelere dökülemeyecek şeyler, korkuyla birlikte büyüyen cazibe, insanın içinden gelen arzu...

"Mimi, ben..."

Dışarıda birisi korna çalıyordu, gelen Roberto'ydu.

Roberto'nun babasının Palau'nun kuzey sahilinde üç oteli vardı. Roberto yazları bazen büroda, nadiren de en büyük otellerinin restoranında işlere yardımcı oluyordu, ama onun dışında kesinlikle hiçbir katkıda bulunmuyor, bulunması da beklenmiyordu. Yılın büyük bölümünü geçirdiği Roma Üniversitesindeki tıp eğitimi yavaş ama istikrarlı bir şekilde devam ediyor, o da bi-

tırmak için acele ediyor gibi görünmüyordu. Sassari'deki hastanede çok iyi bağlantıları olduğunu anlatmıştı, okulu bitirdiği zaman orada işe girmesi garantiydi, acele etmenin ne gereği vardı? İncecik bir puro içiyordu, beyaz renkte üstü açılan Golf marka bir spor araba kullanıyordu, hoş kokulu dağ yollarında, bir tarafında katırtırnağıyla bezeli dik kayalıklar, bir tarafında keskin uçurumlar, neşeyle gaza basıyordu. Morris tam da böyle bir araba istiyordu işte. Golf marka üstü açılabilen spor arabaları oldum olası beğenirdi. Göze çarpmayan bir kullanışlılık ve zarafetin birleşimi.

Massimina'nın huzunlu bir hali vardı, arabanın ön camını döven rüzgârın pırmasını bozmasından korktuğunu söyledi, yüzmeye gittiklerinde saçını ıslatmamak için harcadığı onca çabadan sonra buna izin vermezdi. Roberto'nun yanında oturmuş, arada sırada arkaya dönüp kaşları çatık, endişeli bakışlar fırlatıyordu, eczanede gebelik testi isterken ne kadar utanacağına dertleniyor herhalde, diye düşündü Morris. Öne eğildi ve gebelik testini onun için kendisinin alacağını fısıldadı kulağına. Massimina gülümsedi ve Morris'e bir öpücük verdi, belli ki içi rahatlamıştı.

Yola çıkalı beri rahat yirmi kilometre katetmişlerdi ki, "Oh hayır!" dedi Morris. "Pasaportumu almayı unuttum. Pasaportum olmadan *Questura*'daki işlemleri halledemem."

"Ama Morriis, sana söylemiştim..."

"Bak, en azından formları alırım, böylece gelecek sefere hazır olurlar."

"Ne işlemleriymiş bunlar?" diye sordu Roberto, Morris hatasını hemen anladı, fısıldamaması gerekirdi.

"Biz evleniyoruz," diye atıldı Massimina. Bunu söylemek çok hoşuna gitmişti belli ki. Roberto keyiflenmiş, hatta zevkten dört köşe olmuştu, Morris'in oğlanın her fırsatta onlarla dalga geçerek bütün akşamı rezil edeceğini şimdiden görebiliyordu.

"Ben olsam *onunla* evlenmezdim," diyerek başlamıştı bile

"Nedenmiş o?" Hemen oyuna katılan Massimina da eğleniyordu.

"Vallahi bana biraz şüpheli bir tip gibi geldi."

"Hayır, Morriis çok..."

"Üstüne üstlük İngiliz. İngilizler nasıl olur bilirsin. Hem de yaşlı." Roberto arkasına dönüp Morris'e göz kırptı. "Önce bir iki gençle çıkmalısın, biraz etrafına bakınmalısın. Âşık olduğun ilk erkeğin esiri olma."

"Hayır," kıkırdamaya başlayacaktı neredeyse, "aslında o esir oluyor ilk..."

"Kapa çeneni," dedi Morris sertçe.

Porto Torres kalabalık bir sahil kasabasıydı; sahil şeridinde uzanan modern otellerle, dükkân ve restoranların toplandığı limanın eski merkezindeki tarihi mahalleler arasında mekik dokuyan tatilcilerle kaynıyordu. Ucuz fotoğraf filmi reklamları, balon, komik kartpostal, deniz oyuncağı ve naylon bayrak bolluğuyla Morris'in zevkine göre fazla bayağı bir yerdi.

Hiç oyalanmadan bir gazete bayiine gidip *Corriere della Serra* ile *La Mattina* gazetelerini satın aldıktan sonra, Massimina'nın istediği pulları ve kartpostalları almak için bir büfeye koşturdu. Annesinin dağlardaki uydurma adresine yazdığı sürece, mektuplarını kızın postalamasına izin verecekti, hem esnek davranmalı hem de gözünü üzerinden ayırmamalıydı.

"Postalamadan önce ben de imzalayayım," deyip eczaneye yollandı. Ortopedik sandalet türü bir şeyler bakan Roberto da onunla geldi, Morris, hiç sebepsiz yere, satın aldığı şeyi Roberto'nun da görmesine izin vermeye karar verdi. Geride kalan Massimina, çeşitli savaşlarda şehit olmuşların şerefine dikilmiş bir anıtın kaidesine oturmuş, annesiyle büyükannesine küçük notlar karalıyordu.

"Yoksa sırf hamile kaldı diye mi evleniyorsun kızla?" Roberto'nun kara gözleri hayat doluydu Dükkândan çıkarken kolunu Morris'in omzuna attı.

"Zengin olduğu için evleniyorum," dedi Morris.

"Şaka ediyorsun."

"Aslında, dürüst olmak gerekirse, evlendiğim falan yok. Bu-

nu kafaya koyan o. İşleri çabuklaştırmak için de bu hamilelik paniğini yarattı. Gerçekten hamile değil, bundan eminim." Nasıl olabilirdi ki? O işi yaptıklarından beri yalnızca bir buçuk hafta geçmişti.

"Kendini savunmana gerek yok," dedi Roberto, gözlerinde hâlâ eğlence arayan bir ışıltı vardı. "Massimina hoş kız. Evlenmek istiyorsan, evlen. O tarafa meyilli olsam, ben bile evlenirdim."

Morris birden izleyeceği yolu görmüş, satın aldığı şeyi Roberto'nun görmesine neden izin verdiğini anlamıştı.

"Evlenmeyeceğimi söylemiyorum zaten. Ama acele etmeye gerek yok. Bu yüzden pasaportumu unutmuş gibi yaptım. Bu gece felaket bir kavga kopacak. Şimdiden kokusu çıktı. Onunla hemen evlenmezsem Mamma'sına kaçmakla tehdit ediyor beni, bakarsın bırakırım, gitsin de kimin patron olduğunu görsün."

"Onu feribota götürecek biri gerekirse..." dedi Roberto ve Morris'in omzunu öyle pek de nahoş denemeyecek bir tarzda hafifçe sıktı.

"Teşekkürler, aklımda olsun," dedi Morris soğuk bir tavırla.

Kumsalda oturuyorlardı. Kilometrelerce uzanan bembeyaz bir sahil. Güneş kavurucuydu. Morris birden her şeyden bıktığını hissetti. Hava fazlasıyla sıcak, ortam fazlasıyla miskindi. Ayaklanıp bir şeyler yapmak istiyordu. Massimina eve mektup gönderiyor mu, telefon ediyor mu, diye sürekli kontrol etmek gibi şeyler değil ama; şu üç kuruşluk hayatı kıza bebek bakıcılığı yaparak geçirecek hali yoktu. Parayı bir şekilde değerlendirmek, işletmek istiyordu. Bir an önce işe koyulmaya can atıyordu. Tanrı biliyor ya, Roberto'nun imkânlarına sahip olmuş olsa, onun gibi kıçının üzerinde oturup tıp okuyormuş gibi yapacağı yerde her hafta yeni bir otel açar, bir imparatorluk kurardı, hem de en kısa zamanda.

"Hayır, tekrar denize girmek istemiyorum," dedi Massimina'ya. "Roberto'yla gidin." (Oynamak için, ala ala kocaman kırmızı bir plastik top almışlardı – halbuki oğlan buradan öyle bir övgüyle bahsetmişti ki, onlara tarihi şehir merkezini, harabeleri

falan gezdireceğini sanmıştı Morris.) "Dükkânlar kapanmadan kasabada bir tur atıp geleceğim."

Risk alacaktı artık, Morris böyle düşünüyordu. Kız işi çakarsa, o da kaçardı. Çakmazsa da ne olacaksa olurdu. Kadere bırak gitsin.

Kasabaya girince Massimina'nın yazdığı kartları yırtıp çöpe attı. Çünkü iyice düşününce Trentino-Alto-Adige'deki uyduruk bir adreste Massimina ve Morris imzalı kartlar birikmesinin önüne geçmek gerektiğine karar vermişti. Kırmızı eşofman bulunduktan sonra insanın başına neler geleceği belli olmazdı.

Neyse ki gazeteler insanın güvenini tazeliyordu: *Corriere della Sera*'da beyhude bir fidye ödemesiyle ilgili küçük bir haber vardı. Paranın nasıl ödendiğinden bahsedilmemişti. (Morris bunu bir iltifat olarak kabul edebileceğini düşündü: Başkalarının onu örnek almasını istemiyorlardı herhalde), öte yandan Müfettiş Marangoni'nin kızın hayatından endişe etmeye başladığını yazmışlardı. Massimina'nın en başından beri ölü olduğu, esrarengiz geçmiş olsun kartının kıza ilk gün yazdırılıp, yaşıyor süsü vermek amacıyla sonradan gönderildiğine dair şüpheler artıyordu. Haberin son paragrafında, karttaki yazının baskı altında yazılmış olduğuna dair iz bulamayan el yazısı uzmanlarının hayrete düştükleri yazıyordu, bu da kızın kendi ailesine karşı kurulan bir kumpasta işbirlikçi olduğuna dair spekülasyonlara yol açmıştı. Bununla birlikte, aile üyeleri ve arkadaşlarla yapılan görüşmeler sonucunda polis bu olasılığı elemişti. *La Stampa*'da Rimini vakasıyla ilgili hiçbir haber yoktu Anlaşılan yerel gazetelerin arka sayfalarını boylamıştı.

Morris, Texas Instruments imalatı bir hesap makinesi seçti. Dukkân sahibi bu cihazın iş idaresiyle çok fazla meşgul olması gereken birisi için uygun olduğuna dair güvence verip bileşik faiz hesaplayan mekanizmanın nasıl çalıştığını gösterdi. Diktafon için aldığı pillerin –onları da aynı yerden almıştı– korkunç pahalı olduğunu fark etti. Belki de elektronik parça sanayiine yatırım yapmalıydı. En büyük ekonomik patlama orada oluyor gibiydi.

Merkezde bir postanenin önünden geçerken, Morris telefon edebileceği yerleri aklından geçirdi. *Questura*'dakiler bile şu sıra-

lar aramasını bekliyor olmalıydılar. Ama şimdi tedirgindi. Bütün aramaların izini sürüyor olabilirlerdi. 800 milyon lireti cebe atmışken, böyle eğlenceler uğruna feda etmeye değmeyecek çok şey vardı.

Massimina'ya her şeyi anlatsa mıydı? Belki o da oyuna dahil olurdu. İyi kızdı sonuçta, başka turlu bir şey olursa onu özleyecekti. Belki de çok komik bulurdu. Hikâyenin bazı yerlerini dikkatlice kesmesi gerekti tabii.

Morris Porto Torres'in kalabalık anacaddesinde yurürken bir yandan tekrar harekete geçmeye can atıyor, diğer yandan da bir açmazda sıkışıp kaldığını hissediyordu. Güneş artık iyice bronzlaşmış tenini yakıyordu. Limandan Cenova vapurunun düdük sesi geliyordu. (Niye şu anda güvertede değildi?) Sürahiler ve çanak çömlek sergilenen bir dukkân vitrinindeki yansımasına bakan Morris, hiç olmadığı kadar yakışıklı göründüğünü fark etti. Morali biraz düzelmişti.

*

Roberto bir yerlerden üç (erkek) arkadaş toparlamayı başarmış, hep beraber yemeğe çıkmışlardı. Morris ipleri elinden bıraktığına dair şiddetli bir hisse kapılmıştı yeniden. Massimina'yı onunla goren insanların sayısı gittikçe artıyordu. Aç değildi, yanında bir şey isteıneden sade bir ızgara balık ısmarladı. Bir hafta sonra bütün bunlar geride kalmış olacaktı. Olmalıydı. Şu ya da bu şekilde.

Gençler evvelsi pazar yapılan seçimlerden konuşuyorlardı Morris seçimleri tamamen unutmuştu. Hıristiyan Demokratların oylarının yüzde altısını kaybetmesiyle Komünistlerin şimdi neredeyse eşit duruma geldiklerini duyunca tedirgin oldu. Hükümetin sol kanattan olması ihtimali vardı demek; tamam, belki uzak bir olasılıktı, ama bir gün içerisinde borsanın tam on puan düşmesine sebep olacak kadar da gerçekti. Tann'ya şükür geçen hafta elindeki nakitle yatırım yapmamıştı. İşin iyi tarafı, bu siyasi kargaşa haber programlarının yayın saatlerini dolduruyor olmalıydı.

Tabağında bir ıstakoz duran Massimina yelpazeleniyordu – hava sıkıntılı ve yapış yapıştı – delikanlılardan biri onunla flört etmeye başlayınca (homolar nasıl flört ederse öyle, diye düşündü Morris), Roberto bir kahkaha atıp kıza ilişmemesini, yakında evleneceklerini söyledi.

"Hatta bugün ilk gebelik testlerini aldılar," diye sırıtarak ilan etti.

Massimina'nın yanakları ağzına götürdüğü istakozun rengini aldı. Morris bu kadar bayağıca istismar edildiğine çok öfkelenmişti, karşılık vermek ve kıza şefkat göstermek isterdi, ama o alaycı, kara Latin gözleri cesaretini kırıyordu. İstediği son şey onların önünde aptal âşık durumuna düşmekti. Sonuçta tek kelime etmeden orada öylece baston yutmuş gibi oturdu.

"Bravo, bravo!" diye tezahürat yaptılar. "Ne ad koyacaksınız velede?"

Massimina şaşırtıcı bir hızla utancından sıyrılıp yüzü hâlâ kızarık olmasına rağmen kıkırdamaya başlamıştı (katı Katolik eğitiminin etkisi bu kadardı işte). İki eliyle Morris'in koluna sarılıp başını omzuna koydu ve sordu, sahiden ne ad vereceklerdi oğullarına? Bunu düşünmemişti henüz. Tabii eğer oğlan olursa.

"Leonard," dedi Morris otomatikman, babasının adını söylemişti, sırf ortada bir isim olsun, bu aptalca oyun sona ersin diye, ama herkes bunu daha bir komik buldu–yeni bir Leonardo– Leonardo da Vinci de homoseksüeldi, değil mi? Topraktan erkek cesetleri çıkarıp bu da yetmezmiş gibi kesip biçmiyor muydu onları?

Morris hiddetinden kudurmuştu. Gözleri kırpışıyordu, mide bulantısını bastırmak için nefesini tuttu – ve kendine geldi.

"Benim oğlum öyle şeyler yapmayacak," dedi soğuk bir ses tonuyla.

Massimina'nın buna gayet sinir bozucu bir "*Vero Morriis*"* ile cevap vererek yanağına bir öpücük kondurması tezahüratları ateşledi.

*"Sahi mi Morriis." –ç.n.

19

Roberto onları erkenden eve bırakıyordu, gecenin geç saatlerine kadar plajda içme fikri aniden patlayan fırtına yüzünden iptal olmuştu. Sağanak yağmur aralıksız yağarken tam bir sessizlik içinde yol alıyorlardı. Golf'un tentesini kapatana kadar, yağmur yağmaya başladığı için havlularını serip üzerine oturmuşlardı. Eve döndüklerinde saat on birdi, Roberto tuvaleti kullanmak için kısa bir süreliğine içeri gelmişti. Massimina'nın keyfi yerindeydi, Roberto'ya seslenerek bir şeyler içmeye kalması için ısrar ediyordu (Gregorio'nun içkilerini içeceklerdi; başkalarının eşyalarına el uzatmaktan söz edene de bakın). Morris'i mutfakta bırakıp içkilerin bulunduğu oturma odasına geçti, bu arada öylesine televizyonu açıverdi. Gördüğü ilk şey de kendi suratıydı anlaşılan.

"Morris! Morriiis!"

Sesinin tonu Morris'e her şeyi anlatıyordu. Elinde soda şişesi, şimşek hızıyla oturma odasına daldı.

"Olamaz, Morriiis, inanılmaz bir şey bu." Bir eli saçlarının arasında, diğer eliyle eteğini kavramış, odanın ortasında dikiliyordu. "Morrees, anlamıyorum. Kaçırıldığımı zannediyorlar."

"Ne zannediyorlar?"

"Fidye bile ödemişler. İmkânsız bu."

Morris, o tanıdık portre fotoğrafı spikerin başının üzerindeki boşluktan silinirken içeri girmişti. Bir an Signora Trevisan'ın ekranda belirip çaresizlikten deliye dönmüş bir çağrı yapacağından, bunun üzerine kızın uçarak telefona sarılacağından, Roberto'yu evden çıkaramadan her şeyin olup biteceğinden korktu. Ama resim çoktan değişmişti – Milano'daki bir kimya fabrikasında çıkan yangına geçmişlerdi.

"Bunu nasıl düşünebilirler, Morris, hele gönderdiğimiz onca mektuptan sonra. Sen onlarla konuşmaya bile gittin, yani, imkânsız bu, anlayamıyorum."

"Ben de."

Morris titriyordu. Ama kendini zorlayıp soda şişesini masaya koydu. Vücudundan ter boşandığını hissedebiliyordu.

"İnanmıyorum," boğuk bir sesle fısıldadı. Doğru söylüyordu. Neredeyse üç haftayı bulan göz açtırmaz teyakkuz halinden sonra, haberin çıktığı an televizyonu açmayı başarması – tamamen inanılmazdı.

Massimina gözlerini dikmiş, ona bakıyordu, kafası ne kadar ağır çalışsa da jetonun düşmesi fazla uzun sürmeyecekti, biliyordu Morris. Başını tevazuyla önüne eğdi.

"Benimle birlikte olduğunu onlara söylemedim, Mimi," çabucak devam etti. "Bir itirafta bulunmam gerek – ama bütün bunların olacağını kesinlikle bilmiyordum, yemin ederim; eğer en ufak bir şüphe duymuş olsam..." Sifonun çekildiğini ve kapının açıldığını duydu. "Haydi Roberto'dan kurtulalım ve konuşalım. Sana her şeyi anlatacağım."

Soğukkanlılığını kaybetme, Morris Duckworth! Hızla koridora yürüyüp banyonun kapısını örten Roberto'yla karşılaştı. Sesini alçaltmış, dramatik bir hava vermişti – Massimina'nın duyamayacağı kadar alçak, Roberto'yu etkileyecek kadar dramatikti.

"Robbi, bu sabah sana sözünü ettiğim şey var ya, Massimina ile aramızda çıkacak o şey hani. Şimdi başladı. Kusura bakmazsan..."

Roberto sırıttı. "Tabii. Tabii." Ve göz kırptı. "Fazla zalim davranmayasın. Teklifimi de unutma."

"Sağ ol," Morris kısa kesmeye çalışıyordu. Şakalaşacak hali kesinlikle yoktu.

"Adamım benim!" Roberto oturma odasındaki Massimina'ya seslendi, "Ci *vediamo!*"* ama karşılık gelmedi. Roberto "o kadar kötü ha?" der gibi yüzünü ekşitip Morris'in omzuna hafif bir yumruk indirdi. "Buna değmezler."

Allahın belası herif ne zaman gidecekti? Yolla şunu. Morris yerinden kaldırılan ahizenin sesini duydu. Çocuğu iterek çıkarmamak için kendini zor tuttu.

"Yarın görüşürüz," dedi Roberto.

"Evet, *ciao*." Kapının kapanmasını dahi beklemeden oturma odasına koşup tam zamanında ahizeyi kızın elinden kaptı, hâlâ çevir sesi geliyordu.

"Ama ben annemle hemen konuşmak istiyorum. Her şeyi anlatmalıyım. Endişeden ölüyordur, Morriis." Massimina öfke ve hayal kırıklığı ile ağlamaya başlamıştı, olanlara inanamıyordu. Arkasındaki televizyon hâlâ açıktı, ekranda bir konyak reklamı yayınlanıyordu. Morris telefonun başında durmuş, Massimina'yı kollarına almaya çalışıyordu.

"Önce açıklamama izin ver."

Massimina ona direnip kollarından sıyrıldı. Morris'e diktiği gözlerinde şimdi şüphe ve bir miktar korku vardı. Ama Morris vazgeçmeyecekti.

"Neyi açıklayacaksın?"

En yumuşak ses tonunu tutturmaya çalıştı. "Otur biraz, şuraya otur, her şeyi anlatacağım, tamam mı? Anlatıncaya kadar bir şey yapmayacağına söz ver yeter." Dışarıdan gelen motor gürültüsü Roberto'nun gittiğini haber veriyordu. Villada yalnız kalmışlardı, en yakın ev bir kilometre uzaktaydı ve bulundukları yolda iri cin top oynuyordu

Morris televizyonu kapadı.

* "Görüşürüz!" –ç.n.

"Ben düşündüm ki, en başından onlara birlikte kaçtığımızı söyleseydik, peşimize düşer bizi mahvederlerdi. Daha doğrusu, beni mahvederlerdi. Ben de onlara söylemedim. Seni benden koparacaklarını, bizi sonsuza dek ayıracaklarını düşündüm."

"Ama..."

Morris kızın karşısındaki büyük beyaz deri koltuklardan birine oturmuştu. Yavaş yavaş toparlanıyordu – bu rolü inanarak, gayet iyi oynayabilirdi. Hem sonra bir karar almış olduğunu hissediyordu. Kıza bir şans tanıyacaktı. Gerisi ona kalmıştı. Onun kararıydı.

"Onları görmeye Quinzano'ya gittiğim zaman, senin nerede olduğunu bilmediğimi söyledim, sonra da yazdığımız mektupları yok ettim..."

"Ne yaptın!"

"İlk birkaç günden sonra çok pişman oldum tabii, ne kadar aptalca bir şey yaptığımı anladım, ama artık girtlağıma kadar batmıştım, hikâyemi değiştiremezdim, o zaman en başta yalan söylediğim anlaşılacaktı. Ve en kötüsü, annenlerdeyken polis de oraya geldi, onlara da annene anlattığım hikâyeyi tekrarlamak zorunda kaldım... Sanırım Roma'da hastalanmamın sebebi de buydu. Yani o kadar tedirgin ve endişeliydim ki –ne kadar sinirli olduğumu hatırlamıyor musun?– hatta..." Sesini iyice alçaltıp sustu.

Massimina umduğundan çok daha iyi dayanıyordu. Gözyaşları kurumuştu, şimdi her zamanki endişeli, çatık kaşlı yüz ifadesini takınmış, dikkatle ona bakıyordu.

Morris bir süre sessiz kalınca, "Tanrım gerçekten çok aptalsın," dedi.

"Evet." Altüst alıyordu.

"Ama Tanrı aşkına, ilk birkaç günden sonra, endişelenmeye başladığında neden bana anlatmadın? Birlikte bir şeyler uydurabilirdik. Eve dönerdim, kendi kendime kaçtığımı söylerdim, ama şimdi..."

"Eve gitmeni istemiyordum," dedi Morris acılı bir ifadeyle; erkekçe bir kararlılıkla çenesini ileri doğru itmişti. "Seni seviyorum." (Doğruydu. Ve neredeyse olanlardan keyif almaya başlaya-

cakti. Kız yavaş yavaş yumuşuyordu.) "On sekizine basana kadar beklemek istedim, böylece evlenebilirdik. O zaman her şey hallolurdu. Kaçırıldığını zannedeceklerini nereden bilebilirdim? Hele hilekâr bir hergelenin fidye mektupları yazmaya kalkışacağı hiç aklıma gelmezdi. Film gibi bir şey. Ben evden kaçtığını düşünürler sanmıştım."

"Ama İtalya'da ortadan kaybolan herkesin kaçırıldığı farz edilir."

"Ben İtalyan değilim," dedi Morris buruk bir sesle. "Böyle sonuçlanacağını hayal bile edemezdim." Polise ve kızın ailesine ettiği telefonlardan da bahsetmeli miydi? Hayır, onu başka bir zaman halledecekti. Bir şey bulurdu. "Ailenin o kadar parası olduğunu bilmiyordum, yani birilerinin seni kaçırmak istemelerine yol açacak kadar," diyerek küskün bir ifadeyle devam etti. "Ne kadar ödemişler peki? Orasını duymadım."

"Sekiz yüz milyon," derken fısıldıyordu.

"Çok değilmiş."

"Çok değil mi? Sekiz yüz milyon! Tanrım..." sesi zorlukla çıkıyordu, meblağın büyüklüğü onu gerçekten sarsmıştı, belki de kendi küçük tasarruflarının boşunalığı sarsmıştır, diye düşündü Morris. Hak etmişti bunu.

"Biliyorum," dedi. "Berbat bir durum. Ne diyebilirim ki? Parayı geri alamayız artık, öyle değil mi?"

"Bilmem, belki polis... Of Tanrım, inanamıyorum," bir an cesaretini kaybedip yeniden gözyaşlarına boğuldu. "Sonunda aklı başına geliyor insanın," diyerek ağlıyordu. "Ne kadar da harika vakit geçiriyordum. Nihayet gerçekten mutlu olduğumu düşünüyordum, sahiden inanıyordum. Ah, kâbus gibi bir şey bu."

Morris kıza sarılmak üzere koltuktan kalkıp divana geçerken, ikisinin pencerenin kararmış camına yansıyan görüntüleri dikkatini çekti bir an. Bunun sonunda bir şey olacaksa, storları indirmeliydi.

"Ah Morriis!" Massimina başını onun omzuna gömdü.

"*Cara*, dinle, şimdi ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor. Eğer geri dönüp gerçekleri anlatırsak herhalde beni hapse fa-

lan atarlar, ne bileyim işte, yalancı tanıklık etmekten olabilir ve şurası kesin ki, birbirimizi görmemize bir daha asla izin vermeyeceklerdir," –sesi birden değişmiş, yumuşamıştı, bilerek de yapmamıştı– "Mimi, sen beraber olduğum ilk kızsın. Doğru söylüyorum. Yanında kendimi rahat hissettiğim ilk kız sensin. Eğer seni kaybedersem, ben..."

Başını kaldırdı, gözleri kıpkırmızıydı. "Ne yapacağız peki?"

"Kaçırıldığını ve seni yeni serbest bıraktıklarını söylemelisin."

"Ne?"

"Kaçırıldığını söyle, yeni salıverilmiş gibi yap," diye tekrarladı.

"Ama Morrees, deli misin, yapamayız..."

"Dinle, yarın sabah, derhal anakaraya döneriz; Roma'ya varır varmaz bir karakola gidersin ya da daha iyisi, şehir dışındaki *autostrada*'ya yakın bir yerlere, oradan polisi arar, haydutların seni şimdi arabadan indirip orada bıraktıklarını söylersin."

Massimina bir dakika boyunca bir şey söylemedi. Eğer bu işin üstesinden gelebilirlerse gerçekten şahane olur, diye düşünüyordu Morris. "Gözlerinin hep bağlı olduğunu ve bunca zamandır seni bir dolapta tuttuklarını, sana yemek getirdikleri zamanlar hariç konuşmalarını bile duymadığını, işittiklerinin de Napoli aksanını andırdığını söylersin. Yapabilirsin. Bir ay kadar sonra, doğum gününe yakın tarihlerde Verona'ya dönerim, artık reşit olacağın için gerekirse annenin izni olmadan da evlenebiliriz."

"Peki ya sonra parayı alan adamı bulurlarsa ne olacak?" diye sordu.

"Bulamazlar," dedi Morris kendinden emin.

"Ama..."

"Tek çıkış yolu olarak bunu görüyorum. Aksi takdirde boğazıma kadar bu pisliğe batarım, büyük ihtimalle sen de öyle ve ikimiz asla beraber olamayız."

"Peki ya bebek, Leonardo?"

Bunu düşünmemişti işte

"Evlendikten en fazla altı ya da yedi ay sonra doğacaktır, o zaman herkes bu sıralarda gebe kaldığını anlayacak."

"Ama henüz hamile olduğundan emin değilsin ki, Tanrı aşkına hemen telaşa kapılma, hamileysen bayağı kötü olur tabii, şu an için yeterince problemimiz var zaten."

"*Eminim.*"

"Nasıl eminsin? Olamazsın."

"Kadınlar bilir."

"Zırvalık. Emin olmak için önce..."

"Fakat ben eminim."

"Kahretsin, ırzına geçtiklerini söylersin o zaman," diyerek patladı. Sabrı taşıyordu artık. Kız onu iyice zorluyordu. "Fidye ödendikten sonra serbest kalmanın gecikmesinin sebebinin de bu olduğunu söylersin. Seks yapana kadar seni bırakmadılar. Birkaç gün direndin, ama sonra izin verdin. O zaman *cara* Mamma seninle evlendiğim için sevinir bile, başka kimse evlenmeyecektir çünkü."

"Senden nefret ediyorum," gözü dönmüş Massimina Morris'i itip yüzüne tükürdü.

Ama Morris ona dokunmadı. Hâlâ soğukkanlılığını koruyordu, özgüven timsali, Morris Duckworth. Onu kırdığı için üzgün olduğunu söyledi, gözleriyle gözlerini yakalamaya çalışıyor, samimiyetini ve duygularının yoğunluğunu sesine yansıtmak için kendini zorluyordu: Durum umutsuzdu, Massimina bunu anlıyor olmalıydı. Şimdi yatıp uyumaları en iyisi olacaktı, onca şarap içtikten sonra aceleyle bir şeyler yapmamalıydılar, sabah uyanınca karar verirlerdi. Sonra storları indirmek için arkasını döndü.

Yatağa uzandılar, Massimina ağlaya inleye uykuya dalmaya çalışıyor, Morris yumuşak dokunuşlarla onu okşuyordu. Çarşaflar sıcak ve yapış yapıştı, arka bahçedeki cırcırböcekleri hiç durmadan ötüyorlardı. Aşmaları gereken onca engele rağmen, planın işleyeceğine gerçekten de inanmak istiyordu. Massimina müthiş bir kızdı, çok cesurdu, fikir de pek parlaktı. Hem sonra, sırf finansal açıdan bakılacak olursa, 800 milyonun gerçekten de yeterli olup olmayacağı kesin değildi. Evet, büyük paraydı, ama bir ömür boyu yetmeyebilirdi. En azından onun istediği türden bir hayatı dolu dolu yaşamaya yetmeyebilirdi. Kızın parasının ge-

ri kalanıyla da evlense, çok daha iyi durumda olurdu şüphesiz. 800 milyoncuktan çok daha fazlası vardı bu insanlarda, orası kesindi.

Birtakım çekinceleri de yok değildi tabii. Bütün hayatını gerçeklerin ortaya çıkması korkusuyla geçirecekti. Sürekli kıza bağımlı olacaktı. Ara sıra duygusal şantaj bile deneyebilirdi kız: "İyi çocuk olmazsan anlatırım Morris." Ya da bir partide sarhoş olup ağzından bir şey kaçırabilirdi. Kafayı bulma eğilimi Morris'in ilk başlarda tahmin ettiğinden çok daha fazlaydı. Yine de Morris bütün bunların üstesinden gelebileceğini hissediyordu. Onunla olmaya alışmıştı. Onsuz olma düşüncesiyse...

Bu riski alacaktı. Evlenecekler, Massimina saygıdeğer bir konum ve bir aile sahibi olmasını sağlayacaktı (Küçük tüpleri, halkalar, çizgiler oluşturacak kimyasallarıyla gebelik testi banyoda hazırdı). Çeşitli işlerle, kültürel faaliyetlerle ilgilenecekleri, dadılı, hizmetçili rahat bir hayata yetecek kadar paraları olacaktı. Massimina'nın sırtının kıvrımlarını seyrediyordu.

"Mimi, uyuyor musun?" Ses yoktu. "Mimi?" Cevap yok.

Kendisi de biraz kestirebilirdi o halde. Bu boğucu fırtına sıcağında uyuması pek mümkün görünmüyordu gerçi – buna şükrediyordu. Bu gece uyanık kalmasının önemli olduğunu hissediyordu. İşitsel ufkun sınırlarında gümbürdeyen fırtınayı ve cırcırböceklerini dinlemeye koyuldu.

Gözünü tekrar açtığında etraf zifiri karanlıktı. Kendisini uyanmaya zorluyor, can havliyle uykusundan sıyrılmaya çalışıyordu. Yanı boştu. Massimina'yı yoklamak üzere uzanan eli, boş çarşafları yakaladı. Zihni uykunun karanlık mağarasından çıkmayı başaramadan yataktan fırlamıştı bile. Parmakları elektrik düğmesini aradı. Lanet olası şey neredeydi? Telefon tuşlarına basıldığını işitti. Ah Morris'in güvenilir kulakları. Tökezleye tökezleye koridora çıkıp oturma odasına daldı, içerisi neredeyse tamamen karanlıktı, Massimina'yı ancak teninin beyazlığından seçebiliyordu.

"Mamma, Mamma, ben iyiyim..."

Morris ahizeyi elinden alıp telefonu çarparak kapadı.

"Söz vermiştin, adayı terk etmeden telefon etmeyeceğine söz vermiştin."

"Hiçbir şeye söz vermedim. Sabah karar vereceğimi söyledim."

"Ama bunu neden yapıyorsun? Şimdi ararsan, izimizi sürüp işimizi bitirirler. Belki yerimizi tespit etmişlerdir bile. Bütün hafta burada olduğumuz ortaya çıkacak ve işimiz bitecek."

"Hep bir planın var değil mi?" dedi soğuk bir ifadeyle. Çırılçıplaktı, karanlıkta iri memeleri inip kalkıyordu. Öfkeden nefes nefese kalmıştı. "Her şeyi düşündüm. Olan biten her şeyi. Onu, bunu, şunu, her şeyi. İşleri yoluna koyacak şeytani planın hep hazır."

"Ama Mimi..." Tanrı biliyor ya onun hayatı için yalvarıyordu. Dönüp ışığı yaktı.

"Yalandan, bana yazdırıp göndermediğin mektuplar, dağdaki adres. Tanrım! Ben nasıl bu kadar..."

"Ama *cara*, ben bunları senin için..."

"Anlamadığın bir şey var, annem telefonun öbür ucunda acı çekiyor ve bir süredir de bu böyle, ona yardım etmek için tek yapmam gereken telefonu kaldırıp numaraları tuşlamak."

"Ama..."

"Kendini çok fazla düşünüyorsun," dedi kararlılıkla ve ahizeyi kaldırdı. "Bencil, egoist ve kibirlisin."

"Demek beni bırakıyorsun," dedi Morris kendine acıyarak, sonra kapıya yaslandı. Bu kadar acı veriyor olmasına şaşmıştı. Massimina bu badireyi onunla birlikte atlatmayacaktı demek. Diğer taraftan, kızın tam da böyle laflar etmesini beklemişti.

Ahizeyi elinde tutuyordu, yüzü asıktı. "Hayır seni bırakmıyorum. Yalnızca diyorum ki, gerçeklerle yüzleşelim, doğruyu söyleyelim olsun bitsin. Seni hapse atmayacaklar. Bir şey yapmadın ki. Ondan sonra da belki şu adamı aramaya..."

"Ama Mimi," neredeyse ağlamaklı olmuştu ve bu yüzden kendinden nefret ediyordu. "Mimi, eninde sonunda..."

"Kimsenin, çocuğumun babasının ırzıma geçen bir haydut olduğunu düşünmesini istemiyorum." Parmakları kadrandaydı.

Morris'in sabrı tükenmişti. Bütün vücudu titriyor, sıcaktan karıncalanıyordu. "Ama daha hamile olup olmadığını bile bilmiyorsun. Siktir! Bok!" Sonra sustu, ama Massimina artık ona bakmıyordu bile. "Numarayı çevirme, Mimi. Beni seviyorsan çevirme, Tanrı aşkına."

Memesini kaşıyıp parmağını kadrana götürdü. "Seni sevmiyorum. Bu şekilde bağırmaya devam edersen bir daha asla sevmeyeceğim."

Ona bakmamıştı bile. Onu sevmiyordu.

Gregorio'nun odası yalnızca üç adım uzaktaydı, oturma odasının ışığında şimdi önünü de görebiliyordu. Kapının arkasındaki çalışma masasına uzandı, kâğıt ağırlığını buldu, elinde ağırlığını hissetti, Massimina'nın parmakları hâlâ kadrandayken, o geri dönmüştü bile.

"Mimi, *lütfen* yapma, sana söylüyorum, bir daha asla beraber olamayacağız."

Massimina başını kaldırıp baktı, ortasındaki pembe kabarcığıyla kâğıt ağırlığını görmüş olmalıydı, ama bağlantıyı kuramamıştı.

"Kapa çeneni."

Parmakları son numarayı tuşlamak üzere kadrana gittiğinde ona vurdu. Var gücüyle indirebilmek için kolunu başının üzerine kaldırmış, arkadan sol kulağının tam üstüne vurmuştu. (Kolunun kocaman gölgesi bir an duvara düşmüş, ama Massimina görmemişti.) Morris dişlerini sıktı ve cam küre korkunç bir hıddetle kızın üzerine indi. Massimina arkaya devrilmiş, başını sertçe çarparak döşemeye çırılçıplak yığılmıştı. Gıkı bile çıkmamıştı, çıksa da fark etmezdi zaten. Gövdeyi hemencecik çevirip midesinin üzerine yatırdı, yüzünün altına Ferroni'lerin kırmızı ipek yastıklarından birini koydu. Parmakları kızın saçlarına dolanmış, buna gerek kalmadığını bildiği halde bastırdıkça bastırıyordu. Tek bir darbe yetmiş de artmıştı bile.

Morris yine karanlıkta oturuyordu. Güvende olmak için ışıkları kapamış, karanlıkta oturuyor, kızın gövdesinin soluk beyazlığını seyrediyordu. Bu defa daha farklı hissediyordu. Daha has-

ta Daha garip. Yüzü gözyaşlarıyla sırılsıklamdı. Mimi! En azından bu kadarcık mutluluk ona bağışlanamaz mıydı? Massimina neden biraz daha makul olamamıştı? Onun hatasıydı.

Belki de Morris bu sefer tamamen darmadağın olacaktı. Hissedebiliyordu. Gözlerini kapadı, büyük karanlık parçaları toplanıp kafatasının içinde yanıp sönen pırıl pırıl ışıkların etrafını sardılar Sinsice ilerleyen siyah, parlak mavilerle kırmızıları ezerek, sıkıştırarak karanlığa itiyordu. Gözlerini açtığında tek görebildiği gölgelerin arasından süzülerek yükselen sınırları belirsiz, cansız, soluk şekildi. Hayatın bu kadar kırılgan olması, bütün sorunların tek bir darbe ile çözülebiliyor olması onun suçu değildi. Hem zaten onu öldürmeyi hiç planlamamıştı, öyle değil mi? Başka türlü olmasını istemişti (keşke konuşmayı teybe almış olsaydı), olanlar tamamen kötü talihin eseriydi... birden ayağa kalkıp tuvalete koşturdu ve lavaboya kustu.

Koridorda yürürken, bir an kızın hâlâ hayatta olabileceği fikrine kapılınca, oturma odasına koşar adım vardı, kızı yüzüstü çevirip o somurtkan küçük ağza hayat öpücüğü vermeye hazırdı. Ama gövdenin yanına gelince durdu ve başını çevirdi. Çıplaklığı onu korkutmuştu. Hayır, ondan kurtulmalıydı, hem de hemen. Cesedi buradan yüz kilometre uzağa götürüp, iyice saklamalıydı. Mümkünse imha etmeliydi. Nasıl yapacağına gelince, bilmiyordu. Ama onu kendine getirecek olan bu tür problemlerdi işte. Burada böylece oturup onu seyrederse işi bitmiş demekti.

Saat beş olmuştu. Dışarıda gün ağarıyor olmalıydı. Morris çabucak giyinip ön kapıdan çıktı, evin etrafından dolaşıp sağ tarafına gitti, bakımsız kayalık bahçenin kenarındaki metruk küçük bahçe kulübesinin kapısını açtı. Daha önce buranın içini şöyle bir koklamış, gübre dolu büyük naylon çuvallar olduğunu fark etmişti. Potasyum mu ne, öyle bir şey. Çim biçme makinesinin üzerine serilmiş bir boş çuval ile duvara yaslanmış üç dolu çuval vardı. Dolu olanlardan birini alıp kulübenin dışına, soluk gün ışığına çıkardı, ağzını yırtarak açıp içindekileri döktü. Oluk oluk yere dökülen mavi kristaller bir yığın oluşturdu. Boşalttığı çuvalla kulübedeki diğer boş çuvalı alıp eve girdi Işığı yakması gerek-

ti, çünkü storları açmamıştı ve açmaya da niyeti yoktu. Kapıda ayaklarını dikkatle paspasa sildi, sonra da fayansta yürüyerek yemek odasındaki cesedin yanına gitti.

Biraz şansı varsa, cesedi döndürüp yüzünü görmesi, hatta fazla dokunması bile gerekmeyecekti. Başının altından yastığı çek, çuvallardan birini kafasından geçir, eriştiği yere kadar indir. Peki ya yaşıyorsa? Ses çıkarırsa, dönerse, bakarsa? Yaşamıyordu. Morris çıplak vücudun üzerine eğildi, derin bir nefes alıp başladı. Kolay becerilecek bir iş değildi, kollar girmiyor, memeler takılıyordu, bir an çok büyük olduklarını, çuvalın dar geleceğini düşündü, ama hayır, girdiler, biraz bastırmak yetti, içerdeydiler. Gövdeyi kaldırıp, bel hizasına gelene kadar çuvalı aşağı çekti. Belinden daha aşağı inmiyordu. Ona bakarken, ya da görünen kısmına bakarken, şefkat duygularının kabardığını hissetti, eğilip yumuşak yuvarlak poposunu öpme arzusu duydu. Ama karar kesindi. Öyle şeylere hiç girmemeliydi. Kesinlikle hayır. Diğer çuvalı aldı, onu da dizlere kadar çekmişti ki telefon çaldı.

Telefonun zili Morris'i fiziksel bir darbe almış ya da bir kurşun yemişçesine sarstı. Sersemlemişti. Bir perşembe günü, sabahın altısında neden çalardı telefon? Kızın yaptığı aramanın izini sürmüşler, buldukları numarayı arıyorlardı belki de. İyi de iz sürülüp tespit edilen bir numara böyle aranmazdı ki! Derhal bir düzine polis arabası gönderilirdi. Yine de, en iyisi cevap vermemek olacaktı, sinirleri ayaktaydı. Aşağı yukarı on kere çaldıktan sonra durdu.

Şimdi deliler gibi çalışıyordu. Çalan telefon onda kaçma dürtüsü uyandırmıştı, ağ üzerine kapanıyordu, hayatı boyunca tattığı ve tuhaf bir şekilde keyif almayı da öğrendiği o avlanmış hayvan duygusu uyanmıştı. Hızlı ve becerikli hareketlerle çalışıyordu, ikinci çuvalı birincinin üzerine gelecek şekilde geçirdi, sonra da yatak odasını toplamaya koyuldu.

Kıza ait bütün kıyafetleri topardı; her şeyini, külotları, sutyenleri, mayoyu, kombinezonu, banyoda bıraktığı kirlileri, bir de el çantası tabii, el çantası neredeydi? Burada. Birer birer bütün eşyalarını topladı, oturma odasına taşıyıp çuvallara doldur-

du. İşte o zaman Aziz Christopher madalyonu geldi aklına. Boynundan çıkarmalı mıydı? Cesedi bulup o zımbırtıyı tanıyacak olurlarsa, ne olurdu? Giacomo'nun cüzdanıyla beraber çalındığını biliyorlardı herhalde, değil mi? Yok canım, paranoyaydı bu, o kadar! Unut gitsin. Ne olursa olsun, cesedi çuvaldan çıkarmayacaktı. Şartlar ne olursa olsun.

Kızın bütün kıyafetlerini, ayakkabılarını, ona ait her şeyi çuvallara doldurmuştu. Yüzü yukarı bakacak şekilde döndürdüğü gövdeyi ayaklarından tutup ikiye katladı, kemerini çözerken bir yandan da ayağıyla ayakların üzerine bastırıyordu, sonra kemeri baş ve ayakların etrafına dolayıp iyice sıkıştırdı. Hazırdı. Ortasından biraz açılıyordu ama bununla sonra ilgilenecekti. Yapılacak ilk iş cesedi evden çıkarıp ortalığı temizlemekti. Kıvrılmış belinde birleşen iki çuvalın ağızlarından tuttu, paketi koridor boyunca ve ön kapının merdivenlerinden aşağı –ikinci basamağa çarpıp çatlayan kafatasının sesiyle yüzünü buruşturdu– sürükleyip dışarıya, bahçe kulübesinin arkasına götürdü.

Peki ya döktüğü gübreyi, bu lanet olası mavi kristal yığınını ne yapacaktı? Hiçbir şey. Kürekleyip kulübenin arkasına at, bırak orada kalsın. Kimse fark etmeyecekti. Hele Gregorio kesinlikle fark etmez! Hem babası ameliyat geçirdiyse, aile bu sene buraya bir daha gelmezdi. Gelecek sene farkına varıldığında da, hayatta yeterince sık karşılaşılan o küçük domestik mucizelerden biri olarak değerlendirilecekti sadece –banyo kapısının ardındaki toz öbeği mesela, misafir odasındaki dolabın dibinde, daha önce hiç görmediğin, kâğıda sarılmış bir süs eşyası– bunlar olağan sayılabilecek şeylerdi. Bahçe kulübesinin arkasına esrarengiz bir şekilde gübre atılmış diye cinayetten şüphelenmezdin. Mavi kristalleri kulübenin arkasına küredi, çalı süpürgesiyle yolu süpürdü, sonra cesedi de oraya sürükledi. Bu sadece geçici bir düzenlemeydi. Şimdi dikkatini öncelikle eve yöneltmesi gerekiyordu.

Yatak odasına dönüp odayı köşe bucak temizledi. Ona ait bütün izler silinmeliydi. Bir oje şişesini, bir Tampax kutusunu, başucu sehpasının üstünde, içinde kesik tırnaklar olan (hem de uzat-

masını tembihlemesine rağmen!) bir peçeteyi gözden kaçırmıştı. Sonra bir de gebelik testi vardı. Onu nasıl unutmuştu? Morris bir an kutudaki talimatları okumak için durdu, ama fazlasıyla karmaşıktı, buna vakti yoktu. Hem kimin umurundaydı zaten? Diğer kıvır zıvırla beraber onu da bir naylon torbaya attı, torbayı dışarı taşıyıp gübre çuvallarının açık ağızlarından içeri sokuşturdu. Ağızlarını sonra bağlaması gerekecekti. Gözünü açık tutup sağlam bir parça ip bulmalıydı.

Saat sekiz buçuğa doğru Morris son bir defa oturma odasının yerlerini ılık su ve alkolle siliyordu, işi hemen hemen bitirmiş olduğu için halinden memnun, ıslık çalar, ara sıra da şarkı mırıldanırken –"şüphe ve keder gecesinde ilerliyor hacılar"– hızla park yerine giren bir arabanın gürültüsünde sesi birden boğuldu Acı bir fren, çakılları ezen tekerlekler, çarpan bir kapı, koşan adımlar.

Üzerinde hâlâ temizlik yapmak için giydiği Signora Ferroni'nin önlüğü, Morris kapıya doğru sendeledi, yapacağı itiraf şimdiden dudaklarında şekilleniyordu. İnkârın ne anlamı vardı? Keşke bir iki saat erken gelip onu engellemiş olsalardı. Morris aniden bastıran çaresiz bir yalnızlık hissiyle ağlamaklı olmuştu. Sevgili Mimi. N'olurdu biraz daha önce gelselerdi?

"*Ciao* Morris! Demek buradasın. Neden telefona bakmadın? Çaldı, değil mi?"

Gregorio koşar adım merdivenleri çıkıyordu. Şort giymişti, uzun atletik bacaklarının güçlü, bronz, sağlıklı bir görüntüsü vardı. Karman çorman esmer buklelerin altındaki yüzünün de öyle. Sınav sonuçlarını yeni öğrendiğini söyledi. Başarmıştı, geçmişti, inanılmaz bir şeydi. Bir kahkaha patlattı. Morris gözlerini ondan ayırmadan, gerisin geri karanlık eve doğru yürüyordu. Gregorio'yu da öldürmesi mi gerekecekti?

"*Buono*, İngilizceden. *Buono*. Mamma neredeyse baygınlık geçiriyordu."

"Tebrikler," Morris'in sesi çatlıyordu.

Bir iki dakika sonra delikanlının çantalarını içeri taşımasına yardım ediyordu

"Biliyorum erkendi, yine de cevaplayabilirdin, seni tembel pezevenk seni. Gece vapuru ile geldim, bana kahvaltı hazırlarsın diye ummuştum."

"Söylediğinden erken geldin." Morris neredeyse suçlar gibi konuşmuştu.

"Evet, babamı hastaneden erken taburcu ettiler, ben de... Oturma odasında ne yapıyordun böyle Tanrı aşkına, sabahın sekizinde yerleri mi..."

"Gitmek üzereydim," dedi Morris, bir parçacık olsun doğallık taşıyan bir ses tonu tutturmaya çalışıyordu, içeri getirdiği bavulu yere bıraktıktan sonra, hızla hareket edip odadaki gizli kapaklılık havasını dağıtmak için panjurları açmaya koyuldu. Peki ya koku? Birden aklına gelmişti, acaba oda kokuyor muydu? Yalnızca temizlik malzemesi kokuyor olmalıydı.

"Gidiyor muydun?"

"Evet, telefonun açılmamasının sebebi de bu. Ama konu biraz karmaşık. Mutfağa gel de sana bir kahve yapayım, orada anlatırım." Wagner operasından çıkma bir şey ne kadar doğalsa, onun sesi de şu an o kadar doğaldı. Neyse ki yabancı olması lehineydi Gregorio bunu İtalyancasının İngilizliğine yorabilirdi. Belki biraz da aksanlı konuşsa iyi olacaktı.

Mutfak taburelerinde oturmuş, kahve cezvesini izlerlerken, Gregorio kurabiye atıştırıyor, Morris de ona yanında bir kız arkadaşıyla geldiğini ve...

"Aa, bir *kız* arkadaş demek, ben senin bir erkekle beraber geleceğini sanmıştım."

"Yok canım, gerçekten mi? Niye ki?"

"Telefonda *amico* demiştin."

"Öyle mi?" Morris masum gözlerle Gregorio'ya bakıyordu, oğlanın yanık teninin altında belli belirsiz kızardığını görünceye kadar da gözlerini ondan ayırmadı. "Hayır, hayır, bir kız. Her neyse..."

"O gece Piazza Bra'da yanında gördüğüm kız olmasın? Kırmızı eşofmanlı."

"Kim? Ah hayır, bu benim asıl kız arkadaşımdı." Ufak bir sırıtış denedi ve az çok kotardığını düşündü. "Her neyse, dün ge-

ce korkunç bir kavga ettik –kaçınılmaz evlilik muhabbeti; hamile olduğunu sanıyordu– ben isteklerini reddedince, buradan derhal ayrılmayı kafasına koydu, köyden kalkan ilk otobüse binmek istedi, ben de ona eşlik edip, çantalarını taşıdım."

"Ama ben saat altıda aradım, herhalde o saatte..."

"Köy buraya en az beş kilometre, Olbia'ya giden ilk otobüs de 7:10'da kalkıyor." İlk otobüsün saat kaçta kalktığına dair en ufak bir fikri yoktu, ama Gregorio'nun da olamazdı nasılsa. Gregorio'nun otobüslerle tek işi Papa'sının arabalarından biriyle giderken onları sollamaktan ibaret olabilirdi ancak. Yaptıklarını gerekçelendiren bir haklılık hissi Morris'in damarlarında yeniden şevkle dolaşıyordu. Yakında onun da bir arabası olacaktı. (Ah kahretsin, parayı Gregorio'nun dolabından almalıydı!)

"Evet, en azından saat dokuza kadar beklemesini, Roberto'yu arayabileceğimizi söyledim, ama kızlar nasıldır bilirsin; ben bir hayvanmışım, benden mümkün olduğu kadar çabuk uzaklaşacakmış. Tabii böylece bu 'hayvan' bavulları yüklenip beş kilometre taşımak, bir beş kilometre de geri yürümek zorunda kaldı."

Her şeyi aynen anlattığı gibi görebiliyordu, hatta kendisini mağdur hissetmeye başlamıştı. "Her neyse, geri dönünce, etrafı temizleyip ben de gideyim diye düşündüm, kendi başıma burada kalmak pek eğlenceli olmayacaktı."

Aslında, şimdi düşününce, burada birkaç gün kendi başına kalıp kafa dinlemek çok cazip geliyordu.

Gregorio hepsini yutmuş göründü, üstüne kahvesini de yutarken, Morris tuvalete gideceğini söyleyip çıktı. Gregorio'nun odasına dalıp naylon torbayı sessizce kazakların altından çekti. Harika. Kendi odasına yürüyüp torbayı çantasına yerleştirdi. Unuttuğu bir şey var mıydı? Etrafta onu ele verebilecek en ufak bir şey kalmış mıydı? Kâğıt ağırlığını yıkamış, yerine koymuştu. Lavaboda kan izi olabilir mi? Sanmıyordu. Neredeyse hiç kan akmamıştı. Yerler temizdi. Ona ait bütün eşyalar gitmişti. Hepsi.

"Şimdi burada olduğuma göre birkaç gün kalırsın herhalde?" Arkasında Gregorio'nun sesi onu bir an yerinden hoplatmıştı.

"Belki bir ya da iki gün, ama dönmeyi istemiyor değilim. Paralar suyunu çekmeden kendime bir iki iş bulsam iyi olacak."

Ceset kokuşmaya başlamadan ya da Gregorio bir sebepten ötürü kulübenin arkasına doğru gezintiye çıkmadan önce ne kadar vakti vardı?

"Bugün ne yapıyorsun?" diye açık açık sordu Morris.

"Plajda Roberto'yla tembellik etmek harika olur diye düşündüm. Bir de saçımı kestirmem gerek."

Bu insanlar plajda tembellik etmekten başka bir şey yapmıyorlardı. İngilizceden geçmesiyse resmen skandaldı. Annesi sınav sorumlusunu filan tanıyor olmalıydı. Gregorio'nun peşinden banyoya gidip, tıraş olmasını izlemeye koyuldu.

"Acaba benim için bir iyilik yapabilir misin diyordum?"

Vapurda zengin bir sanayiciyle tanıştığını, adamın kont gibi bir şey olduğunu anlattı. Morris'e Vicenza'daki ofisinde bir iş verebileceğini ima etmiş, onu La Caletta'daki villasında görüşmeye davet etmişti. Morris oraya kadar otobüsle gidip oradan da feribota binmeyi düşünüyordu, ama bir iki gece daha kalmak için tekrar buraya dönecekse, o zaman..."

"Olur tabii, arabayı al," dedi Gregorio, boynunu kaplayan beyaz tıraş köpüğünü jiletle dilimliyordu. Morris banyonun köşesindeki cam rafta bir paket eski moda Gillette tıraş bıçağının durduğunu fark etti. İnsanlar saldırıya ne kadar açıktı, ne kadar savunmasızlardı. Halleri gülunçtü.

"Önce Roberto'ya gideriz, ben inerim, sen devam edersin."

20

Tek sorun Massimina'yı bagaja yüklemek için gerisin geri dönüp, gittiğini söylediği istikametin tam tersi yönde, tekrar Roberto'nun otelinin önünden geçmesiydi. Başka yol yoktu. Şüphelenirler miydi acaba? Olabilir. Ama Morris dersini almıştı, seçim şansın yoksa, yaptığın şeyin tehlikesini düşünmeyecektin. Yapacaktın o kadar. Hızlanmamaya, olağandışı bir şey yapmamaya özen göstererek beyaz badanalı otelin önünden sessizce geçti, görüş hizasından çıktıktan sonra normal hızda villaya doğru devam etti. Dolapların birinde eski püskü bir atlama ipi görmüştü, Massimina'yı bağlamak için onu kullanabilirdi.

Morris arabayı neredeyse kulübenin içine sokacak şekilde yanaştırıp park etti ve ipi almak üzere eve yollandı. Ama kapı kapalıydı ve artık anahtarı yoktu. Gregorio'ya vermişti. Allah kahretsin. Bir ip alması gerekecekti o zaman. Palau'dan geçerken bir atlama ipi satın alabilirdi. Bir sahil kasabasında bulmak zor olmazdı.

Kulübeye yaklaşırken eşelenme sesleri duyunca donakaldı. Bir kuş. Başka bir şey olamazdı. Evet öyleydi. Çuvalların arasında eşelenen bir serçe. Cesedi tutup sürükledi, şimdiye kadar sertleşeceğini, ikiye katlı haliyle taşımanın kolaylaşacağını düşünmüştü. Ama hayır. Pelte gibiydi, çuvalda düzgün durmama-

ya kararlı görünüyordu. Ölüm sertliği dedikleri bu muydu? Başa çıkılacak gibi değildi. İnsan kızın onurunu korumak istiyordu, ama yapacak bir şey yoktu. Paketi bir şekilde kaldırıp arabanın arka tamponuna kadar götürdü, anahtarları kurcalamaya başladı. Lanet olası bagaj anahtarı onda olmalıydı. Hepsini bir kere daha dene. Evet, işte. Bagaj kıvır zıvırla yarı yarıya doluydu. Eski ayakkabılar, kot pantolon, bir iki alet, kayak aksesuarları. Bir bıçak. Morris hepsini geriye itip, cesedi bir yerlerinden bükerek kaldırdı. Çuvalların içindeki şekilsiz bedenle, oradan buradan fırlayan, dışarı düşen kıyafetleri, kıvır zıvırı, idare etmek çok zordu. Elini neye attığını bilemiyordu. Sonra ayakları ve kafayı bir arada tutan kemer çözüldü, gövde bir anda serbest kaldı. Kafanın içinde olduğu çuval içeri girmişti ama alt taraf dışarıdaydı, alttaki çuval aşağı kayıyor, Kızın arka tarafı bembeyaz ortaya çıkıyordu.

Öfkesi başına vurdu birden, şimdi cansız yatan kızın süregelen isyankârlığı Morris'i hiddetlendirmişti. Her an yoldan bir araba geçebilirdi. Biri, arkadaki tepeden aşağıya bakıyor olabilirdi. Allah kahretsin, kahretsin! Kıza sert bir tokat attı, teni soğuk ve macun gibiydi. "Gir içeri lanet olası!" Bacakları kaldırdı, bir şekilde içeri tıkıştırıp bagaj kapısını çarparak kapattı. Yerde, ayaklarının dibinde mavi bir külot duruyordu. Olamaz. Külotu yerden aldı, tekrar anahtarı buldu (kesinlikle kesinlikle kesinlikle anahtarları bagajın içinde unutmak gibi bir aptallık yapmamalıydı), külotu çuvallardan birine sokuştururken eli bir an –çok tatsız bir an– kızın tenine temas etti, sonra bagaj kapısını tekrar kapadı. Doğrulup ayağa kalktı, iki üç dakika boyunca derin derin nefes aldı.

Saat ondu. Sahil yolundan çıkıp 133. karayolundan güneybatı istikametine devam etti. Önceki akşam yağan yağmur kırlara taze bir koku, bir parlaklık vermişti. Araba çiçek açmış katırtırnaklarıyla, yer yer fundalıklarla, koyunlar ve harabe haline gelmiş çiftliklerle, modern tatil evleriyle bezeli tepeleri tırmanıyordu. Şu Sardunya, dedikleri kadar ahım şahım bir yer değildi doğrusu!

Araba kullanmayalı uzun zaman olmuştu, hele böyle kuvvetli bir motorla, mutlaka yavaş gitmesi gerekiyordu. Şoförlük tecrübesi babasının emektar 1100'üyle sınırlıydı. Radyoyu açıp kanallarda gezindi, haber bültenine ya da iş dünyasıyla ilgili bir programa rast gelmeyi umuyordu, ama hafif müzikten başka bir şey yoktu. Hayatta en nefret ettiği şey hafif müzikti. Manzara namına ne varsa keyfini çıkarmaya karar verdi, yavaş ve dikkatli sürüyordu. Coghinas Gölünde anayola girdi, biraz sonra Oschiri'ye varınca mola verdi ve bulabildiği bütün gazeteleri satın aldı. Arabayı yolun karşısında emniyetli bir noktaya park edip, hepsini teker teker incelemek üzere küçük, pis bir kafede oturdu. Fakat hiçbir şey yoktu. Massimina'nın telefon görüşmesiyle ilgili bir haber almaları için henüz çok erkendi. Eğer aramanın izini sürmüşlerse, işi bitmiş demekti.

Bir kahve daha ısmarlayacaktı ki, birden, güneş arabayı böyle ısıtmaya devam ederse, çok geçmeden cesedin kokuşmaya başlayacağı aklına geldi. Nedense en çok bu koku meselesi Morris'in canını sıkıyordu. Sanki kurbanın cesedinin kokusunu içine çekerse hayat boyu lekelenecekti. Ayağa fırladı, hesabı ödeyip oradan ayrıldı. Yüz metre ötede açık bir benzin istasyonu görünce, bir teneke benzin alıp küçük bir yakma töreni düzenleyebileceğini aklından geçirdi. Ama büyük ihtimalle çok fazla dikkat çekerdi. Tıpkı çukur kazmak gibi.

Bir on kilometre daha gitti, Ozieri'ye varınca anayoldan sapıp arabayı Biti civarındaki yalçın tepelerin yılan gibi kıvrılan yollarına doğru sürdü. Burası Sardunya'nın kalbiydi işte – haydutlar diyarı: Koyunlar, çobanlar, kabadayılar ve kilometrelerce uzanan vahşi, ıssız doğa. Görünüşe bakılırsa buralarda turist de yoktu. Ne pahalı villalar ne de her gün kırlarda keşif gezilerine çıkan insanlar vardı. Morris, fazla kullanılmayan, otlar bürümüş bir tanesini bulmayı umarak, yolun her iki yanından ayrılan, asfalt dökülmemiş tek tük patika yollara bakınıyordu.

Nuoro'ya birkaç kilometre kala aradığını buldu. Maalesef yerler ıslaktı. İz bırakacaktı. Ama şu an arama çalışması falan yapmıyorlardı, değil mi? Arabayı ikinci vitese taktı, çukurlarla dolu

yolda tepelere doğru ağır ağır yol alıyordu ki, bir fundalıktan geçerken, ağaç dallarının arabanın iki yanına sürtündüğünü fark etti. Arabayı durdurup, kısa bir mesafeyi yürüdü. Çalılar, ağaççıklar... patikadan eser yoktu. Bundan iyisini bulamazdı.

Arabaya döndü, kızı bir kez daha yüklenip bagajdan çıkardı, anatomi kitaplarında bahsedilen sertleşme gerçekleşmişti artık. Ama ipi unutmuştu. Naylon çuvalların ağızlarından çekerek, tırnaklarını koparta koparta sürüklemesi gerekecekti. Öyle de yaptı, çalılarını, dikenlerin arasından, ne şekilde olursa olsun... ölüye saygının canı cehenneme! Epey tahribata da yol açıyordu, ama başka çaresi var mıydı? Nasılsa doğa birkaç günde onarırdı kendini. Tek ihtiyacı olan biraz şanstı – birazcık şans. "Birazcık, yalnızca bir gıdımcık..." Hayır, yalnızca ağzından nefes almaya çalışmalıydı, kokuyor olabilirdi – ve alttaki çuval ikide bir kayıp da, kızın mahrem bölgeleri açığa çıktıkça gözlerini kaçırmalıydı. Hiç olmazsa yüzünü görmüyordu. Kendini uzun mesafe koşucusu gibi hissediyordu, tükenmişti, ama yolun sonuna gelmişti artık. Birazcık daha dayanabilse. Birkaç yüz kilometre sonra, adamakıllı yabani bir çalılık buldu, emekleyip dalların altına girdi, cesedi çalının gövdesine doğru iterken harcadığı çaba yüzünden terliyor, ıkınıyor, aynı anda hem titriyor hem de yanıyordu.

Arabayla ancak on dakikalık bir mesafe gitmişti ki, bütün kıyafetleri ve eşyaları çuvalların içinde bırakmanın yapabileceği en büyük çılgınlık olduğunu fark etti. Cesedi er geç teşhis edeceklerdi, o tür konularda dâhi sayılırlardı artık. Kıyafetlerdeki Vicenza, Roma, Rimini ve Porto Torres etiketlerini bulduklarında, kaçırmanın güzergâhını en ince ayrıntısına kadar tespit edeceklerdi, bu da polise gerekli ipuçlarını vermiş olacaktı. Arabayı yolun kenarına çekip U dönüşü yaptı. Oraya geri gitme cesaretini bulduğu için kendisiyle gurur duyuyordu, çuvalları cesedin üzerinden çıkarıp, kıyafetleri ve kıvır zıvırı toplarken bu kadar eline çabuk ve ehil davrandığı için bir kere daha gururlandı. Ceset de, belli belirsiz kokusu da onu fazla rahatsız etmemiş gibiydi. Arabanın krikosuyla ölünün yüzünü dağıtmasının iyi olacağını aklından geçirdi. Ama Morris'in de sınırları vardı. Ya Aziz Chris-

topher? Bırak gitsin. Ona verdiği bir armağandı, onda kalmalıydı. Kimse Giacomo'yla bağlantısını kuramazdı nasılsa. Hem de bir meydan okumaydı, kaderi hiçe saymaktı. Apartman dairesinde, sehpanın üzerinde bıraktığı Gregorio'nun bronzu gibi.

Patikayı ikinci defa terk edip köy yoluna girerken, Morris neredeyse elinde sopayla yürüyen yaşlı bir adama çarpıyordu

"*Scusi, mi scusi Signore, buon giorno.*"* diye seslendi Morris açık pencereden dışarı, tam formundaydı, pervasızdı. Yaşlı köylünün gözlerinin içine baktı. Bu gece Gregorio ve Roberto'yla birlikte felekten bir gece çalacak, körkütük sarhoş olacak, yarın veya sonraki gün Verona'ya geri dönecekti.

"*Buon dì,*"** eli sopalı adam köseleye dönmüş ihtiyar suratıyla karşılık verdi.

Morris, Verona'ya Cenova üzerinden döndü, bu da on üç saatlik bir yolculuk demekti. Özel kamarada geceleyin yolculuk etti, kimseyle münasebet kurmadı. Yatmadan önce küpeştenin arkasında durup ılık Akdeniz mehtabının miskince salınan dümen suyundaki ışıltılı yansımasını seyretti. Denizde tek bir dalga bile yoktu. Sardunya'nın göz kırpan son ışıklarına bakarken, kartlarını serip artılarını eksilerini saydı.

Gregorio bahçe kulübesinin orada bir kutu tampona rastgelmişti, böyle bir şeyi düşürmek için tuhaf bir yerdi. Sonra, Sardunya gazetelerinde Gregorio ve Roberto'nun kızı tanımasına yol açacak kadar net fotoğraflar yayınlanırsa, ceset hemen keşfedilebilir, hemen teşhis edilebilirdi. Ne var ki en çok bir ay sonra ikisi de adadan ayrılmış olacaktı. Bir de gübre yığını meselesi vardı, Gregorio'nun Alfa Romeo'suyla o gün yaptığı iki yüz kilometre de cabası. Ve Stan vardı, Roma'da kızı bir platform öteden görmüştü, üstüne üstlük Morris'in Sardunya'ya gittiğini biliyordu. Signor Cartuccio vardı, Rimini cinayetleri zanlısının robot resimlerini görmüş olabilirdi ve tabii polis telefonlarının izini sürmüş olabilirdi, her an Bari'ye yaptığı sözde seyahati kontrole kalkışa-

* "Pardon, pardon beyefendi, iyi günler." –ç.n.

** "İyi günler." –ç.n.

bilirlerdi, arkadaşları kimdi, nerede kalmıştı. Bütün bu tehlikeler karşısında Morris'in elinde tek bir kart vardı –bunun en büyük kozu olduğuna güvenmeli, bunun için dua etmeliydi– o da şüphe çekmeyişiydi, bir grup insanın hayal güçlerinin bir sıçrayış yapması gerekiyordu ve söz konusu insanlar bu konudaki yetersizliklerini defalarca ispatlamışlardı.

Verona'ya varır varmaz, Müfettiş Marangoni'ye uğrayıp açık yürekli bir konuşma yapacaktı, özellikle o son telefonla ilgili; dünün *Corriere*'sine göre görüşme o kadar kısa sürmüştü ki numarayı tespit etmek mümkün olmamıştı. Polise kendisinin yapabileceği herhangi bir şey olup olmadığını soracaktı, hiç umut var mıydı? Belki biraz gözyaşı döker, yumruğunu adamın masasına vururdu. Evet, kendisini bunu yaparken hayal edebiliyordu şimdiden.

Kutlama yapmak için aldığı bir şişe köpüklü şarapla birinci mevkideki kamarasına döndü, sessizce içkisini yudumlarken, planlarının üzerinden bir kez daha geçti –yatırımlar, fotoğrafçılık, kitap (bir daktilo almalıydı)– sonra bavuldaki diktafonu aradı. Yeni pilleri nereye koymuştu? Fermuarlı cebe. Güzel.

Pilleri taktı, arkasına yaslanıp düşündü. En son ne söylemişti? Kaseti biraz geri sarıp düğmeye bastı "... kader yalnızca almak durumunda olduğum kararları sunuyordur bana, sunmaya da devam edecek, çünkü biliyor ki özgür olmama rağmen, bu seçimleri bir şekilde yapacağım..." Kendi sesi burada kesiliyor, araya bir hışırtı ve tuhaf bir kadın sesi giriyordu.

"Che cosa mai dici in tutti questi nastri, Morris? Non capisco un cavolo. Sei così misterioso sai."

Burada bitiyordu. Morris, yüreği ağzında, bir kez daha dinledi. Onun sesine benzemiyordu. Şimdi değiştirdiği, az önce bitmek üzere olan piller yüzünden kelimeler uzamıştı. Sanki bir inilti gibiydi, mezarın ötesinden gelen bir inilti. *"Che cosa mai dici... Morris... Neler anlatıyorsun bu kasetlere böyle? Ne kadar esrarengizsin."*

Bir dakika içinde Morris tekrar küpeştedeydi, diktafonu yakamozlu denize, uzaklara fırlattı. Bir kadın kolu uzanıp makineyi kapsa hiç şaşırmayacaktı doğrusu. Aklını yitiriyordu. Çıldırıyordu. Uzunca bir zaman küpeştede durup, kendi kendine sessizce ağladı.

21

Ağustos sonlarında fırtınalı ve uğursuz bir gündü. Tabut mezarlığın içinden aile kabristanına taşınırken, Morris yeni siyah takım elbisesinin içinde terleyerek cenaze alayını en arkadan saygıyla takip ediyordu. Bir el hafifçe omzuna dokundu.

"Sizinle biraz konuşabilir miyiz, Signor Duckworth?"

Tombul Müfettiş Marangoni, yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle, bıyıklı sıska yardımcısının yanında duruyordu.

"Ayinin sonlarında aileyi kendi başlarına bırakıp *Questura*'ya gidebilirsek, sizinle konuşmak istediğimiz bir iki konu vardı."

Demek sonunda enselenmişti. Hangi suçu için peki? Onların tam olarak ne bildiklerini öğrenmeden hiçbir şey itiraf etmemeliydi.

Üç adam birlikte mezarlığın beyaz çakıl taşı kaplı yolu boyunca yürüdüler. Polisler arabalarını mezarlık kapısının hemen dışında bırakmışlardı. (Kızın düşüp başını çarptığını söyleyebilir miydi acaba?)

"Yalnız, sonra akşam yemeğine davetliyim," demeyi başarabildi Morris, ağızlarını yoklamak için.

"Merak etmeyin, uzun sürmez."

Sesinde alaycı bir ton sezer gibi olmuştu. Morris arabaya binmek zorundaydı, Gregorio'nun Alfa Romeo'sunun aynısı olduğunu fark etti. Şaşırtıcı bir teslimiyet içerisindeydi. En azından onu pataklamaya kalkışmamışlardı.

"Olay şu ki" – kısa yolculuk boyunca edilen tek kelam Müfettiş Marangoni'nin ağzından çıkmıştı – "olup bitenlere ilişkin akla yatmayan bir iki şey var."

Bomboş küçük bir odada oturdular, müfettiş yardımcısı Tolaini bir şey almak üzere çıktı. İtirafı kaydetmek için kayıt cihazı getirmeye gitmişti herhalde.

İki ay boyunca cayır cayır yakan güneşe rağmen Müfettiş Marangoni bronzlaşmayı başaramamıştı. Masanın üzerine eğildiğinde kel kafası floresan ışıkların altında solgun bir renge bürünüyordu.

"Sizin tanıdığınız Massimina kaşlarını alır mıydı?"

"Hayır, sanmıyorum." Fazla kıpraşmamalıydı. Hiç hareket etmeden oturmalıydı.

Müfettiş yardımcısı elinde küçük metal bir kutuyla geri döndü, masaya koyup açtı.

"Bunun," dedi Marangoni, elinde kutunun içinden aldığı bir tutam kınalı saçı tutuyordu, "onun saçı olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Hayır," dedi Morris, "Mimi'nin saçı çok koyuydu, neredeyse siyahtı."

"Kolye takar mıydı?"

"Bazen."

"Özellikle hatırladığınız bir kolyesi var mı?"

"Hayır." Ben olsam sorgulamayı bu şekilde yürütmezdim, diye düşünüyordu Morris. Meraklanmaya başlamıştı.

"Ya bu?" Aziz Christopher'ı gösteriyordu.

Morris madalyona büyük bir soğukkanlılıkla baktı. "Hayır, sanmıyorum."

"Signor Duckworth, Sardunya'da cesedi bulunan genç kız kaşlarını alıyordu, saçları bu renkti, bu uğur kolyesini takıyordu. O..."

"Demek ki o değil," diye atıldı Morris. "Başka biri olmalı, bir yanlışlık..."

"Evet o, Signor Duckworth. Diş röntgenleri bunu ispatladı."

Morris bekliyordu. Ondan ne istiyor olabilirlerdi? Ne biliyorlardı?

"Dahası da var, Sardunya'da bulunan ceset hamileydi..."

"Hayır," diye haykırdı Morris.

Müfettiş Marangoni elini kaldırdı. "Yalnızca bir haftalıkmış. Büyük ihtimalle bilmiyordu bile. Ama hamileydi."

Morris oturduğu yerde taş kesilmişti.

"Elimizdeki diğer garip bulguların bir ikisini de denkleme katalım. Vicenza'da bulunan kırmızı eşofman, Rimini'den atılan geçmiş olsun kartı, Roma'da teslim alınan fidye, annesine edilen esrarengiz bir telefon, doktorlar muhtemelen ölmeden evvelki son birkaç gün içerisinde gerçekleştiğini söylüyorlar, sonra cesedin gide gide Sardunya gibi bir yerde bulunması. Bir şey daha var. Hastalığı ciddileşmeden önce kızın büyükannesi bankadan üç milyon liret çekmiş, anlaşılan en büyük torunu için bir düğün hediyesi almak istiyormuş. O para bulunamadı."

Üç milyondu demek, iki değil, diye bir köşeye yazdı Morris. Kimseye güvenmeyeceksin. Neyse ki risk almamıştı...

"Sizce bütün bunlar ne anlama geliyor Signor Duckworth?"

Morris iri cüsseli adamın yüzüne baktı. Bütün bunlar hiç şüphesiz hayat boyu hapis demek oluyordu. Başını iki yana salladı.

"Bu kaçırma vakası size de biraz tuhaf gelmiyor mu? Kaçırılan kız kaşlarını almasını öğreniyor, saçına kına yakıyor, hamile kalıyor, kaçıran haydutların disiplini o kadar gevşek ki, kızın geçmiş olsun kartları göndermesine, evi aramasına ses çıkarmıyorlar."

"Evet," dedi Morris biraz ezik. Ama gevşek davranmamıştı aslında. Tek başına her şeye yetişmek imkânsızdı işte! Sonra, bir olta atıp şansını denedi: "Onu tanımasam, parayı alıp birisiyle kaçtı derdim."

Morris sustu. Müfettiş Marangoni onu izliyordu.

"Sizden öğrenmek istediğimiz şey," dedi, "o birisinin kim ol-

duğu. Mesele şu; aile bu olasılığı göz önüne almayı kesinlikle reddediyor, arkadaşlarının listesi vesaire gibi şeyler konusunda hiç yardımcı olmadılar. Doktorların hamile raporuna inanmayı bile reddediyorlar. Siz onun arkadaşları, alışkanlıkları, gittiği yerler konusunda bir şeyler biliyorsanız ya da belli etmeden ailesinden bir şeyler sızdırabilirseniz, bu bizim için..."

Sonra da onu cenaze için düzenlenen davete götürdüler.

Morris ölü toprağı serilmiş bir ortam, çaresizlik ve korkunun kol gezdiği hüzünlü ve yaslı bir sessizlik bulmayı bekliyordu. Oysa kahkahalarla, ufak dedikodular, bol miktarda kokteylle, gümüş tepsilerde sunulan cazip ikramlarla karşılaşmıştı Trevisan'ların evinde. Bu sinirine dokunmuştu. İnsan en azından bir derece oturaklı olurdu.

Ağırbaşlı bir edayla el sıkışmak üzere Signora Trevisan'ın yanına gitmiş, ama kadın onu kucaklamış, onu göğsüne bastırıp ağlamıştı, ama hüngür hüngür değil, konuşurken gözlerinden yaşlar dökülüyordu yalnızca, hayatı boyunca peşini bırakmayacak korkunç, çok korkunç bir kâbus yaşadığını söyledi, fakat en azından artık bitmişti, en azından en kötüsünü biliyorlardı ve doktorların dediğine göre, darbenin geliş açısına bakılırsa hiçbir şeyin farkına varmamıştı. Bütük ihtimalle uykusunda öldürülmüştü. Kendisi de, bütün aile fertleri de ellerinden geleni yapmışlardı, keza polis de, diye düşünüyordu. Vicdanları rahattı, kendilerini kınamaları için bir sebep yoktu ve bunu unutmamalıydılar. Suçluluk duyınanın anlamı yoktu. İntikam Tanrı'nın işiydi, katilleri Tanrı bulacaktı.

İyi ki diğer iki kızından biri değil de sersem ufaklık Massimina gitti diye şükrediyor olmalı, diye aklından geçirdi Morris.

"Ah bu arada, sonra seninle biraz konuşabilir miyiz Morris? Senden bir şey rica edecektim." Gözyaşlarının arasından gülümsedi.

Morris en ufak bir merak belirtisi göstermeden nazikçe başını salladı. Çok vakit alacak bir şey değilse kadına bir iyilik yapabilirdi herhalde. Halletmesi gereken daha bir sürü işi vardı, ay-

rıca bir iki haftalığına İngiltere'ye gidip babasına bir daire satın almak, şu dünyada başarılı olmak ne demekmiş göstermek istiyordu.

Dik arkalıklı sert bir sandalyede oturmuş, küçük arkadaş ve akraba grubundan mümkün olduğunca uzak duruyordu; ortanca kız kardeş Paola, konuşmak üzere yanına geldiğinde şaşırdı. Paola, Massimina'nın lafını bile etmedi. Antonella ve Bobo'nun yaklaşan düğünlerinden, her şeyin ne kadar pahalıya patladığından, şehir merkezindeki yeni dairelerinin dekorasyonunun ne kadar tuttuğundan ve... bundan, bu olanlardan... sonra eğlenmenin ne kadar zor olacağından söz etti. Gözlerini kırpıştırıyordu ama kupkuruydular. Onun da bir *fidanzato*'su var mıydı, diye sordu Morris, yoksa kız kardeşi evden ayrılınca yapayalnız mı kalacaktı?

Paola kızardı – yumuşak ve tatlı bir edayla, diye düşündü Morris, sevgili Mimi de olsa böyle kızarırdı. Hayır, erkek arkadaşı yoktu, bunu söylerken yumuşak bakışlı kahverengi gözleri hiç kırpışmadan bir an boyunca Morris'in gözlerine dikildiler.

Yanakları tıpkı Massimina'nın yanakları gibi, ama tek bir çil yoktu.

Morris kendisine biraz daha Verdicchio doldurup, ağzına bir mantar attı.

"Gelecek hafta bir süreliğine İngiltere'ye gidiyorum," diye çabucak devam etti Paola, uzun kirpiklerini sergilemek için gözkapaklarını indiriyordu. "Olayı atlatmak için diyebiliriz. İngilizce kursuna gideceğim. Aslında Mamma'nın senden isteyeceği iyilik de buydu. Senin Londra'ya geri döndüğünü duyduk ve o da düşündü ki, şey, belki birlikte seyahat ederiz." Gülümsedi. "Bu olanlardan sonra, tek başımıza sokağa çıkmamız zavallı Mamma'yı çok endişelendiriyor."

"Elbette," dedi Morris samimi birif adeyle. Babasını ziyarete giderken yanında bir kız arkadaş götürmesinin çok daha iyi olacağını düşündü, hem ölenin ardından sonsuza dek ağlanmazdı ya!

Kader ve *Europa* ile bir edebiyat ustası olduğunu kanıtlayan Tim Parks, şimdi de, acımasız bir kara mizahın kol gezdiği sürükleyici bir gerilim romanıyla karşımızda.

İtalya'da İngilizce öğretmenliği yapan Morris kıt kanaat geçinmekten bıkmış, tekdüze hayatını değiştirecek bir çözüm yolu aramaktadır. Bu amaçla, on yedi yaşındaki öğrencisi Massimina ile yakınlık kurmuştur; titizlikle yürüttüğü planları başarıya ulaşırsa onunla evlenerek zengin ailesinin bir üyesi olacaktır. Gün boyu ter dökup akşamları da elinde birayla televizyon karşına geçen babasına benzemeyecektir o!
Ancak olayların seyri değişir; yakıcı İtalyan güneşinin altında ve kadim binaların gölgesinde yalanlar, aldatmacalar, cinayetler birbirini izler...

"*Boğ şu kızı.* Çok tuhaftı, ama bu dehşetengiz düşünceyle bütün bedenini bir anda ateş bastı. (Tam da ondan hoşlanmaya başlamışken. Hatta aşkın nasıl bir şey olduğunu sezmeye başlamışken – sahilde kıkır kıkır, kıpır kıpır yürüdükleri gün kız bacağını onunkine sürttüğü zaman hissettiği gibi.)
Boğ onu. Bundan kolay ne vardı?"

"... yok Maigret'ymiş, yok Miss Marple, yok Bond. Palavra. Acaba hiçbiri hayatında bir kez olsun gazete okumuş muydu, ya da bir işe girmeye çalışmış mıydı?"

"'Her insan bir adadır,' diyerek diktafonuna izahat verdi. 'Tümüyle kendine aittir. *Klik*. Yoksa Tanrı yardımcısı olsun.'"

ISBN 978-975-8859-77-1
9 789758 859771 18 00 TL